

IZ ŽIVLJENJA URBANE REDOVNICE

NEJ SE VRINE

MARJETA PIJA CEVC

IZ ŽIVLJENJA URBANE REDOVNICE

NEJ SE VRNE

Pustolovsko-poučni roman za pobirmance

Marjeta Pija Cevc

2024

Marjeta Pija Cevc
Iz življenja urbane redovnice. Nej se vrne

© Uršulinski zavod, 2024

Z dovoljenjem redovne predstojnice s. Marije Meserko, OSU

Prva elektronska izdaja

Oblikovanje naslovnice: Klara Pogačar

Jezikovni pregled: Erika Komatar

Oblikovanje notranjosti in prelom: Klara Pogačar

Izdal in založil: Uršulinski zavod za vzgojo, izobraževanje, versko dejavnost in kulturo, Ulica Josipine Turnograjske 8, Ljubljana

Odgovarja: Marjeta Pija Cevc

Ljubljana 2024

Katalogni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 216812291

ISBN 978-961-96603-4-8 (PDF)

KAZALO

PRVI DEL: RAZISKOVALEC	1
Prvo poglavje: Nej se vrne	2
Drugo poglavje: Duhovni čuti	5
Tretje poglavje: Neja ni	10
Četrto poglavje: Sistem za natančno lokacijo	13
Peto poglavje: Kaja	19
Šesto poglavje: Bog osvaja na različne načine	23
Sedmo poglavje: Polom	26
Osmo poglavje: Po pogrebu	31
Deveto poglavje: Matic	35
Deseto poglavje: Presenečenje	38
Enajsto poglavje: <i>Topos, logos, pneuma</i>	41
DRUGI DEL: SKUPAJ NA POTI	52
Dvanajsto poglavje: Ponovno srečanje na poti	53
Trinajsto poglavje: Večer ob ognju	61
Štirinajsto poglavje: Nazaj v vsakdan	66
TRETI DEL: NOSIL BOM RDEČE SRCE	69
Petnajsto poglavje: Majki in Gajba se odpravita	70
Šestnajsto poglavje: Tajni sestanek	73
Sedemnajsto poglavje: V mestu	76
Osemnajsto poglavje: Delovna akcija	78
Devetnajsto poglavje: Nedelja	81
Dvajseto poglavje: MM d. o. o.	84
Enaindvajseto poglavje: Gajba na cesti	86
Dvaindvajseto poglavje: Načrt	88
Triindvajseto poglavje: Dan D	90
Štiriindvajseto poglavje: SMS	95
Epilog	97
Teja priporoča v branje	98

PRVI DEL

RAZISKOVALEC

Prvo poglavje: Nej se vrne

»Te-te!«

Sestra Teja se obrne proti znanemu glasu, a ne vidi nikogar.

»Te-te!«

»Nej?«

Izza vogala se pokaže fant, star okoli sedemnajst let. Navihano se nasmeji in pozdravi: »Dober dan!«

»Spet si nekaj malega ušpičil, rad presenečaš ljudi, kajne?« mu odgovori Teja. »Dolgo se že nisva videla, kako si? Kaj se ti dogaja?«

Nej se približa in vzame roke iz žepa.

»Babi smo pokopali. Kar na lepem je postala zelo utrujena, pojavljati so se ji začele vrtoglavice, ni imela več moči kot prej, zelo hitro je opešala.

Nekaj tednov pozneje, bila je sreda, se ni več prebudila. Zdravnik je rekel, da ji je verjetno odpovedalo srce, umrla je med spanjem.«

»Oh, iskreno sožalje,« reče Teja in mu poda roko. Nej jo stisne in se zahvali.

»Ni več tako, kot je bilo. Psička, ki jo je imela, je zdaj pri nas. Velikokrat greva tja, ker skrbim za babičin vrt, Tafi pa se rada podi po njem. Kadar se usede pred vrata in čaka, da bi prišla babi ven ponjo, se še meni milo stori.«

»Hmm, to pa je sprememba, kajne?«

»Zdaj sem se že kar privadil, prve tedne sem jo pa pogrešal.«

Teja ga pogleda in vidi, da je fant ohranil tisto neposrednost in iskrenost, s katero jo je presenetil, ko sta se prvič srečala sredi mesta. Zaupanje, s katerim se ji je približal, mehča njeno srce.

»Hvala, ker si prišel povedat za njeno smrt.« Teja ga je pogledala in Teja dobi vtis, da nosi v sebi še nekaj neizrečenega. Zamišljen je, kot da bi rad razvozlal uganko, pa ne ve, kako bi se je lotil.

»Je še kaj drugega, s čimer se ukvarjaš te dni?« ga vpraša.

»Drži, še nekaj je,« ji odgovor.

»Na pošto moram, lahko greva skupaj, če želiš, pa spotoma rečeva še kakšno besedo.«

»Prav!«

Izbrala je pošto ob reki, ki je v manj hrupnem delu mesta. Ne bo se treba umikati turistom in kolesarjem, lahko se bosta v miru pogovarjala.

»Saj ne vem, kako naj se tega lotim,« se oglasi Nej.

Naredila sta nekaj korakov proti prehodu za pešce, kjer je bilo treba počakati na zeleno luč.

»Ponavadi se dolga pot začne kar s prvim korakom,« poskuša Teja pomagati mladeniču. »Tudi kak ovinek se lahko naredi na poti,« se mu spodbudno nasmehne.

Na drugi strani ceste Nej prevzame besedo: »Razmišljal sem, ko je babi umrla, kaj je res pomembno v tem življenju. Ona je bila že stara, jaz sem pa še mlad. A vsi enkrat umremo. Njena smrt me je pretresla, ker sem se nanjo tako navadil, da si nisem znal predstavljati, kako bo, ko je več ne bo. In zdaj je res ni več tu. Ko pridem s Tafi na babičin vrt, je vse tako čudno, ker je ni. Spomnil sem se tudi njenih besed, da ji je Janez, ata, pomagal po vojni, da je spet zaživela z veseljem, kljub tolikim ranam in težavam vojnega časa.«

»Da, spomnim se, kako lepo sta se takrat pogovarjala o njenem otroštvu.« Nej se je za trenutek ustavil.

»Stari ata je imel babi rad in to ji je pomenilo ogromno. Zakaj damo ljudje toliko na to ljubezen?«

Teja je hodila ob Neju in čutila, da je Nej žalosten in odprt obenem, da ga je izguba nekoga, ki ga je imel rad, skoraj odposlala na novo pot iskanja.

»Se spomniš, kako te je njena življenjska zgodba prevzela, kako te je njeno zaupanje spodbudilo, da si prestopil mejo in prišel do mene, ki sem bila zate najprej le stroga oseba kot kakšna učiteljica?« Pogledala ga je, če ji sledi. Videla je oči, ki so čakale naslednjih besed.

»Ljubezen nas spreminja, zaupanje je del ljubezni. Odpirati se začnejo poglavja v življenju, med ljudmi, ki jih sicer ne bi bilo. Vse bi bilo pusto in prazno.«

Uprl se je, videlo se je, da ga nekaj moti: »Ampak, kaj pomaga, ko pa slej ko prej to povzroči bolečino?«

Čez brv, ki se pne čez reko, sta šla molče. Na drugi strani se je Nej obrnil k Teji in rekel: »Saj nisem tako mislil, da je čisto brez zveze, ampak, ne gre mi skupaj, kakšen smisel ima to življenje, če se najlepše stvari potem končajo s smrtjo.«

Teja je pri sebi tiho molila, prosila je Svetega Duha, ki je luč človeškega srca, naj razsvetli oba.

»Te-te, k vam sem prišel, ker me žuli še ena druga stvar. Vi poznate Boga. Jaz pa sem bolj kot ne na drugi strani. Saj imam vse zakramente, ampak nikoli mi Bog ni postal blizu. Zdaj pa, ko pogrešam babi, me včasih vznemirja vprašanje, kaj pa če bi pustil, da mi Bog kaj pove za moje življenje. Ali bi bilo kaj drugače? Ona je bila verna, sama mi je povedala. Zaradi atove službe so se morali hoji v cerkev odpovedati, potem je pa sčasoma vse tako ostalo, odvadili so se.«

Teja je bila vesela, da si je Nej upal vprašati.

»Hmm, Nej, to je pomembno, kar si rekel. Če hočeš najti odgovor, pomeni, da bo treba na pot – hoditi in iskati, tudi prositi. Ni vse v tvojih rokah, a če želiš Boga najti, pomeni, da te On priteguje, si želi, da se spoznata na ti.«

Nej jo je presenečen ustavil. »Bog si želi mene spoznati na ti?«

»Ja, naše iskanje Boga je odgovor na Njegovo delovanje. On je tisti, ki nas vabi k sebi. Na dobri poti si.«

»Te-te, ampak res se ne znajdem pri tem. Mi lahko pomagate?«

»Bom premislila. Se vidiva naslednji teden. Lahko prideš spet k nam ob istem času?«

»Velja, hvala!«

Posloвила sta se, Nej je odšel nazaj proti središču mesta, Teja pa naprej ob reki proti pošti. Zahvalila se je Svetemu Duhu, ki je odprl pot in vzgibal Nejevo srce.

»Kako bi lahko pospremila mladeniča na pot spoznavanja Boga na ti?« je odmevalo v Teji.

Drugo poglavje: Duhovni čuti

Minil je teden in Nej je že čakal na vogalu.

»Živijo!« mu je zaklicala Teja v pozdrav.

Nej je dvignil roko in pomahal.

»Skoraj ne bi prišel,« ji je takoj povedal. »Mogoče je pa vse skupaj nepotrebno, saj ne bova nikamor prišla.«

Teja je zastrigla z ušesi in mirno odgovorila: »Ni samo od tebe odvisno, pravzaprav skoraj najmanj. Tvoja naloga bo zgolj odkrivati, poslušati, sprejemati. Še vedno zelo pomembno, a ne najbolj bistveno. V tem je čar odkrivanja Boga.«

Nej je oživel: »Se gre torej Bog z nami neke vrste igro skrivalnic?«

»Blizu,« je odgovorila Teja in nadaljevala: »Tako si se igral ti z menoj zadnjič, ko si me klical izza vogala. Slišala sem te, videla pa ne. Bog se ne skriva, ker se nam ne bi hotel pokazati, pač pa so naši čuti po padcu prvega človeka, po izvirnem grehu, postali omejeni. Potrebujemo pomoč Svetega Duha in nekaj učenja, izkušenj, da začnemo počasi spet prepoznavati Božjo govorico, njegova znamenja, njegove besede.«

Teja ni vedela, kje je Nej s svojo zgodbo spoznavanja Boga, zato mu je postavila dodatno vprašanje:

»Rekel si, da imaš vse zakramente?«

»Ja,« je odvrnil Nej. »Ampak, Te-te, a se bova kar tu, na stopnicah, pogovarjala?«

»Saj res. Imaš kak predlog, kam bi šla?«

»Pojdiva do muzeja, tam sem opazil, da imajo klopce, ki so v senci.«

»Prav, to ni daleč.«

Medtem ko sta ubirala pot čez trg, je Teja opazila, da ima Nej ponovno s seboj rolko. Zataknjeno jo je imel za nahrbtnik. Obenem je na komolcu opazila sveže odrgnine. »Si padel med skejtanjem?« ga je vprašala.

»Bolj zoprna zgodba, nekdo mi je nastavil oviro in sem zletel z rampe. Še dobro se je končalo.«

Teja ni vedela, ali naj še naprej sprašuje, raje je previdno molčala. Tudi Nej ni nič več rekel.

Hitro sta bila pri muzeju in Nejeva klopca je bila še prosta.

»Greva na začetek,« je še enkrat rekla. »Vsi, ki smo krščeni, smo bili rešeni vezi greha in obenem vraščeni v Cerkev. Postali smo Božji otroci, rečemo.« Pogledala ga je, kako ji sledi. Zaznala je negotovost.

»Prejšnji teden, ko si me poklical izza vogala in te še nisem videla, sem vedela, da si ti, ker sem prepoznala tvoj glas. Podobno je s krstom. Krst stori, da se osebno povežemo z Bogom. Učinek krsta je tudi, da sčasoma začnemo ločevati, prepoznavati, kdaj nam govori Bog. To v nas dela Sveti Duh. Ti, ki si prejel tudi zakrament birme, imaš za to še bolj odprta vrata. A ne pomaga ti, če tega daru ne razviješ.«

Nej jo pogleda in na glas razmišlja: »Mislite, tako kot je s kitaro in petjem? Ne pomaga mi, da imam kitaro, če ne vadam akordov.«

»Približno. A pri kitari si ti glavni. Pri odkrivanju Boga v sebi, Njegove govorice, pa sta ves čas dva – ti in Bog. Bog deluje v tebi in ti to poskušaš prepoznati. Pri kitari si samo ti tisti, ki vadiš svoje prste. Pri odkrivanju Boga pa On v tebi deluje in ti poskušaš prepoznati Njegove vzgibe, sadove, okuse, misli, po katerih se ti oglašča.«

»Hmmm, nekaj mi ni jasno,« vskoči Nej. »Sadovi, okusi? O čem govorite?«

»Greva spet na začetek,« ga povabi Teja.

»Boga ne odkrijemo sami s pomočjo razuma, kot bi šlo za kakšen izum, pač pa ga odkrivamo, spoznavamo z vsem, kar smo, tako kot ljubimo z vsem, kar smo. Odkriti Boga namreč pomeni odkriti, da se z njim poznam, da sva si na ti.«

Teja vidi, da ji Nej sledi, zato nadaljuje: »Ko se midva pogovarjava, se gledava, se slišiva, lahko se te dotaknem, zavoham lahko vonj tvoje jakne, samo pojesti te ne morem,« se pošali. »To so naravni čuti. Obstajajo pa tudi njihovi dvojčki, ki jim rečemo duhovni čuti. Duhovna plast rečemo

tistemu delu v človeku, kjer se srečujeta Božje in človeško, to je najgloblji del v nas, ki se ne vidi. Vendar duhovno proseva navzven skozi vse, kar smo – razodene se skozi dotik, kako ti stisnem roko, skozi pogled, skozi telo. Kaj pa je duhovno? Duhovno je tisto, kar dela Sveti Duh v človeku. Misli in čustva še niso duhovnost sama na sebi, skozi misli in čustva pa se lahko razodeva delovanje Svetega Duha.«

»Aha,« se oglasi Nej. »Torej zaradi greha moje duhovne oči ne vidijo Boga, Ga moja duhovna ušesa ne slišijo, Ga ne okušam ...« »Ja, Nej, tako je.«

Fant se zagleda v drevje nasproti muzeja in reče: »Le kako izgleda videti Boga z duhovnimi očmi ali slišati Ga?«

Teja ga pogleda in reče: »To je ta pot, na katero si se podal. Odkriti v sebi duhovne oči, duhovna ušesa, s katerimi boš začel prepoznavati Božjo govorico, namenjeno prav tebi.«

Nej ji odvrne: »Pa se to res da? Ali me ne bodo imeli za čudaka, če bom o tem govoril s sošolci?«

Teja mu odvrne: »Ne govori s komerkoli o tem, ker te resnično ne bodo razumeli, mogoče se ti bodo posmehovali. O duhovnih stvareh se je dobro pogovarjati z duhovnimi ljudmi, še posebej, ker si na začetku. A vsakdo, ki te ima rad, ki te spoštuje, te lahko podpira pri iskanju, če ti želi dobro. Boš sam presodil, to je le nasvet.«

Nej potegne iz nahrbtnika beležnico in svinčnik. »To je moj raziskovalni dnevnik. Za danes bi rad naredil prvo zabeležko.«

Teja ga pusti, da sam povzame, kar je slišal za začetek.

Nej si zapiše:

Srečanje št. 1

- Obstajajo naravni in duhovni čuti.
- Duhovni čuti so okrnjeni zaradi posledic izvirnega greha.
- Duhovno je, kar dela Sveti Duh v nas.
- Poznati Boga pomeni biti z Bogom na ti.

- Odkrivati Boga pomeni odkrivati, kaj Bog dela v meni, in ne samo razmišljati o Bogu.
- Le kako izgleda videti Boga z duhovnimi očmi?

Ko Nej konča, mu Teja pokaže še knjigo, ki jo je prinesla s seboj.

»Prepoznaš?«

Nej odvrne: »Seveda, vsak ve, da je to Sveto pismo. V šoli sicer učiteljica reče Biblija.«

»Poleg beležke bo to tvoja ključna spremljevalka na podvigu. Več kot spremljevalka, tudi vir odkritij, vir spoznavanja Boga. Ampak več o tem drugič. Hotela sem te vprašati le, ali imaš svoje Sveto pismo?«

Nej je bil v zadregi, ker ni vedel, kaj naj ji odgovori. »Verjetno ja, ampak nisem prepričan.« V resnici ni vedel, kje bi bila ta knjiga pri njih doma.

»Vzemi jo, to je jeruzalemska izdaja Nove zaveze s psalmi. To je najnovejši slovenski katoliški prevod, ima tudi uvode v posamezne evangelije in pisma ter opombe. Je zelo lepa knjiga.« Nadaljevala je z malo hudomušnim glasom: »A imate v šoli kaj grščine?«

Nej je takoj sprejel izziv: »Ja, pri fiziki in matematiki, pa pri biologiji. Zadnja črka, ki smo se jo naučili, je bila omikron.«

Oba sta se zasmejala, epidemija covida-19 je bila že mimo, grške črke pa so ostale.

»Za danes bo dovolj. Vzemi Sveto pismo in prosim, razišči, kako je sestavljeno, kaj pomenijo številke ob straneh in razne kratice. Naslednjič stopiva čez prag te knjige.«

»Super,« odgovori Nej.

Teja ga pogleda in si pri sebi misli: »*Super, da sva nehala, ali super, da ima raziskovalno nalogo?*« Zdi se ji, da je v resnici zadovoljen z nalogo.

»Da ne pozabim,« reče Teja, »še en nasvet: poskusi vsak dan zjutraj in zvečer Bogu izreči svojo prošnjo. Lahko jo oblikuješ takole: O Bog, želim si, da bi Te spoznal. Prosim Te, pomagaj mi odkriti duhovne čute, pomagaj mi prepoznati Tvojo navzočnost.«

»Tri točke,« povzame Nej, »želim spoznati Boga, duhovni čuti, navzočnost Boga, okej, bo šlo.«

Teja v slovo zakliče: »Se vidiva naslednji teden – na istem kraju ob istem času!«

»Se vidiva!« odvrne Nej in že sname rolko z nahrbtnika, še prej pa pospravi beležko in Sveto pismo. »Pa hvala za knjigo,« se sliši v zraku, ko se že poganja proti centru mesta.

»*Kar dobro je šlo,*« zamrmra Teja pri sebi. »*Gospod, vodi naju, Ti veš, kako mu želiš priti blizu.*«

Tretje poglavje: Neja ni

Ura je odbila, Teja pogleduje na vogal, znane fantovske postave pa ni videti. Stopi ven in pogleda na vse strani. Neja ni.

Odloči se počakati še nekaj minut, vedno se lahko kaj pripeti na poti. Tudi petnajst minut pozneje ga ni. Nekaj je prišlo vmes. Pozabila sta si izmenjati telefonski številki ali vsaj e-naslov. »*Sem pa res pametna,*« se udari po glavi. »*Tako dobro je šlo le z ustnimi dogovori.*«

Obrne se na Gospoda in mu reče: »*Ti veš, kaj se dogaja, in Ti veš, kaj želiš od mene. Prosim Te, naj Nej sledi Tvojim pobudam, varuj ga pred skušnjavami.*«

Nej je ležal doma v postelji. Udarci, ki jih je dobil na skejtanju, so bili premočni, vse ga je bolelo, ni se mogel premikati. Tudi v šolo ni šel. Zdravnik mu je predpisal en teden mirovanja, potem naj bi se stanje izboljšalo, saj ni bilo nič zlomljenega.

Žalosten je bil, ker mu je odpadlo srečanje s Te-te. Svetega pisma sicer še ni naštudiral, a se je vseeno veselil, da bi naredila korak naprej. Včerajšnja nesreča ga je presenetila. »*Ko bi bila vsaj samo nesreča,*« je zavzdihnil, skoraj zaklel pri sebi.

Matic je bil, ki mu je že zadnjič podstavil palico, da je padel na rampi. Tokrat je na rampo zlil nekaj olja, a Nej madeža ni opazil. Ko se je pognal, da bi naredil obrat in skočil, ga je spodneslo in padel je na glavo in hrbet ter se še večkrat zakotalil. Na glavi je imel čelado, to ga je rešilo. »*Kaj mu pride na pamet?*« Nihče ga sicer ni videl tega narediti, a vsi kolegi so enakega mnenja. Matic ne prenese, da Nej dela boljše trike od njega.

Zdaj je razmišljal, koga naj pošlje, da bi sporočil Te-te, kaj se mu je zgodilo. Brat je še premajhen, prijatelji ga bodo pa čudno gledali. Mogoče bi lahko prosil Kajo. Ena redkih deklet je, ki ji lahko zaupa, da ne bo vsega izklepetala. Bolj resna in odgovorna je od ostalih. Samo nikoli je še ni prosil kaj tako osebnega. »*Pa saj ne bo vedela, da je osebno. Bom napisal pismo in jo prosil, naj ga nese.*« Lokacijo ji bo lahko povedal, poslal ji bo GPS koordinate. »*Ampak pozvoniti bo pa morala, hmm. Nič, poskusim, kaj bo rekla.*«

Nej dvigne telefon in pokliče Kajo.

»Živijo, te lahko prosim za uslugo?«

»Nej, ti me kličeš? Kaj rabiš?«

»Polomljen sem, no, udarjen po vsem telesu, zato me ni bilo v šoli.

Tamalega ne morem poslati, iščem nekoga, ki bi nesel sporočilo nekam.«

»Pa pokliči ali pošlji e-mail!«

»Ne razumeš, nimam telefonske številke in nimam e-naslova.«

»Kdo pa je to, a je iz srednjega veka?«

»Prosim, Kaja, imam te za pametno punco, prosim, pomagaj.«

»Oprosti, tako čudno zveni. Povej.«

»Poslal ti bom koordinate lokacije. Boš pa morala pozvoniti in urediti, da pismo, ki ti ga bom dal, dobi Teja. Teja je redovnica.«

»Ah, Nej, to pa ni tak problem. Tudi jaz poznam nekaj redovnic.«

»Uf, sem se pa bal, da se boš norčevala iz mene.«

»Nikakor. Povej, kdaj naj pridem?«

Kaja že čez dve uri zvoní pri vhodnih vratih samostana. Po hodniku mimo kapele gre ravno Teja in dvigne slušalko domofona: »Prosim?«

»Dober dan, pošto imam od Neja za sestro Tejo.«

Teja se začudi in odgovori: »Hvala, pridem dol.«

Sestra povabi Kajo, naj stopi naprej.

Vzame pisemce in vpraša: »Kako to, da te pošilja Nej?«

»Padel je, ves je v bolečinah in ne more nikamor.«

»Sta prijatelja?«

»Nič kaj posebnega. Pravzaprav me pa preseneča, da vas pozna. Tega ne bi pričakovala od njega.«

»Kakšen pa je Nej, da je čudno, da me pozna?« izkoristi priložnost Teja.

»Normalen, rad je v družbi, veliko govori in zbija šale, dobro se uči.

Skoraj nihče od sošolcev ne hodi v cerkev, zato me preseneča, da vas pozna.«

»Srečala sva se na ulici. Dober fant je. Lepo ga pozdravi!«

Pospremi jo k vratom, ko jo spreleti misel. »Oj, počakaj, še tole mu nesi, prosim.« Pošlje mu listek, na katerem je njena telefonska številka.

»Naslednjič mu pa ne bo več treba pošiljati tebe,« se ji nasmehne. »Hvala ti!«

Kaja se prijazno posloví in odide k Neju. Pomiri ga, da ni bilo nobenih težav, in mu preda sporočilo.

Nej se zahvali in listek odloži na nočno omarico. Bolečine ga zdelujejo, veliko mora spati.

Teja je zvečer premišljevala dogodke dneva. Zavedla se se, da je Nej našel rešitev za obvestilo, zakaj se ni držal dogovora. Pravzaprav je bilo to presenetljivo, nekaj več, kot bi pričakovala od najstnika. »*Gospod, je bilo to tvoje delo?*«

Tudi Nej se je držal nasveta, ki ga je dobil od sestre Teje: »*Tri stvari te prosim, Bog: da bi Te spoznal bolj osebno, da bi mi odprl duhovne čute in da bi pogruntal, kako si navzoč. Amen.*« Ko je končal s to kratko molitvijo, se je spomnil, kako dobro se je počutil, ko se je vrnila Kaja s telefonsko številko sestre Teje. Dobro se je počutil, ker je naredil, kar je zaznal v svojem srcu, da bi bilo prav. In dobro se je počutil, ker se je vse skupaj tako krasno izšlo. Kaja je bila prijazna do njega, tudi to mu je dobro delo. Najti nekoga, ki mu lahko zaupaš in ki se ne norčuje, če si malo drugačen, ni kar tako. Hvaležen je bil, najstniško srce je postalo mehko. V raziskovalno beležko je zapisal:

2. srečanje je odpadlo

- Našel sem rešitev, kako obvestiti Te-te.
- Našel sem nekoga, ki mu lahko zaupam.
- V meni je bilo veliko hvaležnosti.
- Še vedno sem jezen na Matica.

Beležko je odložil v predal nočne omarice, ugasnil lučko, se obrnil proti steni in takoj zaspal.

Četrto poglavje: Sistem za natančno lokacijo

»Ne nori, no, Tim,« je zavpil Nej, ko se je branil pred mlajšim bratom. »A ne vidiš, da me boli?«

Tim je imel rad svojega starejšega brata in užival je, kadar sta se lahko mikastila in premetavala po postelji. Pogrešal je te njune bitke, zato ga je presenetil z napadom.

»Oprosti, nisem hotel, da bi te bolelo.«

»Že v redu,« je nadaljeval Nej, ki mu je šel mlajši brat sicer večkrat na živce, a če je bilo treba, ga je branil pred vsemi, ki so se hoteli norčevati iz malčkov. »Pojdi se igrat v dnevno sobo, jaz imam drugo delo. Še kakšen dan, pa bom spet v redu.«

V roke vzame rdečo knjigo, ki mu jo je dala sestra Teja, Te-te. Naštudirati mora številke in črkovne oznake, ki jih je vse polno po Svetem pismu.

Uvodov v knjige sicer ne mara preveč, ker so večkrat dolgovezni, tukaj pa se za spremembo ustavi. »*Ha, zanimivo, hebrejska, grška in latinska Biblija imajo različne sestave knjig. Ampak jaz imam samo Novo zavezo in Psalme v rokah. Grem naprej, da odkrijem to zadevo s številkami in črkami.*« Lista po uvodnih straneh in najde Seznam krajšav. »*To bo to!*« »*Vsaka knjiga ima svojo okrajšavo, na primer Matej je Mt, vsako poglavje je oštevilčeno in vsaka vrstica tudi. Enostavno!*« Ob robu besedila opazi nove krajše sezname teh krajšav s številkami. »*Kaj bi bilo pa to?*« Vrne se k uvodnim stranem in najde odgovor: »*To so obrobne reference. To je kot nadomestilo za povezavo, link, ki bi te, če bi bila to računalniška zadeva, popeljala na drugo mesto v besedilu.*« Zadovoljen, da je tako hitro odkril osnovna pravila, se loti branja uvoda v sinoptične evangelije.

Hitro pogoogla »sinoptični«, saj je izraz preveč tehničen zanj. (»*Optika, kaj naj s tem v Bibliji?*«) »*Aha, prvi trije evangeliji, brez Janezovega.*« Ostalo od uvoda izpusti. »*Kdo bi vse to bral ...*« Polista naprej in se ustavi na začetku Evangelija po Marku. Preleti prvo, drugo in tretjo stran in začne brati, potegne ga. Pri drugem poglavju se ustavi. Naslov je Ozdravljenje hromega. »*Hmm, to je nekaj, kar bo zame, saj sem bil zdaj nekaj dni skoraj kot hromi, komaj kam sem lahko šel. Po padcu so me pobrali reševalci in odnesli na nosilih, bali so se, da sem si poškodoval hrbtenico.*« Bere od prve do dvanajste vrstice in se ustavi pri besedah: »*Kaj takega še nikoli nismo videli.*« Zazdi se mu, da so, medtem ko je bral, bolj izstopile, zazveneले so s privlačnostjo, in v sebi je začutil odmev: »*Kaj takega že*

dolgo nisem bral, kdo je ta človek, Jezus?« Zanimanje, ki se je zbudilo v njem, ga malo preseneti, ampak obenem ima ukvarjanja s knjigo dovolj. »*Nalogo sem opravil, jutri se lahko dobim s Te-te!*« Postavi jo nazaj na mizo in v roke vzame telefon, da bi videl, kaj mu sporočajo prijatelji iz šole.

Štirinajst dni po prvem srečanju sta se znova dobila ob isti uri na istem mestu. Preden je Teja odprla vrata, je pogledala skozi okno in videla, da Nej že sloni ob zidu. Imel je manjši nahrbtnik kot prejšnjič.

»Nej, me veseli, da si lahko prišel! Si v redu, še čutiš kakšne posledice?«
»O, tudi mene. Ja, boli me še kar, še posebej, če me moj brat kam pritisne. A gre na bolje, še malo, pa bom spet skejtal. Samo pretežkih bremen še ne smem nositi.«

»Hiti počasi,« se je svoji starosti primerno modro odzvala Teja, Nej pa ji je pomežiknil. »Bom, a ne vem, če mi bo čisto tako uspelo!«

»Saj vem, mladost je ...« Prehitel jo je: »Ni treba povedati naprej, saj vem, kaj mislite.«

»No, no, saj imaš starša, ki te vzgajata.«

»Ja, dovolj je ena mama,« je zavzdihnil.

»Danes sva pa lahko pri nas, da ne bova daleč hodila,« je predlagala Teja in Nej se ni upiral. Kakorkoli je hotel biti videti močan, je vseeno potreboval še kak dan, da bo prišel čisto nazaj k sebi. Stopila sta v samostan in zavila v sprejemnico ter sedla za mizo. Na mizi so bili pripravljene domači piškoti in sok. »Postrezi si, to je zate!« Nej se je zahvalil in si natočil poln kozarec.

»Si naštudiral sistem oznak v Svetem pismu, ti je jasno, kako delujejo?«

»Ja, ni bilo pretežko. Saj tega je dosti marsikje, pri geografiji smo se učili določati lokacije, pri matematiki imamo koordinatni sistem. To v Svetem pismu je še bolj preprosto. Oznaka za knjigo, sledi številka poglavja in številka vrstice.«

»Res je, s tem določimo natančno mesto, kje se nahaja neko besedilo. Se ti je že kdaj zgodilo, da si nekaj prebral, nato pa iskal po celi knjigi, kje je že to pisalo?«

»O, ja,« odvrne Nej, »ravno včeraj sem bral v Markovem evangeliju, da kaj takega še niso videli.«

»Na katerem mestu pa je bilo?«

»Hmm,« se znajde v zadregi Nej, »kmalu na začetku, saj nisem prav daleč prišel z branjem.« V hipu mu je bilo jasno, da se še ni navadil uporabljati sistema lokacij oziroma navajanja natančnega mesta. V roke je vzel knjigo in poiskal. »Mr 2,12 je bilo!«

»Dobro, hitro se znajdeš,« ga je pohvalila Teja. »Sistem boš kmalu uporabljal kot nekaj samoumevnega. Če boš z branjem vztrajal, boš sčasoma že ob navedbi mesta vedel, za kakšno dogajanje oziroma vsebino gre. Mr 2 ti bo na primer pomenil ozdravljenje hromega, poklic Levija, vprašanja glede posta in sobote.«

»Uf, vseeno se sliši kar zahtevno,« se je oglasil Nej.

»Boš videl, to ni na prvem mestu, ni najbolj pomembno, ampak do tega sčasoma prideš, če si pozoren tudi na mesta. Sploh pa ti, ki si taka odprta glava!«

Nej je skomignil z rameni: »Mogoče, nikoli se ne ve.«

»Najpomembneje je, kako pristopaš k besedilu, kakšen je tvoj odnos do Svetega pisma.«

Nej je zaznal, da je dobro, da prisluhne.

»Sveto pismo je, kot si verjetno že odkril, zbirka knjig. Lahko se jih naučiš na pamet, spoznaš vso zgodovinsko ozadje nastanka besedil, kaj pomenijo posamezne besede, pojmi, kaj so pisatelji želeli povedati ... Pa tebi osebno to ne bo kaj dosti koristilo, razen da boš bolj načitan.«

Teja je videla, da ji še vedno sledi. Za trenutek je umolknila.

»Ali mislite, da bom spet rekel, da ste taki kot ena t'ršica?«

»Skoraj. Sicer si prosil, da bi se spoznal z Bogom na ti. A prvič, ko sva se srečala, si bil proti, da ti nekaj razlagam. Dobro je tudi kaj vedeti, a znanje samo na sebi malo pomaga, ne da pa ti bistvenega – živega odnosa.«

Nej je privzdignil obrvi in hotel reči: »Ja, in?«

»Do tega prideš s potrpežljivostjo, postopno, s ponižnostjo in pa s prošnjo.«

»Ja, pa ja, štirje P-ji, ki niso ravno zame.«

»Evo, spet smo tam,« se je za hip zdrznila Teja.

»Nej, če hočeš prestopiti prag Svetega pisma in odkriti, v čem je sploh smisel sistema za lokacijo v njem, potem potrebuješ ravno te štiri P-je. Potrpežljivost zato, ker je Sveto pismo kot rudnik, kjer vedno znova kaj

izkoplješ, a izkop ni odvisen samo od tebe, pač pa je Božji dar. Postopnost, ker v besedilo vstopaš korak za korakom, po plasteh ali po odlomkih, pod enim ali drugim vidikom, v upoštevanju sobesedila in tako naprej. S ponižnostjo, ker gre za Sveto pismo, za besedila, ki so navdihnjena od Svetega Duha, ker v njem lahko srečaš Boga, za to pa je potrebna ponižnost – nič se ne da izsiliti. Potrebna je prošnja za milost, da se ti Beseda odpre, te nagovori, se ti da spoznati.«

Nej je bil malo šokiran nad tem, kar je slišal, a še ni odprl ust, da bi protestiral, zato je Teja nadaljevala. Vzel je kozarec s sokom in ga polovico popil.

»Ne le poznavanje mest, ne le zgodovinsko in literarno poznavanje besedil, temveč pripravljenost sprejeti, da se ti skozi besedilo lahko razodene Bog, to je srčika branja Svetega pisma. Ko se boš naučil hoditi s štirimi P-ji po poteh Svetega pisma, boš odkrival velike zaklade.«

Nej je sok popil do konca.

»Povej, kaj od vsega tega, kar sem ti povedala, si slišal?«

Nej je iskreno odgovoril: »Zdi se mi težko, preveliko zame. Jaz nisem tak knjižni molj ali zgodovinar. Saj me zanima tale pot, ampak tole je pa preveč.«

Teji se je fant priljubil, ker je bil tako iskren. »Greva po korakih in poglejva – kaj se ti zdi tako težko?«

»Biti potrpežljiv. Še v trgovino ne grem skupaj z mamo, ker ona toliko časa izbira, katere hlače ali bluzo bi si kupila. Zame je potrebna akcija!« Teja mu je vrnila žogico: »Kako si se naučil skejtati, v enem dnevu?«

»Ne, traja že nekaj let, pa se še vedno učim.«

»Potrpežljivost se ti bo razvila, je tudi Božji dar, predvsem pa ti bo Gospod pomagal. Ko boš okušal, da je Božja beseda vir lepega, dobrega, tolažbe, okusov in pomenov, ki ti bodo dajali moč in spodbudo za življenje, se boš želel vračati k Besedi in sčasoma tudi potrpežljivo čakati, da se ti sama razodene.«

»Hmm, če vi tako rečete, mogoče.«

Nej je prevzel besedo: »'Postopno' razumem, vse se tako dela, korak za korakom, samo kozla lahko ustrelim takoj!« Teja se je zasmejala in razveselila humorja, zazdelo se ji je, da je posvetil žarek Svetega Duha skozi oblake pomislekov.

»Ponižno mi je velika uganka, ne vem, kaj naj s tem. Razumem pa, da je Bog velik in da nisem večji od Njega.« »To je popolnoma dovolj za začetek,« ga je potrdila Teja.

»Prosim pa sem že začel, saj vsak dan zjutraj in zvečer – če le ne pozabim – prosim, da bi se spoznala in da bi mi dal odkriti svojo navzočnost.«

Teja mu je pokimala. »Torej, je bitka vnaprej izgubljena ali je kaj upanja?«

Nej je za hip umolknil, nato pa odgovoril: »Če mi Bog res prihaja naproti in si želi, da bi se spoznala na ti, mi bo tudi tu pomagal. Babi je vedno rekla, da se nobena juha ne poje tako vroča, kot se skuha. Mogoče pa tudi zame ta naloga ni pretežka. Saj če se spomnim, že včeraj, ko sem bral Mr 2, me je presenetilo, da sem se vprašal, kdo je ta Jezus, da so ljudje okrog njega tako začudeni ob njegovih dejanjih.«

Teja ga je potrdila: »Mislim, da te Bog resnično vabi, da se spoznata bolj osebno, ker ti daje odprtost in razumevanje za nadaljnje korake, tudi pripravljenost za hojo. Gotovo bodo nastopile tudi težave. A vedi, nisi sam, na tej poti sta ves čas skupaj ti in Gospod Bog, četudi Ga ne vidiš ali ne slišiš.«

Nej je zaprl Sveto pismo in vzel v roke beležko.

3. srečanje

- Okrajšava imena knjige in številka poglavja ter vrstica so 'mesto' (Mr 2,12).
- 4-je P-ji: potrpežljivost, postopnost, ponižnost, prošnja so ključ.
- Bog mi prihaja naproti.
- Kdo ve, kakšne težave
- se bodo pojavile?

Ko je končal zapis, se je obrnil k Teji: »In kakšna bo domača naloga?«

»Predlagam ti dve vaji. Izdelaj si tabelo 4 x 4, nato pa v vsako okence vnesi ključne besede za vsebino posameznih poglavij Markovega evangelija. Ta je najkrajši in veliko se v njem dogaja, bo pravi zate, upam. Pred vsakim branjem evangelija zmoli Psalm 23. Preden začneš, zmoli svojo kratko molitev. To je to. Zanimiva etapa te čaka! Ker ne moreš še skejtati, lahko malo več bereš.«

»Ja, tako je, pa naj bo. Hvala za danes!«

Teja ga je pospremila k vratom: »Lepo pozdravi tudi Kajo, prijazno dekle je!«

»Hvala, bom,« je odgovoril Nej in pri sebi tiho dodal: »*Kaja res ni napačna.*«

Peto poglavje: Kaja

Sedela je s hrbtom obrnjenim proti vodnjaku, zato Nej najprej ni bil prepričan, ali je Kaja ali ni. Nikogar ni bilo ob njej, brala je knjigo. »*Knjigo in ne telefona?*« se je začudil Nej. »*To bo Kaja.*«

Hitro je poiskal nekaj kamenčkov ob zidu sosednje hiše, se postavil za steber vodnjaka, da ga ne bi takoj opazila, in vrgel prva dva v vodo, precej blizu Kaje. Ni se premaknila.

Previdno je pogledal od strani, nato pa nameril met še bližje. Dodal je še dva kamenčka, tako da se je slišal že precejšen »štrbunk«.

Kaja je rahlo privzdignila glavo. »*Tole pa nekaj bo, to ni običajen šum vode. Kaja, previdno,*« si je dajala nasvete sama pri sebi. Delala se je, da bere, v resnici pa je napela vse svoje čute, da bi določila smer, iz katere prihajajo meti.

Nej je kamenčkom dodal še mehko gumijasto žogico, ki jo je uporabljal za treniranje mišic. »*Ne bo se potopila, lahko jo bom dobil nazaj.*« Nameril je in vrgel.

»*Jooj, to je pa od sile!*« je zavpila Kaja, premočena od pljuska, ki ji je zmočil hrbet.

Nej si je pokrtil oči: »*Kako sem lahko tako zgrešil?*« Vedel je, da ne more pobegniti, pač pa je treba nastalo zagato rešiti.

»*Kaja, oprosti, jaz sem!*«

»*Nej, pa kaj te je zgrabilo, čisto si me zmočil!*«

»*Zgrešil sem, v bistvu bi se morala žogica odbiti od tvojega hrpta, je pa že prej padla v vodo in ...*«

»*Me nisi mogel priti pozdravit kot vsi normalni ljudje?*« Pogledala ga je z globokim in vrtajočim pogledom, ki je bil hkrati poln naklonjenosti.

Nej je to razbral in previdno odgovoril: »*Saj sem rekel oprosti. Hvala še enkrat, ker si zadnjič nesla pošto oni redovnici. Lepo te pozdravlja, je rekla, da si prijazna. Pa zdaj ni tega videti.*«

Oba sta se zasmejala, več kot pol mu je bilo že odpuščeno.

»*Saj je toplo danes, hitro se boš posušila,*« se je izmotaval iz napake, ki jo je storil.

»Lepo te je videti, da spet hodiš naokrog. Si že v redu?« mu je odpuščajoče rekla Kaja.

»Hvala. Ne popolnoma, še dva dni, pa bo vse po starem.«

Nej je videl, da je bojno polje izpraznjeno, zato si je upal preiti k stvari. Odločil se je, da bo šel čisto naravnost.

»Kaja, pomislil sem, ker poznaš redovnice, mogoče bi pa tudi tebe zanimalo, zakaj hodim k Te-te.«

»Te-te?« se je začudila.

»To je stara zgodba. Rekel sem ji enkrat v hecu, da je tečna t'ršica, to je učiteljica, TT – Te-te, pa je ostalo. V redu človek je, skoraj prijatelja sva postala.«

»Nej, vem, da si za štose in da si na šoli med glavnimi, ampak odkrito rečeno, ne bi si mislila, da te zanimajo pogovori z redovnico.«

»Saj me niso zanimali od zmeraj, ampak odkar mi je umrla babica, sem se večkrat spraševal, kako je zdaj z njo in podobno. Prišel sem na idejo, da bi se o tem lahko kaj pogovoril z njo, ki pozna Boga. Kaj pa ti, a kdaj razmišljaš o Bogu?« je pogledal Kajo z iskrenim, vprašujočim pogledom, v katerem ni bilo kančka norčevanja.

Kaja je bila malo v zadregi zaradi Nejeve neposrednosti, a mu je mirno odgovorila: »Pri nas doma vsi hodimo v cerkev, ampak jaz sem takoj po birmi skoraj nehala. Zdelo se mi je že brez zveze, vsi smo čakali, da opravimo tiste obveznosti, da bomo potem prosti. Se je pa zgodilo kmalu zatem, da so me prijateljice prosile, ali bi šla z njimi za varuško otrok, ker bodo njihovi starši na duhovnih vajah. Tam se mi je vse obrnilo.«

Nej je postal radoveden: »In kaj se je zgodilo, se poznaš zdaj z Bogom na ti ali ne?«

»Počakaj,« ga je ustavila Kaja, »včasih moraš biti malo potrpežljiv.«

»Štirje P-ji,« je šlo Neju skozi možgane, »*prvi je potrpežljivost.*« »V redu, v redu,« je rekel Kaji, »nadaljuj.«

»Na duhovnih vajah za družine,« je nadaljevala Kaja, »so imeli tudi kratke kateheze za otroke. Tam sem prvič slišala, da ne molimo sami, pač pa da v nas moli Sveti Duh. Zelo se me je tudi dotaknila podoba dečka, ki je dal Jezusu hlebčke kruha in ribi. Kar naenkrat sem se prepoznala, da sem to jaz, ki dajem svoj čas, veselje otrokom, ampak v resnici ga dajem Jezusu, ker On želi dati Božji kruh staršem teh otrok. Še nikoli prej se mi ni kaj takega zgodilo. Doživela sem, da Bog jemlje mene in moja dejanja zares,

da mi je blizu ... Ja, kot da sva na ti. Pogovarjala sem se s sestro redovnico, ki je bila tam z nami, razložila mi je, da je bilo to delo milosti. Tako Sveti Duh v nas dela, da prepoznamo Božjo bližino, da smo z Njim v odnosu.«

Nej jo je še vedno poslušal. »Mogoče pa tudi Bog tebi zdaj daje potrpežljivosti, glej, kako me poslušáš,« mu je rekla Kaja.

»Ne, ne, ti kar nadaljuj. Tako lepo pripoveduješ.«

Zdaj je Kaji postalo malo bolj nerodno, celo zardela je.

Nej je to opazil in umolknil. »Kaj sem rekel?« se je vprašal pri sebi.

»Boš še tu brala ali greš domov?« se je odločil, da premakne pogovor na varno področje.

»Grem domov,« je odgovorila.

»Potem greva pa lahko skupaj,« je predlagal Nej.

»Meni je prav,« je odvrnila Kaja.

»Torej,« je nadaljeval Nej, ko sta že hodila po pločniku, »lahko rečeš, da se poznaš z Bogom na ti?«

»Ne vem, če to lahko res tako rečem, ker se mi velikokrat zdi, da me ne sliši, ampak vem pa, da je in da Mu ni vseeno zame.«

»Jaz si želim,« je nadaljeval Nej, »da bi odkril, kako je biti prijatelj z Bogom, zato sem šel prosit Te-te, sestro Tejo, ali bi mi lahko pri tem pomagala. Če hočeš, se mi lahko pridružiš. Enkrat na teden se dobiva, pa kakšno raziskovalno nalogo mi da za vmes.«

»Sta pa kar resno zastavila.«

»Pridi in preveri, mogoče bo tudi kaj zate. No, če prideš še ti, bomo še boljša družba.«

Kaji so bile zadnje besede vseč in odločila se je, da poskusi.

»Prav,« mu je odgovorila, »zmenjeno!«

Nej je snel čepico s šiltom z glave in jo vrgel v zrak. »Kaja, vedel sem, da si v redu punca. To bo zabavno!«

Na koncu ulice sta se ločila, stanovala sta v isti soseski, a na različnih koncih.

Zvečer je Nej v beležko zapisal:

- Naslednjič gre z mano k Te-te tudi Kaja. Res ni napačna punca.

- Prvi P je potrpežljivost.

Šesto poglavje: Bog nas osvaja na različne načine

Za mizo, kjer so bili spet domači piškoti in trije kozarci z vodo, je poleg Neja sedela Kaja. Držala je besedo in presenetila sta sestro Tejo. »A kar dva?« ju je dobrovoljno sprejela. »Ja,« je rekel Nej, »Kaja je sicer bolj naprej kot jaz v našem podvigu, a bi vseeno lahko skupaj hodila to pot.« »Lepo, lepo,« je pristavila Teja, »pustimo se presenetiti Bogu.«

»Nej, kaj si odkril v Markovem evangeliju?«

Nej je razgrnil list formata A3, na katerem je imel narejeno mrežo šestnajstih kvadratov, v njih pa na drobno izpisane ključne dogodke posameznih poglavij.

»Jezus je naredil res veliko čudežev, vsi so ga občudovali, a vendar so ga ubili. To mi je težko razumeti, ker bi se mi zdelo bolj prav, da bi ga oprostili, saj ni bil nič kriv. Vendar je največji čudež, da je vstal od mrtvih. Velika uganka mi je, kako gre to skupaj. Tako nasprotujoče se mi zdi, kar zagonetno.«

»Hmm,« mu je tiho pritrdila Teja. »Mogoče še kaj?«

»Ne vem, zdi se mi, da bi ga moral še večkrat prebrati, saj traja le uro in petnajst minut, ampak do zdaj se mi je vsakič, ko sem spet začel od začetka, zdelo, da berem kot na novo. Nisem si še mogel zapomniti vsega, kar je storil.«

»Kaja, tudi ti kaj bereš Sveto pismo?«

»Ne še, zdi se mi težko razumljivo.«

»Mogoče bi začela s psalmi – poišči tri, v katerih boš odkrila nekaj o Bogu. Kakšen je, kako deluje. Nato jih vsak dan preberi kot molitev. To pomeni, da se najprej spomniš na Svetega Duha in ga prosiš, naj On moli v tebi, te odpre v odnos z Jezusom in Bogom Očetom.«

Teja se je obrnila k obema: »Bog si zelo želi, da bi Ga odkrili in se odprli za odnos z Njim. Prav v Svetem pismu lahko razberemo, da Bog stalno prihaja človeku naproti. Tudi ko Ga ta vedno znova zapusti in se obrne proč, Bog vztraja. Za osvajanje človekovega srca uporabi raznovrstne pristope in taktike. Človeka lahko nagovori po stvarstvu. Narava je Božja govorica, je odsev Boga. Lahko ga privablja po Božji besedi, zapisani v Svetem pismu. Razodene se lahko po ljudeh, po dobroti, pa tudi sredi preizkušenj, celo v grehu. Bog je postal človek in vse, kar je človeškega, je

Bogu blizu, poznano. Kako to,« se je obrnila na Neja, »da sta danes tukaj dva in nisi ti sam?«

Vskočila je Kaja in odgovorila: »Ker me je Nej osvajal s kamenčki in žogico! Pritegniti je hotel mojo pozornost in jo je, saj me je zmočil, a pozneje mi je zelo iskreno govoril ter me povabil, naj se mu pridružim na teh srečanjih.«

Nej je molčal, ker je bilo vse res.

»Kaja, kaj te je nagnilo, da si rekla ja?«

Zdaj je napel ušesa.

»Zdi se mi velika redkost srečati fanta, ki si upa govoriti o Bogu in povabi še koga, da bi se mu pridružil. To je zame pogum, ki mi je všeč, zato sem rekla ja.«

»Torej si rekla ja zaradi Neja ali zaradi Boga?«

Kaja je pomolčala, nato pa rekla: »Oboje!«

Neju so se zasvetile oči in rekel si je pri sebi: »*Res se znajde.*« Pri njem je dobila še nekaj dodatnih pik.

Teja je bila sama pri sebi znova presenečena nad odkritostjo in pogumom tudi tega dekleta – upala si je govoriti resnico, kot jo je prepoznavala ta hip. »*Mogoče je tudi to Božje delo,*« si je mislila.

»Vesela sem vajine odprtosti. Bog človeku res prihaja naproti na mnogovrstne načine. Vajin pogum, iskrenost in pripravljenost povedati stvari po resnici so dobro izhodišče za naprej.

Bog človeka osvaja, ker ga ima rad. Želi pritegniti njegovo pozornost, mu razodeti samega sebe, da bi Ga človek lahko sprejel, saj je človeško srce ustvarjeno za Boga, za resnično ljubezen.

Do naslednjic vama predlagam še eno nalogo. Preberita si knjigo *Prava ljubezen* nekega francoskega duhovnika. Ravno dva izvoda imam tu. Povedala mi bosta, kaj menita o treh N-jih, ki jih omenja.«

»Te-te, to je bilo pa že malo predavanje,« je pokomentiral Nej. »Kaj pa Sveto pismo, ga spustimo za naslednji teden?«

»Kaja že ima svoj delež, ti pa si sam izberi, katero poglavje iz Markovega evangelija boš prebral vsak dan – eno poglavje, skupaj sedemkrat. To bo tvoja vaja v potrpežljivosti in prošnja obenem. Mogoče ti Gospod kaj podari.«

»Bomo videli,« je odgovoril Nej in dodal: »Samo še zabeležko naredim.«

4. srečanje

- Bog nas osvaja, želi pritegniti mojo pozornost (kamenčki v vodo).
- Ni nujno, da Ga takoj razumem.
- Še vedno je treba biti potrpežljiv.
- Kaji in Teji je vseč pogum.

Sedmo poglavje: Polom

Teja stoji pri vratih in se ozira na stalno mesto ob istem času, kot so se navadili. Pričakuje Neja in Kajo, kako bosta skočila po stopnicah izza vogala, a ju ni od nikoder. Nenavadno se ji zdi, da ni niti Neja. Zadnjič je tako dobro kazalo, res sta jo presenetila z iskrenostjo in veliko odprtostjo in zdelo se je, da so na avtocesti, ne le na poti. Nekaj je znova prišlo vmes. *»Nej ima zdaj mojo telefonsko številko, lahko bi me poklical,«* razmišlja pri sebi. In se spet udari po glavi, nato pa se pokriža – *»jaz pa nimam njegove.«*

V duhu se obrne na Gospoda in prizna: *»Mogoče sem pa že vse prevzela preveč v svoje roke, vendar brez Tebe ne morem ničesar storiti in le Ti si Tisti, ki daješ rast, ki daješ novo življenje. Priljubila sta se mi, to veš, a ničesar ne morem storiti namesto njiju. Ti veš, kaj potrebujeta in kaj se dogaja, izročam ti ju, Vate zaupam.«*

Obrne se, ker je minilo že dvajset minut čez dogovorjeno uro, in sprejme, da ju ne bo. Odide po drugih opravkih, mladeniča in mladenko pa ohrani v srcu in ju vsake toliko blagoslovi s priprošnjo Gospodu.

Nej je šel po šoli naravnost domov. Bil je sesut. Vsem se je izogibal, mami je le poslal sms z novico. V sobi je vrgel torbo v kot in sedel na posteljo. Poiskal je beležko, v katero je pisal svoje ugotovitve s srečanj s Te-te, in jo pretrgal na pol. *»Brez zveze, brez zveze je vse to!«* je odmevalo v njem.

Danes je v šoli izvedel, da Kaje nikoli več ne bo videl. Imela je prometno nesrečo, poskusili so jo rešiti, a je med operacijo v bolnici izdihnila. Samo s prijateljicami je šla čez prehod za pešce, nekdo je prehitro pripeljal in spregledal semafor, dve sta še odskočili, Kajo pa je zadel. *»Katastrofa!«*

Novica je Neja globoko prizadela, bil je jezen in ni želel govoriti z nikomer. Tudi Timija ni spustili blizu, vrata svoje sobe je zaklenil.

Sam sebe ni razumel. Ni vedel, da mu je Kaja toliko pomenila. Zdaj, ko je ne bo nikoli več videl, bi naredil zanjo vse. Prej pa se mu je zdelo, da je še vse pred njima, da se nikamor ne mudi, saj sta se šele dobro spoznala, in še vedel ni, da jo je vzljubil. Samo dobro se mu je zdelo, da ga je cenila, da je

v njem videla pogum, da sta se lahko pogovarjala tudi o Bogu. Želel si je, da bi postala prijatelj, res dobra prijatelj.

Poiskal je beležko, ki jo je raztrgal. Odprta je bila na strani, kjer je pisalo: »Bog nas osvaja ...«

»*Ni res!*« je zakričalo v njem. »*Ni res, ne osvaja me ... Onesrečuješ me!*« Prvič se je dotaknil svoje ranjene globine in začel se je tresti od hlipanja, ki je prešel v jok. Prebudila se je žalost, ki ji prej ni pustil priti na plano. »*O, Bog, ne razumem Te, ni je več, po babi še Kaja.*«

Jokal je in med solzami se je v srcu začel spominjati njenih oči, njenega smeha, prijaznosti, knjige, ki jo je brala ob vodnjaku. Bila je drugačna kot ostale. »*Odpustila mi je, ker sem jo poškopil, nihče ni bil tako hitro dober do mene.*« Jok se je počasi umiril in s solznimi očmi se je spominjal trenutkov, ko sta sedela za mizo pri Te-te. Stegnil se je s postelje do omarice in vzel v roke Sveto pismo. Kaja mu je povedala, katere tri psalme si je izbrala. A ni ga mogel odpreti. »*O Bog, ne razumem Te,*« je stalno ponavljal, dokler ni zaspal z roko na Svetem pismu.

Sredi noči se je zbudil. Zeblo ga je. Odklenil je sobo in pred vrati našel risbo, ki mu jo je pustil Timi. Narisal mu je veliko sonce, ki joka. Neju so stekle nove solze po licih. Tokrat je bilo lažje, njegovo srce je bilo že odprto in zmehčano zaradi izgube, bratova otroška gesta ljubezni ga je ganila. Zavedel se je, da ni sam. Oče in mama sta mu včeraj pustila svobodo, nista silila vanj. Vedela sta, da potrebuje nekaj časa, da se sooči z novo izkušnjo smrti od blizu, svojega starejšega sina sta dobro poznala. Gotovo sta tudi Timiju razložila, kaj se je zgodilo. Postal je hvaležen, da ima tako družino.

V kopalnici se je na hitro umil in preoblekel. Na list je napisal »HVALA« in ga pustil pred vrati. Ni jih več zaklenil.

Sedel je na posteljo in vzel v roke Sveto pismo. Odprl je telefon in v Kajinem sms-u prebral: »Ps 23, Ps 42, Ps 145, to so moji psalmi za ta teden.«

Psalm 23 je bil tudi njegov psalm. Ob tej misli se mu je ogrelo srce. Odprl je knjigo, ga poiskal in bral:

GOSPOD je moj pastir,
nič mi ne manjka.
Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;
k vodam počitka me vodi.
Mojo dušo poživlja,
vodi me po pravih stezah
zaradi svojega imena.
Tudi če bi hodil po globeli smrtne sence,
se ne bojim hudega, ker si ti ob meni,
tvoja palica in tvoja gorjača
sta mi v tolažbo.

Pred mano pogrinjaš mizo
vpričo mojih nasprotnikov;
z oljem mi maziliš glavo,
moja čaša je prepolna.
Le dobrotu in milino me bosta spremljali
vse dni mojega življenja;
prebival bom v hiši GOSPODOVI
vse dni življenja.

Spomnil se je, da mu je Te-te rekla, naj izbere eno poglavje iz Marka in ga bere vsak dan, »sedemkrat ga boš torej prebral zapovrstjo«. »Sedemkrat« mu je zazvenelo s posebno močjo. Bil je poslušen in začel je počasi ponovno prebirati psalm. In znova in znova, do sedmič.

Dvignil je glavo in poiskal beležko, obe raztrgani polovici. Prebral si je zadnje zapiske:

»Bog nas osvaja, želi pritegniti mojo pozornost (kamenčki v vodo).
Ni nujno, da Ga takoj razumem.
Še vedno je treba biti potrpežljiv.«

Dojel je, da so »kamenčki v vodo«, ki jih je Bog vrgel njemu, Neju, njegove solze. Bolečina ob izgubi babice pred nekaj meseci in sedaj Kaje ga je pritegnila do te mere, da je začel razmišljati o Bogu, da Mu je začel pripovedovati, se z Njim prepirati. V tem trenutku se je Nej zavedel: »O, Bog, s Teboj govorim, Tebi govorim, Ti zame si!« Ponovno so ga oblile solze, a tokrat so bile solze resnice in odkritja.

Spodbujen je pogledal, kaj govori drugi Kajin psalm.

Ps 42

Kakor hrepeni jelen
po živih vodah,
tako hrepeni moja duša
po tebi, o Bog.
Mojo dušo žeja po Bogu,
po živem Bogu.
Kdaj bom prišel in se pokazal
pred Božjim obličjem?
Moje solze so moja hrana
podnevi in ponoči,
ko mi ves dan govorijo:
»Kje je tvoj Bog?«
Tega se bom spominjal
in izlival svojo dušo:
kako sem hodil mimo šotorov,
da bi prišel do Božje hiše,
med glasnim vriskanjem in hvalo
v vrvenju praznične množice.

Zakaj si potrta, moja duša,
zakaj se vznemirjaš v meni?
Upaj v Boga, zakaj še ga bom hvalil,
svojega rešitelja in svojega Boga.

Moja duša medli v meni,
zato se te spominjam:
od dežele Jordana in vrhov Hermona,
od hribovja Micárja.

Brezno kliče breznu,
ko hrumijo tvoji slapovi;
vsi tvoji tokovi in valovi
so pridrli čez mene.
Podnevi GOSPOD pošilja svojo dobroto,
ponoči ga slavi moja pesem,
molim k Bogu mojega življenja.

Bogu, moji skali, pravim:
»Zakaj si me pozabil?
Zakaj hodim mračen,
ko me stiska sovražnik?«

Moje kosti trpijo smrtno grozo,
moji nasprotniki me sramotijo,
ko mi ves dan govorijo:
»Kje je tvoj Bog?«

Zakaj si potrta, moja duša,
zakaj se vznemirjaš v meni?
Upaj v Boga, kajti še ga bom hvalil,
svojega rešitelja in svojega Boga.

Zdelo se mu je, da mu besedilo razlaga, da je njegov sovražnik smrt, ki ga stiska, da sta žalost in bolečina ob izgubi kot brezno, razočaranje nad Bogom kot tokovi in valovi, ki so šli čezenj. Mir in obrat sredi poloma, ki ga je doživljal, pa mu je prinesla beseda, naj upa v Boga, skalo svojega življenja.

Iz Psalma 145, tretje Kajine izbire, mu je izstopila 18. vrstica: »GOSPOD je blizu vsem, ki ga kličejo, vsem, ki ga kličejo v zvestobi.«

Bog mu je bil res blizu.

Presenečen je bil, kako živa in močna je bila Božja beseda, ki jo je prebiral sredi noči, kako je govorila prav njemu in ga dvigala iz polomljenosti, ki jo je doživljal ob Kajini smrti. Solze so se posušile, telo se je umirilo, v njegovem srcu je postalo vse spokojno.

Od vsega dogajanja je bil prepoln, a obenem olajšan. Ugasnil je luč in hipoma utonil v spanec.

Osmo poglavje: Po pogrebu

Minilo je še štirinajst dni in prišla sta dan in ura, ko bi se lahko oglasil pri sestri Teji. Razmišljal je, ali ga bo sprejela in kaj mu bo rekla, ker je izginil kot kafra. Upal je, da ga bo razumela, zato se je odpravil na pot.

Ob stari uri in še deset minut potem se vrata samostana niso odprla. »Saj bi tudi jaz obupal in ne čakal, če me že dvakrat zapovrstjo ne bi bilo.«

Vseeno se je odločil, da jo pokliče.

»Prosim?« je zaslišal glas na drugi strani.

»Nej tukaj,« je odgovoril.

»Nej, si pred vrati?«

»Ja, na vogalu sem.«

»Pridem, počakaj, prosim.«

Odleglo mu je. »*Mogoče nisem tako zavozil.*«

»Pridi, stopi naprej – ali greva v park pred muzejem?«

»Prosim, rajši stopiva noter.«

»Kaje danes ne bo?« je vprašala Teja.

Nej jo je pogledal in njegove oči so postale steklene, skoraj vlažne. »Ne bo je, nikoli več.« Še preden bi Teja postavila kakšno vprašanje, ki bi bilo preveč enostavno, je Nej sam nadaljeval: »Imela je prometno nesrečo, nekdo jo je zbil na prehodu za pešce, umrla je.«

Teja je položila roko na svoje srce in sklonila glavo. »Moje sožalje, Nej.

To se je zgodilo pa tako hitro za babico. Ti je hudo?«

Pokimal je in se obenem rahlo nasmehnil. »Tokrat je drugače, nekaj se mi dogaja zraven, o tem bi se rad pogovoril.«

Sedla sta za mizo, na kateri so bili krožnik s piškoti in trije kozarci ter vrč z domačim jabolčnim sokom.

»Sam si postrezi, kar želiš,« mu je ponudila Teja.

»Hvala,« je rekel Nej, že s piškotom v ustih.

»Bil sem na pogrebu. Zelo veliko ljudi je bilo, polno rož, sošolci, prijateljice, njeni domači. Vsi smo si brisali oči in nosove. In vendar, ko so spustili njeno krsto v zemljo, je čez pokopališče priletela mala jata ptic, ki so se lovile po zraku okoli nas. Ščebetale so in zazdelo se mi je, da so bile odmev Kajinega smeha. V tistem trenutku sem se spomnil še na babi in

doživel sem, da sta mi blizu. Tu v prsih mi je bilo toplo in vesel ter hvaležen sem bil, da smo se poznali. Ali je to običajno? Ali ni tako, da bi moral biti žalosten, ker ju ni več tu z nami?«

Teja ga je mehko pogledala in odgovorila: »Se spomniš, ko sva na prvem srečanju govorila o duhovnih čutih, ki so v nas, lahko bi rekli zakrneli, zaledeneli. Ljubezen, ki jo izkušamo, nam pomaga, da se počasi stalijo in zaživijo. Človeška in Božja ljubezen skupaj zmoreta odpirati pogled srca, duhovne zaznave. Tvoje prijateljstvo in naklonjenost do obeh sta odprla okus, ki je oseben, po katerem se spomniš in prepoznaš vsako od njiju. Da si zaznal njuno bližino, je tudi delo Božje milosti, ker Bog je občestvo in ljudi povezuje. Ljubezen ne pozna meja smrti, ostane na veke, za zmeraj. Zato smo si lahko blizu tudi s pokojniki, ker v resnici živijo. Mogoče je to ena od izkušenj, ki si jo lahko zapomniš kot duhovni okus, in boš videl, ali se bo nabrala še kakšna.«

»Mogoče jo pa že imam,« se je oglasil Nej. »Ko sem zvedel, da je Kaja umrla, sem bil jezen in zelo pobit. Doma nisem želel videti nikogar, zaklenil sem se v svojo sobo. Šele, ko sem bil sam, sem se lahko zjokal. A pri tem se mi je zgodilo, da sem molil s svojimi besedami.« Nej je dvignil glavo in pogledal Tejo, kako mu sledi. Rahlo je dvignila obrvi in nagnila glavo, kot bi rekla. »Da, in ...?« V varnem zavetju je Nej nadaljeval: »Nisem bil preveč prijazen in pobožen, v sebi sem Mu kričal, da je Bog, ki ne osvaja, pač pa me onesrečuje. Prvič se mi je zgodilo, da sem Mu rekel 'Ti'. Resda sem rekel tudi 'onesrečuješ me!', ampak takrat sem res tako čutil.«

Teja je zaprla oči in se v sebi skoraj priklonila pred svetim trenutkom spomina na vihar v fantovem srcu, ki ga je potegnil pred Gospoda in odprl v osebni odnos z Njim.

»Raziskovalni dnevnik sem raztrgal. Nisem vedel, da mi je Kaja toliko pomenila, nisem vedel, da me bo spet bolelo. Čisto nekaj drugega sem si predstavljal, ko sem povedal, da si želim spoznati Boga na ti.«

Teja je fanta že poznala in vedela je, da še ni povedal vsega. Res je nadaljeval: »Zgodilo se je še tole. Pred vrati sobe sem našel bratovo risbico, hotel me je potolažiti. To me je spodbudilo, da sem šel brat tiste tri psalme, ki si jih je Kaja izbrala za domačo nalogo. Tam me je zadelo. Tiste

besede so bile napisane prav zame, pomirile so me, jaz bi kar rekel, da se me je Bog dotaknil.«

»Nej, zdaj sem pa jaz ganjena. Zdi se mi, da gledam Mr 2,3-5. Se ti zdi, kaj bi to bilo?«

»Ja,« se je nasmehnil, »štirje prinesejo hromega, spustijo ga skozi streho, ki so jo prej razkopali.«

»Ja,« reče Teja ter doda: »In Jezus je na tistem mestu rekel: 'Ko je videl njihovo vero'. Podobno se mi zdi, so te tvoja babica in Kaja – ki sta, zaupajmo, že pri Gospodu –, ljubezen tvojega brata in mogoče še molitev koga prinesle pred Gospoda. Ohromljen si bil od bolečine, strahu pred smrtjo in očitanja Gospodu, da ti hoče slabo. Glej, zdaj stojiš tu spremenjen!«

»Kaj takega še nikoli nismo videli,« je odgovoril Nej, »Mr 2,12«.

Nej na to povezavo prej ni pomislil, a zdaj je tudi on tako videl.

»Te-te, pa bo šlo zdaj vedno tako naprej, bo moral še kdo umreti, da bom lahko srečal Gospoda od blizu?«

Teja ni vedela, ali misli čisto resno ali je že primešal svoj ščepec humorja – pogledala ga je in videla, da vsakega po malem.

»Ja in ne. Biti kristjan, ki živi po Duhu, ki živi v evangeliju, to je v Jezusu Kristusu, pomeni velikokrat srečati smrt. Pomeni pa tudi velikokrat biti obujen, izkusiti Božjo milost, ki tolaži, krepi, poživlja, daje moč, spreminja srca, ozdravlja, odpušča grehe. Mogoče je to trenutek, da spoznaš svetega Pavla, apostola. On je o krstu rekel tole: 'Ali mar ne veste, da smo bili vsi, ki smo bili krščeni v Kristusa Jezusa, krščeni v njegovo smrt? S krstom smo bili torej skupaj z njim pokopani v smrt, da bi prav tako, kakor je Kristus v moči Očetovega veličastva vstal od mrtvih, tudi mi stopili na pot novega življenja.' To je napisal v pismu Rimljanom, v šestem poglavju, tretji in četrti vrstici. Pot novega življenja s Kristusom, še bolje v *Kristusu*, je pot, ko izkušamo, da Božja moč, ki nas dviga v življenje, v nas deluje vedno bolj in bolj, če ji mi dovolimo.«

Preverila je, ali ni doza resnice za najstnika prevelika.

»Zato je drugi P postopnost. Bog te pozna do dna in ve, koliko ti lahko naloži oziroma koliko lahko sprejmeš na tej poti odkrivanja Božjega

delovanja v sebi. Nikoli te ne bo zlomil, četudi te vodi v preizkušnje. Bolj ko si bosta blizu, več ti bo zaupal, ti boš lahko tudi več sprejel, ker Mu boš bolj zaupal. A pot je še dolga, kar nekaj hribov in dolin je na njej, veseli se, tudi prekrasnih razgledov!«

»Uf,« je rekel Nej, »kaj bom pa danes potegnil iz tega srečanja?«

Odprl je raziskovalni dnevnik, ki je bil na hrbtne strani zalepljen, po sredini pa zašit skupaj. Postal je še bojevniški dnevnik.

»Nej, ti si borec, rojen v ljubezni.«

Skomignil je z rameni in odgovoril: »Te-te, kmalu bom imel volilno pravico, a ne vem, kaj pravite.«

Teja ni nič odvrnila, v srcu se ji je zdelo, da Nej sluti, za kaj gre, njegova glava pa mu še brani, da bi to scela objel. A ima še čas, življenje nam je dano prav za to, da odkrijemo, da smo ljubljene, in se naučimo, kako ljubiti.

Nej je zapisal:

5. srečanje

- Bil sem hromi, a štiri z vero in ljubeznijo so me prinesle k Bogu.
- Tudi jaz sem v evangeliju. To je noro!
- Smrt nima zadnje besede, Bog jo ima, daje mi življenje.
- Te-te mi ni zamerila, ker me ni bilo, juhej!

Ko je končal z zapisovanjem, ga je Teja pogledala: »Nej, kaj bi si pa želel za naslednji teden?«

Presenečen je bil, ker na to vprašanje ni računal. Malo je pomislil in izstrelil: »Ali bi lahko šli skupaj z mano in Timijem na Kajin grob?«

»Lahko, z veseljem. Zdaj imam tudi tvojo številko, če te ne bo na dogovorjenem mestu, te lahko pokličem.«

»Ne bojte se, oba bova tam!«

Deveto poglavje: Matic

»Tafi, Tafi,« je zavpil Tim in pasji povodec se mu je iztrgal iz rok. Pognil je po tleh, psička pa je v velikem diru stekla za fanti, ki so jo prej izzivali, Timiju pa hoteli vzeti povodec iz rok. »Tafi! Tafi! Sem, pridi nazaj!« Bolj kot je Tim vpil, medtem ko se je pobiral s tal, manj učinka je bilo. Od daleč se je slišalo le lajanje in renčanje. Timi je nato kar obsedel na tleh, saj je zagledal svoje popraskane dlani in potolčena kolena. Naenkrat je začutil močno fantovsko roko, ki ga je zgrabila pod rameni. V tistem trenutku se je vse zmešalo, začutil je le, da se je znašel v vrvežu dveh teles, ki sta se zgrnili čezenj. Začel je vpiti: »Na pomoč!«

»Pusti ga, ne boš ga tepel, nikoli ne, z menoj se bori,« je vpil Nej. Vračal se je domov in zagledal Tafi, kako drvi in laja pri sosedovih vrtnih vratih. Komaj jo je uspel ujeti in jo spraviti na domač vrt, kjer je še naprej lajala v tisto smer. V tistem je na vogalu na tleh zagledal svojega brata in na svojo veliko jezo Matica, kako se je spravljal nad otroka in ga ravno zagrabil. Pognal se je kot lev in se vrgel na vsiljivca, ki mu je bil še veliko dolžan.

Timi se je odkotalil od obeh fantov, ki sta se zapletla v rokoborbo, in prepoznal je Neja. Začel mu je vpiti: »Nej, ustavi se, pusti ga, Nej, nič mi ni naredil, ni on kriv!«

Nej je bil v navalu jeze in bolečine, saj ga je Matic pošteno trdo držal, oba sta drug drugega že večkrat stisnila in udarila, kjer se je le dalo. Kljub temu je ujel proseče klice svojega mlajšega brata: »Ustavi se!« Tudi Matic je slišal in uspela sta drug drugega za hip zadržati pri miru.

Nej je zaklical: »Timi, kaj praviš?«

»Pusti ga, nič mi ni naredil.«

Nej je na bratovo besedo tvegala in Matica izpustil. Tudi Matic je popustil in izvila sta se drug drugemu iz prijema ter se počasi pobrala. Nej se je držal za zapestje leve roke in si pogladil komolec, ki ga podrsal po asfaltu. Matic je imel opraskan obraz, na rokah odtise Nejevih močnih rok.

Matic je Neju zabrusil: »Pa kaj ti je, da si se tako vrgel name? Tvojega brata sem rešil, ona klapa izpod mostu mu je hotela vzeti psa.«

Nej je debelo pogledal in poleg vročine pretepa mu je obraz razgrela rdečica sramu: »Zavozil sem!« je ugotovil pri sebi. Nič mu ni bilo jasno. »Ali se samo dela, da je moj prijatelj? Pa saj mi je podstavil palico in nalil olje na skejtersko rampo?« Zmeden se je oglasil: »Kaj si naredil, pomagal si mojemu bratu? Kaj pa palica na rampi pa olje, zakaj si mi pa to nastavil?«

Matic ga je nekaj trenutkov gledal, saj ni znal povezati, na kaj se vse skupaj nanaša, nato se mu je nekaj posvetilo. »Palica na rampi? Ahhh, oprosti, pozabil sem jo. Nekaj sem popravljaj in jo tam odložil, potem pa se nisem več spomnil, ker so me poklicali prijatelji. O olju ne vem ničesar.«

Nej bi mu skoraj ne verjel, a dejstvo, da se je postavil za Timija, ga je prepričalo. »Nekdo je na rampo nalil olja, zaradi tega sem imel nesrečo, en teden sem doma ležal ves potolčen.«

»Lahko bi šli na policijo ali pa vsaj k upravljalcem parka, da pogledamo posnetke na varnostnih kamerah. Potem boš videl, da nisem bil jaz!« se je še enkrat oglasil Matic.

»Na to pa nisem pomislil,« je nadaljeval Nej.

»Nej, velikokrat sem te opazoval, ko skejtaš. Dober si!«

»A mi nisi nevoščljiv?« je Nej poskusil z udarcem v sredino.

»Sprva sem ti bil, a si res dober in sem videl, da to nima nič opraviti z mano. Jaz sem jaz, ti si pa ti. Super napreduješ! Oprosti, kar sem kdaj rekel proti tebi.«

Nej ni mogel verjeti svojim ušesom, a zdaj je Maticu res verjel. Tako odkrite moške besede ne slišiš pogosto, še posebej med vrstniki ne. Sošolci se tako radi postavljajo drug pred drugim, napak pa ne priznajo.

»Kam pa sploh hodiš v šolo, nisi pri nas, kajne?« je Nej spravljivo vprašal Matica.

»Na škofijsko klasično,« mu je odvrnil.

»In skejtaš? A imaš čas, a ga ne porabiš vsega za učenje in molitev?«

Matic ga je pogledal in ocenjeval: »Me izzivaš, se norčuješ ali hočeš biti moj prijatelj?«

Hitro je pretehtal in odgovoril: »Podnevi se učim, ponoči berem Sveto pismo.«

Nej je vzkliknil: »Potem sva pa že dva, a sva lahko prijatelja?« in mu ponudil roko.

Matic je zaznal iskrenost in se je zasmel ter ponujeno dlan skoraj sprejel.

»Kateri evangelij ti je pa najljubši?« ga je še stestiral.

»Markov,« je odgovoril Nej.

Zazdelo se jima je, da se poznata že od nekdanj. Močno sta si stisnila roki, prav po moško.

»A mene bosta pa kar tu na tleh pustila ali kaj, a se nista stepla zaradi mene?« se je oglasil Timi, ki je sedeč na tleh spremljal nenavaden razplet akcije.

Takoj sta stekla do njega, ga prijela za roke in noge in ga dvignila ter začela nihati sem ter tja, da je začel glasno tuliti: »Na tla, dajta me na tla, nič nisem rekel!«

Nato so se vsi zasmeli, malega sta potrepljala po ramenih. »Bodi no bolj tiho, saj bodo sosede še policijo poklicali.«

Tim in Nej sta Matica povabila domov, da bi mu predstavila Tafi. Ta se je hitro začela smukati okoli njegovih nog. »Vedno sem si želel imeti psa,« je priznal Matic, »a mi doma niso dovolili. Pravijo, da pes ni za v mesto, da potrebuje prostor, mi pa stanujemo v bloku.«

»Glej, tu si vedno dobrodošel,« mu je rekel Nej. »Včasih gremo še na babičin vrt, Tafi ima dovolj prostora. Videti je, da te je že sprejela za svojega.«

»Hvala,« je rekel Matic. »Kaj takega si pa zjutraj nisem predstavljal, da bom danes doživel: pomagal sem rešiti psa in otroka, pretepen sem bil, za nagrado sem dobil prijatelja in še dostop do psa, ki me že upošteva. Mega!«

»Ej, zakaj pa uporabljaš to besedo? A ni grška?« je postal pozoren Nej.

»To pa ni nič takega, saj se učim grščine v šoli.«

Nej je zastrigel z ušesi. Utrnila se mu je nova ideja.

Deseto poglavje: Presenečenje

Ob isti uri in na istem kraju se je Nej tokrat pojavil skupaj z Maticem. Matic je imel na obrazu še nekaj tenkih hrast, Nej pa eno večjo na komolcu.

Teja je odprla vrata in pomahala, naj prideta bliže. »Danes bomo kar tukaj, imam dobro pecivo in bilo bi škoda, da ga ne poskusita. Nisem sicer vedela, da bo Nej pripeljal dodatno družbo, a je za vse dvakrat dovolj.

Dobrodošel, jaz sem Teja!«

»Hvala, že vem, jaz sem Matic, Nej mi je že vse povedal o vas.«

Teja je pogledala Neja in se nasmehnila, malce je preverila, kakšen izraz na obrazu ima Matic. Preverjala je, ali ni Nej govoril kakšnih potegavščin na njen račun, a je bil novi mladenič videti zelo spoštljiv. Šele tedaj ji je kliknilo: »*A je to tisti Matic, ki Neju škoduje? Ne more biti ...*«

»Matic, a ti tudi skejtaš?«

»Ja, a ne tako dobro kot Nej.«

Teja je bila zbegana, zato je vprašujoče pogledala Neja.

Nej je čakal na ta trenutek in se namuznil. Počutil se je kot kralj, vedel je, da bo do tega prišlo in sedaj je potegnil svojega aduta iz rokava.

»Te-te,« je začel, »ja, to je tisti Matic.«

Teja je glavo nagnila na drugo stran in začela poslušati. »Prosim, povej,« ga je povabila.

Nej je nadaljeval: »Bil sem v zmoti, zaslepljen, nisem videl. Tudi Matic najprej, a on se je greha, nevoščljivosti, že prej rešil. Jaz sem pa v sebi še kar nosil ta pogled sovraštva in obtoževanja. Prišlo je celo do tega, da sva se stepla, ker sem mislil, da je napadel mojega malega brata. V resnici ga je branil pred drugimi nepridipravi. Zdaj sva prijatelja. Hotel sem vam pripraviti presenečenje, naučil sem se, kako se reče in napiše po grško 'v Kristusu Jezusu'. A pri tem sem bil presenečen tudi jaz. Ko sem ga prosil, da me te malo grščine nauči, sva se še več pogovarjala o drugih stvareh. Takrat sem prebiral Pavlovo pismo Rimljanom. Matica sem obiskal enkrat v šoli in srečala sva tudi njihovega kaplana. Spreletelo me je, da bi šel lahko k spovedi. Kar tam, na hodniku, sem prosil duhovnika. Imel je čas in

šla sva v šolsko kapelo. Ko je bilo mimo, sem bil tega zelo vesel. Zdelo se mi je, da sem prišel ven kot novi človek.«

Teja je bila začudena in hvaležna, ko je poslušala njegovo zgodbo. Vedela je, da Bogu ni nič nemogoče. Če je človek odprt, da odgovori na vzgibe Svetega Duha, se Božja dela dogajajo sredi vsakdanjega življenja, na hodnikih tako rekoč. Da se bo zavrtilo tako hitro, je bilo pa tudi njej v presenečenje.

Nej je nadaljeval: »Tako je poleg Mr 2,12 moje novo dragoceno mesto Rim 6,11, ki pravi: 'Tako tudi vi: mislite, da ste mrtvi za greh, a da živite za Boga, v Kristusu Jezusu.' Teh besed, 'v Kristusu Jezusu', me je po grško naučil Matic. Reče se *en Hristo Iesu*, napiše pa *ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*«.

Teja je dodala: »Tu pa se zraven prilega še neko drugo dragoceno mesto, prav tako iz Pavlovega pisma Rimljanom, peto poglavje, peta vrstica: 'Upanje pa ne osramoti, saj je ljubezen Božja izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan.' Vesela sem Božjih darov zate, Nej!«

Matic je vzel v roke kos peciva in dvignil kozarec s sokom: »Mislim, da je prav, da tole popraznujemo!«

Tudi Teja je vzel v roke kos peciva in tiho pokomentirala: »Samo enkrat sem šla reč skupini mladih, ali vedo, kje sedijo in se družijo, pa pridejo iz tega ven take lepe reči. Bog, ti imaš res domišljijo.«

Fanta sta se nasmejala, Nej pa si je upal reči: »Še kaj večjega kot to boste videli.« Teja ga je svetlo pogledala in rekla: »A zdaj že Janezov evangelij bereš?«

Nehali so se prijateljsko špikati in so se pogovarjali še o nalogah, ki jih imata fanta pred iztekom šole.

Proti koncu klepeta je sestra Teja spet obrnila besedo k življenju po Duhu.

»Nej in Matic, želim vama, da postaneta dobra prijatelja, ki se bosta podpirala med seboj tudi na poti za Gospodom, na poti življenja v Kristusu Jezusu. To je življenje duhovnega krščanstva, ki se da voditi in oblikovati Svetemu Duhu. Za to pa je potrebna molitev in tisti štirje P-ji: potrpežljivost, postopnost, ponižnost in prošnja. Naslednjič bi vama povedala še nekaj o treh grških besedah: *topos*, *logos* in *pneuma*. Ker sta

pa vidva dva, je to tri plus dva – v šoli je pet dobra popotnica, kajne,« ju je spomnila na šolo, pa tudi na to, da se njihova srečanja iztekajo.

»Za pripravo na naslednje srečanje, ki bo zadnje v tem šolskem letu, saj smo že blizu počitnic, vaju prosim, preglejta svoje življenje: kaj se vama je dogajalo v tem šolskem letu. Priporočita se Svetemu Duhu, naj vaju vodi, nato si zapišita močne dogodke tega leta ter spoznanja, izkušnje, ki sta jih pridobila.«

Teja je malo umolknila in v sebi prisluhnila še Svetemu Duhu, ali naj kaj doda, ter rekla: »Nej, k oni kratki vsakodnevni molitvi, če jo še moliš, dodaj še zahvalo za vse dobro, kar prejemaš, dobro ti bo delo, Bogu bo tudi v veselje.«

Nej je presodil, da so pri koncu, zato je naznanil: »Čas je še za mojo zabeležko.«

6. srečanje, 1. po spovedi

- Božjih darov se res lahko veselimo in jih praznujemo.
- Bog je dober, usmiljen, je ljubezen.
- Prijateljstvo je pot do duhovnega krščanstva, poleg tega še molitev in 4-je P-ji.
- Samo še enkrat se dobimo letos!!

Poslovali so se, kot da so stari znanci.

Enajsto poglavje: *Topos, logos, pneuma*

Sedeli so v parku, Teja je bila na klopci, pri njenih nogah je ležala Tafi, Matic in Nej pa sta sedela njima nasproti na travi.

Matic je odprl svoj zvezek in začel brati, kar si je pripravil iz grško-slovenskega slovarja:

»*Topos* pomeni kraj, mesto, prostor, pokrajina, okolica, dežela, ozemlje ali pa naravna leta, kakovost kraja, svet. Možno je tudi, da pomeni priložnost, možnost ali pa stan, dostojanstvo, položaj.

Logos pomeni zelo veliko stvari – govorjenje, beseda, govor, pogovor, izrek, povelje, zapoved, predlog, dogovor, trditev, Sin Božji, računanje, vzrok, razmerje, način, pamet, razum, pomen, bistvo.

Pneuma pomeni dih, piš, zrak, vonj, zvok, glas, dihljaj, dihanje, duh, duša, plamen.«

Besedo je prevzela Teja, ki je imela v rokah neko drugo knjižico rdeče barve, in rekla: »Zdaj pa se bomo naslonili na shemo, ki je predstavljena v tem bibličnem slovarčku z naslovom *Iz Besede*. Ko želimo najgloblje pristopati k svetopisemskemu besedilu, ga beremo na treh ravneh oziroma v treh stopnjah. Nej, naša klasika – drugi P je postopnost?«

Nej ji je pokimal.

»Pomagajmo si s prilagojeno prispodobo tridimenzionalnega zemljevida – to je relief.

Prva raven branja (imenovana *topos*, 'kraj') je branje, ki da osnovne podatke o besedilu oziroma prostoru kot predmetu branja ali – najširše rečeno – opazovanja. Branje lahko pomeni, da opazujemo, poskušamo dešifrirati, prepoznati obstoječe znake oziroma pisavo, to je besedilo.

Osnovna raven prostora so markantne, izstopajoče točke: naselje, ceste, smeri neba, število prebivalcev ... Goli podatki, ki nam opišejo kos opazovane dežele ali pozneje besedila.

Naslednja raven je ekosistemska. Dodamo rastlinstvo, živalstvo, kulturne krajine, vode. Vsa ta vsebina oživi, prostoru da značilno pojavnost, prepoznavnost, razumemo lahko pretekle vplive in vidimo, kakšen značaj ima ta prostor.

Ostane še tretja raven. Do sedaj popolnoma ravnemu prostoru dodamo še nadmorsko višino in iz vsega nastane relief. To si predstavljajta kot grafični efekt, ki plosko površino dvigne, in pojavi se razgibanost gora, dolin, pobočij, prepadov, ravnin, sotesk. V hipu se vse spremeni in dobi dodaten pomen. Lahko se nahajaš na točki, ki se spremeni v ozko dolino, lahko si bil na točki, ki je postala najvišji vrh v okolici in se je pojavil izjemen razgled ...

Podobno dinamiko poglobljenega branja in spoznavanja vsebine ima tristopenjsko branje, ki ga označujemo z grškimi pojmi *topos – logos – pneuma*.

Nej je preveril, ali razume: »Prva stopnja je tako, kot bi jaz skiciral, kako se pride od tu pa do parka sredi mesta. Narisal bi točko, kjer smo, nato označil ključne ulice in križišča, mogoče kakšno stavbo in reko, če se prečka, in to je to. Skica, sestavljena iz nekaj črt, ki pa pomaga pri osnovni orientaciji.«

»Ja, to je dober povzetek.«

Matic je na glas razmišljal: »Naslednja stopnja bi bila, da dodaš še kakšne plasti informacij, ki vsestransko nadgradijo skico poti. Na primer tloris starorimske naselbine, dejanske ulice in ceste, mrežo točk za polnilnice električnih avtomobilov, podatke o številu dreves in površini krošenj, površino asfaltiranih in zelenih površin.«

»Hmm, ja, tu je že težje, saj bo imela druga plast vsebinsko drugačen vpliv na dojemanje prostora. Sem bi sodilo še, če bi bilo več plasti informacij o zgodovini prostora, o njegovi rabi, o pomenu, ki ga imajo posamezni deli prostora za prebivalce same, kako to vpliva na kulturo bivanja,« je poskušala dopolniti Teja.

Matic je nadaljeval: »In tretja je pa potem povezovalna plast, ki doda še prej nevidne poteze in pomene prostora.«

Teja je pristavila: »Predstavljam si, da sedaj s prsti primeš ti dve plasti in ju potegneš kvišku, da nastane relief. Kar naenkrat se pojavijo griči, klanci in novo dožemanje prejšnjih dveh plasti.«

Nej je dejal: »Hmm, prostorsko si še kar nekako predstavljam. Iz točk in linij skice smo prešli na zemljevid, na koncu pa na satelitsko sliko. A vendar ves čas spoznavamo en in isti del prostora.«

»Ja, recimo tako. Ko se bomo lotili branja besedila, bo ta podoba stopenjskega razvoja prikaza prostora podlaga, s katero bomo primerjali stopenjsko branje besedila. Stopenjsko branje nam pomaga priti do globokih in verodostojnih spoznanj, ki so na koncu sad in dar, niso pa seštevek ali zgolj lepljenka. Gre za ponižen, postopen in dinamičen proces, ki je povrh še dialoški, odnos spraševanja in prisluškovanja.«

Matic in Nej sta se spogledala. Nej se je oglasil: »Huuu, to je pa cel projekt in podvig obenem, če se to res da, je to kot neke vrste raziskovalna odprava, kjer si odvisen od mnogih dejavnikov in ne veš, kakšni bodo rezultati.«

Teja se je namuznila: »Raziskovalna odprava, ja, obenem pa odprava na najvišje gore, kjer se zavedaš, da si marsičesa sposoben, obenem pa te ogromnost, veličina, zahtevnost, neizmernost gora presegajo in postaneš ponižen. Še posebej, če veš, kako zelo si kot plezalec odvisen od vremenskih razmer. A vendar, to so le primerjave, ki so v marsičem šibke.«

Matic si je upal vskočiti: »Ja, meni se zdi ta geografsko-alpinistična primerjava z branjem Svetega pisma zgrešena, ker ne upošteva, da gre za odnos med Bogom in človekom, da se v besedilu, ki so ga sicer napisali ljudje, razodeva Božje delovanje, da se skozi besedilo srečujeta Bog in človek.«

»Hvala,« je rekla Teja, »zato je opisano res samo pripomoček za naš razum, da bi lahko odkrili smisel stopenjskega odkrivanja svetopisemskih besedil. Tako bogata so, da si lahko kot bralci pomagamo z več spretnostmi in orodji. Pri tem pa nikoli ne smemo izgubiti izpred oči in srca, da smo molivci, da v molitveni, poslušajoči, ponižni, tudi čakajoči drži prihajamo pred Besedo, da se v njej srečamo z živim Bogom.«

Pogledala je oba in vprašala: »Gremo lahko naprej?«

Previdno sta pokimala.

Teja je nadaljevala: »Torej prva stopnja branja svetopisemskega besedila – kot tista skica poti – je zgodovinsko-literarna, v tem branju smo pozorni na literarna, zgodovinska sporočila, na dejstva, ki opisujejo samo dogajanje, zajeto v besedilu, ki je pred nami. Skico poti predstavlja telo, kraj in čas svetopisemskega dogodka. V knjigi *Iz Besede* piše: 'To je *topos*, ki ga vzpostavlja določena pripoved'.

Kraj je včasih natančno opredeljen, včasih malo manj, a vendar je prizemljen, vpet v danosti življenja. Tam se srečajo Bog, oseba svetopisemskega dogodka in bralec. Tam se odvije vedno nova dialoška dinamika branja odlomka Svetega pisma.«

Teja je pomislila: »Ko greš prvič na obisk k dekletu, ali se ne pozanimaš, kje je njena hiša, kako se pride do tja, kje je njena soba in podobno. Tako je tudi z besedilom – najprej se pozanimamo, kje sploh smo in kaj ta dejstva potegnejo za seboj, kaj nam povedo.«

Pogledala je po zbranem občinstvu. Tafi je mižala, fanta sta jo zvesto poslušala. Nej je pokomentiral: »Razumem, gre za širši in bogat opis določene lokacije. Poiščem, kaj na podlagi besedila vem o okoliščinah, zgodovini, geografiji, da lahko rečem, da razumem mesto, kraj dogajanja – *topos*. Izdelam si skico terena.«

Matic je pristavil: »Ja, *topos* kot opisani kraj dogajanja. V šoli so nam na ekskurzijah vedno, ko smo prišli v določeni kraj, najprej razložili zgodovino, dejstva. Tu so dodane informacije, ki jih dobimo iz literarnih značilnosti besedila.«

»Poglejmo si kratek primer. Ko beremo kakšno Pavlovo pismo, lahko poiščemo podatke – v katero mesto piše, kakšne so bile takrat tam razmere, kdaj je bilo pismo napisano, kakšne literarne značilnosti ima pisanje pisem v tistem času. Na ta način dobimo osnovno skico terena – *topos*.«

Fanta sta Teji pokimala, da sta dojela in gredo lahko naprej.

»Druga raven, ki smo ji v našem vzporednem primeru rekli ekosistemska, je v resnici biblično-simbolna, teološka. Pri ekosistemskem dojetju prostora vklopimo širši pogled, ne le točkovni, pač pa vključimo tudi razmislek o tem, kakšen je pretok snovi v prostoru, energije, kako del površine ali neki ekosistem vpliva na drugega, kakšne posledice imajo prejšnji posegi v prostor.

Pri svetopisemskem besedilu na biblično-simbolni, teološki ravni branja postanemo pozorni na – tako piše – 'različne motive, simbole, objekte, dogajanja, metafore, ki imajo tudi nadbesedni pomen. Ti elementi so umeščeni v biblično-odrešenjsko zgodovino in od tam črpajo svojo simbolno in teološko sporočilo.'«

Teja je dvignila pogled, zanimalo jo je, kako prebrano odzvanja v Neju in Maticu.

Nej je slišano še mlel, Matic pa se je oglasil: »Če prav razumem, gre pri tem za najmanj dve stvari. Ena je, da imamo v ozadju zavedanje, da se konkretni svetopisemski dogodek odvija znotraj zgodovine odrešenja. To, kar beremo v odlomku, ni izolirano od ostalega, ampak ravno obratno. Da pridemo do srčike sporočila, je dobrodošlo najti povezave, ki jih ima z ostalim Svetim pismom oziroma s celotno odrešenjsko zgodovino.

Na pamet mi pride primerjava. Če ne bi vedeli, kaj je šport, potem bi lahko nogometno tekmo razumeli čisto narobe. Mogoče bi kdo mislil, da gre za kaznovanje določenih ljudi, ki se morajo za rešitev boriti na zelenici. Nogometna žoga za športnika pomeni veselje, za kaznjenca bližajočo obsodbo.«

»Zanimiva primerjava,« je komentiral Nej.

Teja ga je vprašala: »Še kaj, Matic?«

»Ja, Izraelci so bili pozorni in so se učili razbirati, kako se skozi zgodovino razodeva, da Bog rešuje ali vzgaja njihovo ljudstvo. Takšno Božje delovanje je trajno, je še zdaj, tudi danes se učimo prepoznavati, kako je Bog še vedno na delu.

Kar se tiče simbolov, metafor, podob, pa to pomeni, da predmeti, kot na primer drevo ali jagnje, pojmi, kot so trpljenje, bogastvo in podobno, niso Bog, lahko pa znotraj poznavanja odrešenjske zgodovine postanejo nosilci sporočila o Bogu, nam razodevajo nekaj o Bogu, so del teologije.«

Nej je pogledal Matica in rekel: »Kje si se pa ti to naučil?«
On je skomignil z rameni: »Pri verouku in tukaj v parku.«

Teja je dodala: »Bom prebrala še dve stvari v osvetlitev: 'V naravi simbola in podobe (ali ikone) je, da odpre nov prostor komunikacije med Bogom in človekom. Bog tako stopa k človeku prek podobe, prek konkretnosti in se tako človeka dotika.'«

Teja se je ustavila in se obrnila k Neju: »Psalm 42, podobe 'brezno kliče breznu', 'tokovi in valovi', 'Bog, moja skala' – preko njih si doživel, da se ti je Bog približal.«

Nej ji je prikimal: »Ja, to je bilo to.«

Teja je nadaljevala z branjem: »'Simbol je neke vrste upodobljen spomin na zgodovinski dogodek (npr. voda, skala, pastir, smokva itd.) Na tej drugi ravni torej beremo simbole in tradicijo in vstopamo v širše ozadje besedila, zato jo poimenujemo z grško besedo *logos* (beseda, pojem, koncept, smisel).'«

Teja se je ustavila z branjem. »Ko beremo besedilo s pozornostjo na simbolih, prispodobah, podobah, ki svoj pomen črpajo iz tradicije in dogodkov razodevanja Boga v preteklosti, začnemo odkrivati teološki pomen, izkušnje, ki so jih imeli že drugi ljudje z Bogom in so jih predali naslednjim generacijam. Dotikati se začnemo širšega ozadja, zato izraz *logos* (smisel, pojem).

Mlada sta še. Tovrstna raven branja je že bolj zahtevna, potrebuje razvito občutljivost in znanje, izkušnje. Nič zato, do tega se pride postopoma, s ponižnostjo, potrpežljivo ...«

»In s prošnjo,« je vskočil Nej.

Teja je nadaljevala: »Ne vidim razloga, zakaj se ne bi začela v tem vaditi. Prejela sta Svetega Duha! Poznavanje pomena besed v izvirnih jezikih lahko tu pomaga iti na globoko, četudi samo po posameznih besedah.

Matic, tvoja grščina! Ta raven je široka, globoka, včasih pravi ocean. A dobri plavalci postanejo tisti, ki se sploh upajo zmociti in včasih plavati tudi proti toku.«

»In tretja raven, ostane še nekaj pnevmatičnega?« se je oglasil Matic.
»Ja,« je odvrnila Teja in prebrala še zadnji košček: »'Na tretji ravni pa beremo besedilo kot navdihnjeno Božje sporočilo in v njem odkrivamo sledove Duha ... Pripoved beremo kot duhovno-odrešensko oznanilo, ki izhaja iz Duha, vsebuje Duha in vodi k Duhu. Kot takšno človeka vedno kliče k spreobrnjenju in k veri v odrešenje. Tukaj se dogaja odrešenski proces vere, ki vodi v odnos med Očetom in Sinom in dela bralca po veri deležnega tega odnosa.'«

Teja je spet spomnila na geografsko vzporednico, ki so jo najprej poskušali usvojiti. »Na koncu, za tretjo stopnjo, smo skico in ekosistemsko sliko dvignili z upoštevanjem višin in pokazal se je relief. Pri duhovnem, pnevmatičnem branju se pustimo nagovoriti Svetemu Duhu, ki nam 'dvigne' besedilo v 'relief', pomaga nam, da določena beseda ali podoba ali oseba izstopi, nas pritegne, vznemiri. To nas navadno popelje v dialog in odkrivanje duhovno-odrešenskega sporočila. To dogajanje spreminja srca – tolaži, oživlja, spreobrača. Tako rodovito je, ko se branje odvija kot molitev, odnos med Bogom in človekom, med Očetom in sinom, hčerko.«

Nej je dvignil roko, ker je želel nekaj reči. Teja se je ustavila in mu pokimala.

»Nekaj od tega se je meni zgodilo tisto noč, ko sem raztrgal beležko, potem pa bral Kajine tri psalme. V branju Svetega pisma tisto noč sem se znašel v odnosu z Bogom na ti.«

»Odlično. Kljub temu da nisi šel po teh korakih, ki smo jih sedaj odkrivali, se ti je Bog razodel. Bog ni nikoli zvezan, svoboden je v svojem razodevanju. Je pa res, da postopnost, ki smo jo navedli, pomaga priti do dobre duhovne hrane in nas običajno vodi po bolj varni poti kot kakšne drzne bližnjice čez prepade. A Bog daje svojim na raznovrstne načine, zaupati Mu je treba in uporabljati tiste štiri P-je.«

Teja je dvignila malo rdečo knjigo *Iz Besede* in k Nejevi podelitvi dodala:
»Tu notri so že sadovi dolgoletnega tristopenjskega branja Svetega pisma

in so varna bližnjica, ki jo lahko uporabljamo. Tovrstno duhovno branje koristi za življenje po Duhu, za novo življenje, ki ga živimo v Jezusu Kristusu, *ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*. Priporočam vama jo. Še posebej sedaj, čez poletje, ko se ne bomo srečevali. Preden se razidemo, bi vama rada omenila še eno možnost uporabe tega trojčka *topos – logos – pneuma*. Ampak najprej je čas za malico!«

Iz torbe je potegnila pol hlebca domačega kruha, zavitega v servieto iz blaga. Fanta se hrani nista nikoli upirala, če je bila domača, pa sploh ne. Kruh so si kar razlomili, košček je dobila tudi Tafi, ki je takoj, ko je nekaj zadišalo, dvignila glavo.

Kar vmes je Teja vprašala, kaj jima je ostalo od pregleda leta, ki sta ga naredila za pripravo na srečanje.

Matic je povedal, da si je napisal veliko dogodkov, dejavnosti, ni mu pa bilo najbolj razvidno, kaj se je iz tega naučil. Izstopilo mu pa je, da se čudi, kako se je lahko iz pretepa, ki ga je bil deležen z Nejeve strani, rodilo nekaj tako dobrega.

Nej je kot glavno spoznanje opisal preobrazbo svojega srca, ki smrti ne doživlja več kot razlog, da ne bi zaupal Bogu in se ne odpiral za ljubezen. Navdušen je bil nad odkritjem vpliva Svetega pisma na svoje srce ter hvaležen, da je dobil tri prijatelje: Te-te, Kajo in Matica. Spoznal je, da je Bog dober do njega osebno.

Ko so končali z malico, je Teja ponovno spregovorila: »Hvala vama za tako iskreno pot Kristusovih učencev. Biti Jezusov učenec pomeni učiti se Kristusa skozi Božjo besedo, o tem smo danes veliko govorili. Spoznavamo pa, da smo v Njem ves čas, tudi sredi vsakdanjega življenja, ne le, kadar smo fizično ob Svetem pismu. Tako kot se bosta učila in vedno bolje znašla v celostnem branju Svetega pisma, s čimer bosta zorela v osebni odnosu z Bogom na ti, lahko napredujeta tudi v branju svojega življenja na celosten, duhoven način.

Biti v evangeliju pomeni biti odprt Svetemu Duhu, ki povezuje preko vseh časov in krajev. Dogodki iz časov prve Cerkve se v moči Svetega Duha odvijajo tudi danes, a v drugačni zunanji obliki. Kristjani, ki živijo

duhovno (v moči Svetega Duha), odkrivajo, da živijo v evangeliju ljubezni.«

Tafi je znova legla k Tejinim nogam in položila glavo prav na njene čevlje. Malo so se nasmehnili. »Še eno učenko imamo,« je komentiral Nej.

Teja je nadaljevala: »Poglejmo torej, kako bi brali svoje življenje kot knjigo. Pristop lahko zelo poenostavimo, da nam kar najbolj koristi: kaj so *topos*, *logos*, *pneuma* mojega vsakdanjega življenja, če vzamemo vsakdanje življenje kot 'besedilo', v katerem govori Sveti Duh?

Topos pomeni, da sem jaz, moje telo, moje zaznave, ki prihajajo vame skozi čute, prostor srečanja z Bogom. Dobro je poznati in razumeti svoje telo, svoja čustva, čutenja, naklonjenosti, misli. Tako lažje odkrijem drugačnost, odstopanja, vzgibe, ki prihajajo od Boga – pozor, včasih tudi od sovražnika, to je hudega duha.

Logos pomeni, da znotraj svojega miselnega in kulturnega ozadja poznam nauk Cerkve, teologijo, kako se me konkretno dotika v mojem življenju, kaj me izziva in nagovarja, oblikuje in vodi. Še posebej, kako prepoznavam, da teologija postaja meni domača. Na primer, Nej, tvoj raztrgan raziskovalni zvezek – znova zlepljen in zašit – je postal simbol obnovljene zaveze med teboj in Gospodom. To je del vajine simbolne govornice, ki jo ti zdaj razumeš izkustveno, obenem pa se znajdeš v skupni odrešenjski zgodovini, ker si dojel, kaj pomeni zaveza med Bogom in človekom v tvojem osebem življenju.

Pneuma pomeni, da se učim razbirati, kaj prihaja skozi naravne čute v duhovne, to je, kako deluje Sveti Duh. Prosim Ga, naj duhovne čute s pomočjo branja Svetega pisma in zakramentov očisti, oživi, da bi lahko razbiral, kaj mi Bog govori v toku vsakdanjika povsod, kjer sem – skozi dogodke, vzgibe, zaznave v mojem telesu, čustva in misli, skozi odnose, skratka skozi vse, kar prihaja vame po čutih. To je umetnost duhovnega branja, ki se je učimo vse življenje.

Branje svojega življenja s prepletanjem vseh treh ravni in poslušanjem, kaj mi Duh govori, to je celostna, molitvena, učenčevska drža. Svetega Duha prepoznam na delu, če sem Zanj odprt, On me uči vsega, On mi pomaga vse povezovati. Poleg tega, da me tristopenjsko branje Svetega pisma usposablja za razbiranje delovanja Svetega Duha v besedilu, me uči tudi,

kako Ga prepoznavati v življenju in obratno, obe branji se povezujeta, pretakata, dopolnjujeta.

Z odkrivanjem in branjem, kako sem tudi jaz v evangeliju – ne le pred knjigo Svetega pisma, pač pa doma, na vrtu, v šoli, službi –, postopoma prepoznavam, kako sem v zgodovini odrešenja tudi sam. Obenem se bo korak za korakom moj osebni odnos z Bogom na ti krepil in poglobljal. Vedno bolj bom deležen sadov novega življenja v Njem.«

Teja je malo zastala z besedo in še enkrat spregovorila: »Tako, to bo za zdaj vse. Zdaj samo še manjka, da Nej pove, da je bilo to že zelo dolgo predavanje in da je skrajni čas za zadnjo letošnjo zabeležko.«

»Te-te,« se je oglasil Nej, »res sem hotel reči ravno to. A bom dodal še nekaj. Naloga tristopenjskega branja vsakdanjega življenja me spet presega, ampak vem,« je nalašč umolknil za trenutek, »da se juha ne poje tako vroča, kot se skuha, in da se s štirimi P-ji ter zaupanjem korak za korakom da priti daleč. Vem, da nisem sam, da mi Bog prihaja naproti. Odprla se mi je nova pokrajina, hvala!«

Matic je previdno dodal: »Saj imamo predmet vera in kultura v šoli, ampak tole mi zveni precej drugače, še bolj za življenje. Meni je kar izziv, sam ga ne bom mogel opraviti.«

»Ne bojta se,« ju je opogumila Teja, »to je le zemljevid, nekaj smernic. Glavni vodnik je Sveti Duh. Če bosta odprta Zanj, se bo zgodilo ravno tisto in tako, kakor bo najbolje, četudi po ovinkih! Ko bosta gledala nazaj na svoje življenje, bosta prepoznala kakšne poteze, ki se bodo verjetno ujemale z nekaterimi od teh, ki sem vama jih razgrnila. Zaupajta Svetemu Duhu in dobro hodita to poletje!«

Teja je v zanosu spodbude plosknila z rokama in Tafi se je zbudila, zalajala in skočila pokonci. Vsi so se zasmeli, pograbili torbe in vse, kar so imeli s seboj, ter se začeli odpravljati iz parka.

Matic je predlagal: »Vabim vaju še na sladoled. Gremo?«

»Seveda!« je bil navdušen Nej.

»Z veseljem, hvala,« se je pridružila Teja.

»Samo še nekaj,« je prosila Teja, »postavimo še piko na i. Recimo Bogu hvala za to skupno pot.«

Prikimala sta.

»Naj bo slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu,« je nagnila glavo Teja, fanta sta nadaljevala: »Kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj, amen!«

Po znamenju križa so se veseli odpravili v mesto.

Tafi je na povodcu peljal Matic.

DRUGI DEL

SKUPAJ NA POTI

Dvanajsto poglavje: Ponovno srečanje na poti

Teja se je pred enim tednom vrnila iz Rima. Leto odmika, ki ji ga je redovna ustanova omogočila kot intenzivni čas redovne formacije in poglobitve duhovnega življenja, se je končalo. Eden od sadov tega leta bil, da je postala bolj pozorna na to, kako drugi nosijo preizkušnje časa. Njeno življenje v Gospodu je dar ne samo zanjo, pač pa da ga deli še s kom. V zaupanju se je dala na razpolago Gospodu, da jo pošlje, kamor želi, tudi v časih, ko ni nič več tako, kot je bilo. Gospod v teh spremenljivih razmerah, ko je stisk in vprašanj še več, tudi močnejše deluje v srcih ljudi.

Prvo vabilo je prišlo kar hitro.

Hodili so v vrsti, Matic je bil spredaj, sledil mu je Nej, sestra Teja si je izprosila, da je bila zadnja. Vsi so pot dobro poznali, tako da ni bilo strahu, da bi kje zgrešili, četudi bi kdo stopil bolj hitro ali bolj počasi. Dogovorili so se, da bodo eno uro hodili v molku, da ima vsak čas za osebni pogovor z Gospodom.

Bili so zanimiva družba: Teja je redovnica, Matic bo jeseni študent drugega letnika Ekonomske fakultete, Nej pa je maturant, jeseni bo bruc. Preteklo šolsko leto se niso srečevali, ker je bila sestra Teja v Rimu. Zdaj se je vrnila in mladeniča sta jo poiskala in povabila, da gredo skupaj v gore. Prenočišče bodo imeli v nekdanji pastirski koči, ki jo sedaj vzdržuje Matičeva družina.

Teja se je tega pohoda v gore razveselila – biti znova na svežem zraku, med vršaci, z vetrom v laseh. Obenem z mladeničema, ki ju je spremljala na kosu življenjske poti pred dobrim letom, ko sta iskala svoj vstop v evangelij, v osebni odnos z Bogom.

Nej se je v tem času še potegnil in okrepil, Matic pa si je v poletnem času pustil nekaj brade in zdelo se je, da Teja hodi v spremstvu dveh telesnih stražarjev.

Bolj kot te zunanje podrobnosti jo je zanimalo, kako se odvija njuno življenje. Tudi onadva sta si želela obuditi stare vezi, saj prijateljstvo v Gospodu ne umre nikoli, osvežitev vsake toliko pa dobro dene.

»Te-te,« je s pritajenim glasom poklical Nej, »saj vem, da naj bi bili tiho, a tamle je tako lep razgled, ne zgrešite ga!«

»Hvala, Nej,« mu je prijazno odvrnila Teja.

Zvedela je že, da je Matic v tem letu spoznal dekle, s katerim sta pred pol leta začela resno hoditi. Nej se je vpisal na Filozofsko fakulteto, študiral bo geografijo in zgodovino.

Hodili so že več kot uro in pol, tudi ura tišine se jim je počasi iztekala. V uvodu v premišljevalno uro so prebrali odlomek Jn 15,1-17. Teja je v premišljevalno hojo in molitev vstopila z vrstico 16: »Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil in vas postavil, da greste in obrodite sad in vaš sad ostane, da vam bo Oče dal, kar koli ga boste prosili v mojem imenu.« Po priprošnji k Svetemu Duhu na začetku molitve je najprej premislila, kaj je *topos* odlomka. Jezus je z učenci pri zadnji večerji, umil jim je noge, poslavlja se od njih. Nato se je dotaknila širšega ozadja (*logos*) in ob podobi trte, vinogradnika se ji je odprl pogled na Boga Očeta, ki z ljubeznijo skrbi za svoje otroke. Škrtnanje kamnov pod nogami je v premišljevanje pripeljalo spomin na spremenjenje na gori, kjer je Bog razodel, da je Jezus Njegov ljubljeni sin. »*Gora, vinograd, povsod se razodeva Božja ljubezen do Sina, v katero vabi Bog človeka,*« se ji je porodila druga misel. Vrnila se je k vrstici, ki ji je izstopila od ostalih, in jo večkrat počasi ponovila. Zaznala je, da v besedi »izvoliti« prihaja nadnjo beseda, polna ljubezni, sprejetosti, obenem pa nosi v sebi moč poslanosti. Odkrila je, da obroditi sad ne izhaja iz nje same, ker tudi izbira ni prišla od nje same. Bog je tisti, ki podarja od začetka do konca – od izvoljenosti do sadov. Večkrat se je ozrla naokoli po gozdu in gorah, ki so se odpirale skozi veje. »*Tudi ta lepota je dar, ki ga sprejemam, Bog je neizčrpen v svoji ljubezni.*« Vrnila se je k ponavljanju vrstice in jo dopolnjevala z izrekanjem hvaležnosti za obdarjenost, obenem pa prisluškovala, ali ji ne želi Duh še česa povedati.

Počasi so se bližali planšariji, kjer bodo prenočili. Na planini niso več pasli, prenočišče je bilo skromno, a sredi gora neprecenljivo. Omogočalo jim je, da ostanejo v gorskem svetu dva dni skupaj.

Na prevalu, kjer se je odprl pogled na kočo, se je Matic ustavil in počakal, da sta ga dohitela še ostala dva.

Pogledali so se, sestra Teja je povabila, naj vsak izreče tisto besedo, ki jo je nosil v prehojeni molitvi. Matic je začel: »Vas sem imenoval prijatelje, ker sem vam razodel vse, kar sem slišal od svojega Očeta.« Nej: »Vi ste moji prijatelji, če delate, kar vam naročam.« Teja: »Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil.« Dodala je: »Naj bo slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu.« Matic in Nej sta nadaljevala: »Kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj, amen!«

»Lepo, vidim, da smo že blizu vaše kočice, Matic!«

»Ja, predlagam, da stopimo tja in odložimo, česar ne bomo potrebovali, seveda tudi malo prigriznemo. Nato pa bi se povzpeli še na vrh, od koder je prekrasen razgled na okoliške vršace.«

Oba sta bila za to in premaknili so se do lesene stavbe, ki je kraljevala v zavetju travnatih pobočij in visokih kamnitih sten.

Matic je med hitrim prigrizkom predlagal, naj se Teja in Nej kar sama odpravita na vrh, on pa bo še pripravil vse potrebno v hiši. Poznal je bližnjico, zato bo kmalu za njima.

Po malici sta se odpravila.

»Nej, geografijo in zgodovino si izbral, me je kar presenetilo. Lansko leto si še govoril, da nisi zgodovinar,« sta začela pogovor.

»Te-te, saj bi rad o tem govoril z vami. Matic ve, kaj me žuli, zato je rekel, da bo ostal zadaj, da mi je dal priložnost za najin pogovor. Ne bom govoril naokrog, saj me poznate, naravnost v tarčo bom ustrelil. Kristusu bi bil rad podoben. Pa ne, da bi si jaz to izmislil, ampak od tiste naše skupne poti, ko sem odkril, da sem lahko z Bogom na ti in da sem tudi jaz v evangeliju, se mi je življenje začelo vrteti precej drugače. Z Maticem sem začel hoditi k maši. Doma so me malo nenavadno gledali, potem pa smo se več pogovarjali in nima nihče več nič proti. Bolj ko sem prebiral evangelij in gledal, kako se odvija moje življenje, večkrat sem doživel, da je veselje v mojem srcu najbolj pristno, ko molim ali ko premišlujem Sveto pismo. Mislite, da bi lahko bil duhovnik?«

Teja je pustila vrata odprta, ni se postavila ne na eno ne na drugo stran. »Nej, to boš lahko odkril le ti sam. Skupnost ob tebi lahko prepozna sadove tvoje poti z Gospodom, globinsko resnico, kdo si za Gospoda, pa lahko prepoznaš le ti – v moči Svetega Duha.«

Nadaljevala je: »Lahko se pogovarjava o tem, kaj pomeni biti duhovnik, mogoče ti bo to pomagalo razbirati, kaj zveni v tvoji globini. Vsi kristjani smo poklicani biti podobni Kristusu, tvoja želja je s tem skladna. Vsi krščeni smo poklicani biti duhovniki, kralji, preroki. Veš pa, da so nekateri poklicani biti podobni Kristusu še na poseben način, v službenem duhovništvu. Bogu dajo na razpolago sebe vsega, vključno z zmožnostjo biti mož ženi in oče svojim otrokom.«

»Ja,« je rekel Nej, »o tem sva že govorila z Maticem. On si tega ne more predstavljati. Odkar hodi z Evo, si želi, da bi si enkrat ustvarila družino. Meni se zdi družina fantastična stvar in vem, kako me je bolelo, ko je umrla Kaja. Saj nisva bila fant in punca, a želel sem si pripadati. Vi veste, kako je živeti v celoti za Gospoda. Kaj menite?«

»Duhovništvo ali redovništvo je poseben Božji dar, ta omogoča, da sprejmemo takšno izbranost in poslanstvo. To je temelj – On izbere, On obdari, mi prepoznamo, sprejmemo in odgovorimo. V resnici je možno živeti našo človeško ljubezen na Božji način – kolikor le zmoremo, vedno se nam še primešata naša grešnost in krhkost, a v moči Božje zvestobe se da. S seboj imam knjigo z nekaj zgodbami, mislim, da bi ti ena od njih lahko dala odgovor na tvoje vprašanje, vsaj posredno.«

Nej se je za možnost zahvalil in postavil novo vprašanje: »Seveda se tudi bojim, da takega življenja ne bi zmožel. Ali ni duhovnik preveč sam in preveč odgovoren za druge ljudi?«

»Hmm, duhovniško življenje ni enostavno. Je pa vedno in povsod življenje v Gospodu. *Topos, logos, pneuma* in branje svojega življenja kot bi bral Sveto pismo, se spomniš? Bolj ko duhovnik odkrije nov način življenja po Duhu in tudi branje svojega življenja po Duhu, bolj bo lahko sredi tega sveta z vsem, kar je, tudi služil Gospodu. Menim, da danes Gospod potrebuje občutljive duhovnike, ki so ranljivi in predani, močni v Gospodu in ne iz sebe. Duhovnik je preveč odgovoren za ljudi, kadar prevzema

preveč odgovornosti sam v svoje roke. Bolj ko omogoča, da se Gospod razodeva v njem in po njem, da po duhovniku deluje med ljudmi, bolj je Njegov prijatelj, sodelavec.«

Nej je nadaljeval: »Pri duhovniku mi je čudovito, da je delivec zakramentov.«

»In da živi evharistično ter občestveno,« Teja nadaljuje mladeničevo misel.

Nej je razmišljal naprej: »To se tako lepo sliši, a kako se to vidi, da je res? Danes nihče ne želi biti duhovnik, ker je bolj videti, da duhovnika nihče ne potrebuje, tudi poslušá ne, nekateri jih celo sovražijo in v vsakem vidijo nekoga, ki zlorablja druge.«

»Duhovnik je še posebej poklican, da da svoje življenje za druge, da se daruje, a daruje se iz ljubezni, ki jo prejema od Boga. Kristus se daruje zanj, duhovnik se daruje ljudem. Tako kot je takrat ob Kajini smrti Božja beseda delovala v tebi in spreminjala tvoje srce, tako deluje evharistija vedno znova tudi v življenju duhovnika in občestva, h kateremu je poslan. Sveti Duh spreminja vse darovano v Kristusovo telo – tako spreminja tudi darovano življenje in delo. Skrivnost smrti in vstajenja je srčika duhovnikovega življenja in doživlja ter odkriva jo v lastnem telesu, osebi, in kot priča Božjega delovanja v življenju mnogih.

Duhovnik, ki živi z upanjem sredi današnjega razbitega sveta, je mož Besede in evharistije, tak živi tudi občestveno, v odnosu z mnogimi v Cerkvi.«

Videla je, da mladi mož zelo poslušá, kar je pripovedovala.

»Nej, ljubezen do Svetega pisma te vodi v ljubezen do Kristusovega telesa, Cerkve. Če boš uporabil štiri P-je, boš lahko tudi prepoznal, ali te Gospod vabi v duhovniško ljubezen. S potrpežljivostjo, postopoma, s ponižnostjo in po prošnji ti lahko razodene, ali je to v resnici Njegov predlog zate. V vsem tem pa ti ves čas pušča svobodo. Odgovora ljubezni na Ljubezen brez svobode ni, Bog te nikoli ne sili, samo predlaga in vabi. No, mislim da je treba štiri P-je dopolniti še z enim Z-jem – vse naj prekriva zaupanje. Zaupanje je vera v ljubezni.«

»Hvala, Te-te, kar nekaj imam za premisliti in vprašati Gospoda. Rad bom še kaj prebral! Glejte, Matic je že pred nama!«

Teja in Nej sta hodila bolj počasi, saj je bila vsebina pogovora globoka, korak je zato zastajal. Matic pa jo je po bližnjici ubiral kot gams.

Na vrhu, ki ni bil izrazit, pač pa bolj greben, so stopili čisto proti robu. »Še dva koraka, pa bomo pristali v dolini,« je Matic opozoril, da se je treba ustaviti.

»Kakšen razgled!« je zavzdihnil Nej.

»O, tega se ne morem nikoli naveličati,« je dodala Teja.

Matic je začel naštevati imena vseh vrhov, enega za drugim, poznal je tudi vmesne grape. Bil je odličen poznavalec. Nej je rad hodil z njim v gore in je srkal znanje, ne da bi se preveč trudil.

Privoščili so si dolg postanek, polegli v travo in se še malo nastavljali popoldanskim žarkom.

»Nej, bi lahko stopil ti naprej, da pristaviš za večerjo? Nocoj bomo zunaj zakurili majhen ogenj, a pojesti je bolje že prej, da ne bomo prepozni,« je sčasoma predlagal Matic.

Teja je ugotovila, da sta mladeniča o vsem dogovorjena. Vsak bi se rad o nečem pogovoril z njo osebno in vsak je bil pripravljen to omogočiti drugemu.

Komaj je Matic izrekel svoj predlog, je Nej že odbrzel proti koči. Tudi za ključ je že vedel, kje ga hranijo.

Teja in Matic sta s širokim pogledom še enkrat zajela vse gorovje, ki je ležalo kot na dlani, in se zahvalila Bogu za čudovito stvarstvo.

»Tudi Evo večkrat pripeljem sem gor, lepota naju prevzame in še bolj poveže.«

»Ja, slišala sem, da si našel dobro dekle,« je rekla Teja. »Kako vama gre?«

Matic je odgovoril: »Res sem Bogu hvaležen, ker je tudi ona verna.

Zadnjič pa mi je, ko sem jo objel, ona pa mi objema ni mogla vrniti, nekaj zaupala.. Povedala mi je, da me ima zelo rada, da si želi najine bližine, a da se v njej, ko jo objamem, vedno nekaj zgane, kar jo vznemirja, da se ne

more scela stisniti k meni. Ko sva začela hoditi, sem ji povedal, da bi rad, da je najina pot v ljubezni kar najboljša možna, zato bi rad, da se podariva drug drugemu s spolnim odnosom šele po poroki. Tudi ona je bila za to. Trudiva se tako živeti. A zdaj je, bolj kot zdržati ne biti preveč drug v drugem, težava v tem, da ne moreva biti tako blizu. Tu sem izgubljen.«

Teja je začutila njegovo stisko.

»Matic, veš, da nisem strokovnjakinja za tovrstne težave. Lahko ti odmevam le na to, kar slišim iz tvojih besed.

Telo dela vidno, kar je nevidno, je zakramentalno, razodeva veliko skrivnost Božje ljubezni in našo poklicanost, da smo prav te ljubezni deležni. Ljubezen med možem in ženo postane podoba Kristusove ljubezni do Cerkve, to je neminljive ljubezni, s katero Bog ljubi človeka. To so velike in silno lepe stvari. V tej luči je vse, kar zajema vaju medsebojni odnos, dragoceno za odkrivanje – kdo je Bog za vaju in kaj Bog po vama govori drug drugemu, pa tudi ostalim.

Bog si gotovo želi, da bi bila vajina ljubezen čim bolj podobna Božji, zato vaju bo na tej poti tudi podpiral in vama še posebej po prejetem zakramentu svetega zakona naklanjal pomoč Svetega Duha.

Že zdaj sta na tej poti zorenja kot fant in dekle, in kar odkrivata, je zelo pomembno, četudi se lahko zgodi, da se ne bosta poročila. Če ji v tem trenutku lahko stojiš ob strani, da bo tudi ob tvoji podpori naredila potrebne korake, da pogleda, kaj se ji dogaja v globini, bo to velik dar za oba. Če bo potrebno, uporabita vsa sredstva, ki so na razpolago – bodisi strokovnjakov bodisi Cerkve, s čimer mislim molitev in zakramente, kot sta spoved ali bolniško maziljenje.«

Matic je odgovoril: »Hvala. Včasih pomislim, da sem jaz glavni vzrok, včasih pa, da se ne da nič narediti. V resnici prepoznavam, da je to del najine skupne poti, kjer naju lahko Bog vodi, da prepozna, kaj vse morava storiti, pa tudi, kako s tem živeti. Nisva popolna, a Bog naju ljubi in učiva se ljubiti takšna, kot sva.«

Teja ga je spodbudila: »Ja, sprejemati Božjo ljubezen v svoje življenje takšno, kot v resnici je, in ne takšno, kakršno bi si želeli, da bi bilo. To je že modrost.«

Nato je nadaljevala: »Mogoče bo tudi tebi prišlo prav, če prebereš kakšno poglavje iz knjige, ki jo imam s seboj in sem jo priporočila Neju na njegovi poti. Slej ko prej se dotaknemo točk v sebi ali na svoji življenjski poti, kjer skoraj klecnemo ali se nam zašibijo kolena in se zdi, da ne bo šlo naprej. Takrat smo še posebej dovzetni za resnično in ne le navidezno pomoč, zato so to zahtevni, a prelomni trenutki. Lahko se pustimo pospremiti v obljubljeno deželo, če smo pripravljeni sprejeti pomoč, ki nam jo Gospod daje.«

»Ja, to odkrivam tudi sam. Ljubezen ni romantika in pravljica, pač pa ima pashalni značaj, kot nam je govoril kaplan. Zdaj se mi na svoji lastni koži začenja svitati, kaj bi to bilo.«

Teja je nadaljevala: »Bog se je učlovečil, da nam je postal neizmerno blizu. Običajno Boga kot Božje dete lažje sprejmemo v primerjavi s trpečim Zveličarjem, a je en in isti Bog, ena in ista Ljubezen. Vedno nam prihaja naproti, mi pa Ga zaradi naših omejenosti včasih težko prepoznamo in se Mu odpremo. Lepota naše vere je tudi v tem, da na poti nikoli nismo sami, s krstom smo postali včlenjeni v veliko občestvo Cerkve. Ali imaš kakšnega svetnika, s katerim si se duhovno bolj povezal in se mu lahko priporočiš?«

Matic je malo zastal in odgovoril: »Saj vem, da naj bi odgovoril z ja, ampak v resnici, če sem iskren, do tega še nisem prišel.«

»Potem je mogoče zdaj priložnost, da postaneš pozoren, ali te kdo že ne spremlja in ti je pripravljen podati roko. Za začetek se priporoči Devici Mariji in svetemu Jožefu, gotovo te bosta razumela in vaju podprla v tej preizkušnji. Kdor prosi, ta najde, zaupaj!«

»Juju-juhuhu!« se je zaslišalo od koč, kamor sta se že počasi spustila. To je bilo Nejevo vriskanje, uspelo mu je zakuriti ogenj.

»Ali bosta tudi ples in godba?« mu je zaklical Matic.

»Seveda,« mu je odgovoril Nej, »samo osem kilometrov naprej, v koči Pri izviri, tu gori imamo pa radi blaženi mir.«

Oba gornika, ki sta ravno dospela do koč, sta se mu samo nasmehnila.

Trinajsto poglavje: Večer ob ognju

Ogenj jih je od spredaj prijetno grel, hrbti pa so bili izpostavljeni hladu, ki je vel od visokih skalnatih sten. Položaj so poznali, zato so imeli pri sebi puloverje, ki so si jih ogrnili čez ramena.

Taki večeri so sami po sebi pomirjujoči in vabeči, da si sedeči ob ognju zaupajo kakšne močne zgodbe. Matic, gostitelj večera, je o tem premišljeval že doma, zato je vedel, kaj želi predlagati.

»Teja, ko smo imeli predzadnje srečanje, ste nama dali izziv, naj si izpiševa glavne dogodke šolskega leta in prosiva Svetega Duha, naj naju vodi in nama pomaga spoznati, kaj sva se iz tega naučila. Meni se takrat ni kaj dosti posvetilo in povežalo razen začudenja, ki je še vedno živo, kako je lahko iz pretepa s tu navzočim mladeničem na moji desni, prišlo ven nekaj dobrega. Pozneje sem o tem premišljeval in srečal še Pavlovo besedo v pismu Rimljanom: 'Njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu, namreč tistim, ki so bili poklicani po njegovem načrtu' (Rim 8,28). Dojel sem, da se je v najinem sporu razodela globlja resnica, s katero sva bila blagoslovljena – zmožna sva bila odstopiti od svoje volje in sprejeti drug drugega kot dobronamerna. Prepoznala sva se kot prijatelja, brata v Kristusu. Nocoj bi rad postavil podoben izziv nam vsem: Iz katere napake, ki sta jo storila, sta se lahko naučila kaj pomembnega za svoje življenje?«

»Oooo,« sta se oglasila kar oba, Nej in Teja, ko sta slišala postavljeni izziv. Nej je začel: »Gotovo moj skok nate in povedal si že, kakšen je bil razplet.«

Matic je komentiral: »Recimo, da je ta izkušnja že izčrpana. Imaš še kakšno?«

»Nisem še toliko star,« se mu je zahihital nazaj.

Teja je vzela v roke palico, ki je ležala pri njenih nogah, in malo podrezala v ogenj.

Matic jo je povabil: »Teja, lahko predam besedo?«

Pokimala je.

»Bilo je še v mojih študentskih letih, bila sem na delovni praksi sredi gozda. Takrat sem sodelovala z mednarodno prostovoljsko organizacijo. Med delom me je presenetil klic, bil je s strani organizatorja delovnega tabora v Albaniji. Predal mi je ključne informacije, spomnim se, da sva

govorila o vizi, nisem pa slišala ali si zapomnila bistvenega podatka v zvezi s tem. Sploh pa, bila sem sredi gozda, pri sebi nisem imela koledarja. Ko smo prispeli na letališče, ki je bilo videti precej preprosto, sem na drugi strani okenca za pregled dokumentov že videla znanko, s katero bova skupaj pomagali domačim organizatorjem pri izvedbi enotedenskega programa. Tedaj me policist pri pregledu dokumentov vpraša: 'Viza, kaj pa viza?' V roki sem imela denar in rekla: 'Da, prosim, kupila bi jo.' Tako je bilo namreč, ko smo šli v Belorusijo, viza se je kupila kar ob prihodu na mejo na letališču v Minsku. Policist pa je postal bolj strog in rekel: 'Ne, z vizo je treba že priti k nam.' Postalo mi je vroče. Pomahala sem znanki in prosila, ali mi lahko pomaga. Začela so se pregovarjanja. Počutila sem se kot 'lolek' in nemočno sem gledala Manu, kako si je prizadevala urediti težavo. Uspelo ji je, da so me spustili v državo, a s pogojem, da moramo na notranje ministrstvo v Tirano, kjer mi bodo dali dovoljenje za bivanje. Do tedaj mi bodo zadržali potni list. Veseli, da nam je uspelo preiti mejo, smo odšli v avto in se odpeljali – ne v glavno mesto, ampak v kraj, kjer smo načrtovali izvedbo tabora. Imeli smo zelo malo časa za pripravo in nemogoče je bilo pred tem oditi še na ministrstvo. Plan B je bil, da bomo poskušali kaj doseči s pomočjo zvez v Bruslju in na slovenskem zunanjem ministrstvu. Kraj, kjer smo imeli tabor, je bil sredi travnikov in polj, za zidovi samostana, saj so bili časi nedolgo po državljanski vojni. Med civilisti je bilo po domovih še zelo veliko orožja. Starši otrok niso zaupali komurkoli, prostor za zidovi samostana je bil zato primeren. Tudi telefonske zveze s tujino niso bile enostavno dosegljive. Potrebno je bilo iti v 'bife', ki je bil par sto metrov naprej v vasi, v neki garaži. Ko sem prosila, ali lahko telefoniram, so šli po dolgo kovinsko palico (anteno), ki so jo postavili pokonci, zvezali žice in mi ponudili telefon. Delovalo je! Vsi nasveti, do katerih smo prišli, so bili enaki – čim prej zapustite državo. Počasi me je zadeva začela vznemirjati, a ne preveč. Ko smo imeli enkrat veseli večer ob ognju, podobno, kot smo sedaj tu zbrani mi, le da smo tam tudi peli in plesali, je na drugi strani zidu, zelo blizu nas, nekdo začel streljati. Sprožil je več rafalov. Zelo me je presenetilo in prestrašilo. Otroci so stekli k voditeljem, zbrali smo se kot gruča, albanske voditelje, stare okoli dvajset let, pa smo komaj zadržali, da niso tekli domov po lastno orožje. Lahko bi se znašli v spopadu. Pozneje so se pomirili in sprejeli možnost, da je nekdo prišel streljati v spodbudo, kot del praznovanja, in ne z zahtevo, naj utihnemo. Še vedno pa je bilo treba najti način, da pridemo do potnega lista, da bom lahko Albanijo zapustila. Tedaj se je eden od voditeljev spomnil, da bi lahko šli na obisk k stricu, ki je vpliven mož in

trenutno na obisku v bližnji vasi. Mogoče ima on kakšne zveze, ki bi pomagale. In tako je bilo. Po končanem taboru sva se (po enotedenskem skrivnem bivanju) z Manu odpravili na notranje ministrstvo. Iskane osebe v pisarni ni bilo, rekli so, naj jo poiščeva v drugem uradu, ki je bil v bifeju na nasprotni strani ulice. Pogumno sva šli tja in predstavili prošnjo. V odgovor sva dobili listek z nekaj besedami v albanščini. Zahvalili sva se in odšli. V soboto, dan pred odhodom, sem šla na letališče po potni list sama, Manu je morala že drugam. Spremljal me je eden od domačih voditeljev. Uradniku sva pokazala listek, prosila sva za potni list, a sva bila zavrnjena. Voditelj je poskusil še enkrat, a zaman. V tistem trenutku sta se v meni zbudili moč in odločnost. S prepričljivim glasom sem zahtevala, naj mi vrnejo potni list, ker smo izpolnili dogovor, hkrati sem omenila imeni obeh albanskih veljakov, s katerima smo se srečali, in – uradnik mi je potni list z nejevoljo vrnil. Bila sem presrečna! Šele kasneje sem dojela, da je uradnik verjetno pričakoval kuverto z denarjem. Po tej napaki in celotni epizodi sem postala bolj ponižna, bolj prepričana, da je Bog z menoj in me varuje in pomaga tudi v nemogočih situacijah, kot je bila ta. Pogum in avtoriteto, s katerima sem v tistem trenutku nastopila, sem doživela kot bi ju nekdo vlil vame, kot pomoč, ki ni bila iz mene. V tej luči je bila moja napaka vir dragocenega prepoznavanja, da sem v Gospodu.«

»Uuuuu, to je pa bila prava drama,« sta se odzvala fanta.

»Je bila še kakšna, a naj bo za zdaj dovolj,« se je umaknila Teja.

»Matic, imaš ti še kakšno dogodivščino?« je vprašal Nej.

»Nimam, rad poslušam vaju.«

»Prav, ni ravno o napaki, sem se pa nekaj naučil iz tega,« je nadaljeval Nej. »Bilo je neko soboto popoldan, ko sva bila s Timijem sama doma. Do takrat sem na brata gledal kot na nekoga, za katerega je treba skrbeti, ker je pač še majhen. Vreme se je kar na hitro začelo slabšati, veter se je močno okrepil, prepil je potegnil balkonska vrata, da so se treskoma zaprla in Timi se je prestrašil. Pritekel je k meni in se prijel za moje noge, kot se je običajno očeta. Videl sem, da ga je res strah. Pomiril sem ga in tekel po vseh sobah gledat, ali je kje še kaj odprto. V tistem se je iz črnih oblakov, ki so se nabrali še posebej na zahodu, da se je kar stemnilo, usula huda ploha, pridružilo se je še grmenje in treskanje. Timija sem prijel za roko in mu predlagal, da greva na kavč, pa ni hotel, preblizu oken je bil. Objel sem ga in se spomnil, da lahko sredi sobe sestavim par stolov. In sva se nato tam utaborila. Bodril sem ga in sčasoma, ko se je nevihta malo unesla, se

je na stole ulegel in zaspal. Ta dogodek se mi je močno vtisnil v spomin. Mlajši brat je v meni videl nekoga, na kogar se lahko zanese. Bil sem varuh mlajšega brata in njegovo zaupanje me je naredilo močnejšega, čeprav je bilo tudi mene malo strah.«

»Mmmm,« sta zamrmrala poslušalca.

»Lepa zgodba. Nej, lepa hvala!« mu je odmeval Matic.

Ogenj je počasi začel pojenjati. Nehali so nalagati nanj. Počakali bodo, da ugasne, nato si bodo ogledali še zvezdno nebo, vsaj Matic in Nej.

Teja je predlagala, da topli večer ob ognju sklenejo z zahvalo Bogu za prejete darove dneva.

Matic je začel: »Hvala, Gospod, za varen korak in vse pogovore danes. Hvaležen sem Ti za vse dobre besede, ki sem jih danes slišal in so mi v pomoč na poti za Teboj.«

Nej je nadaljeval: »Hvala za vse pogovore danes, ki mi pomagajo odkrivati, kaj je Tvoja želja zame, kaj mi želiš podariti. Še posebej hvala za ta ogenj, ki me je spominjal na Tvojega Duha, ki povezuje v občestvo.«

Teja je dejala: »Gospod, hvala za odprtost mladih src, za odsev Tvoje lepote v stvarstvu, tudi za žulj, ki me je presenetil. Hvala za prijateljstvo v Tebi, ki je kot dober kruh. Hvala za Tvojo besedo, ki vabi, naj ostajamo v Tebi, ki si Pot, Resnica in Življenje. Naj bo slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu.«

»Kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj, amen!«

»Utrinek!« je dahnil Nej.

»Ufff,« se je oglasil Matic, »ta je bil pa res dolg.«

»Fanta, hvala, bil je odličen dan, jaz grem kar spat. Se vidimo jutri. Knjigi za vaju sta na mizi.«

»Hvala, lahko noč!«

Teja je imela na razpolago malo sobico v pritličju, fanta sta si ležišči pripravila zgoraj na podstrešju.

Naslednji dan sta se Matic in Nej zbudila bolj ali manj ob istem času, oba je prebudila svetloba. Bilo je še dve uri do skupnega zajtrka, zato sta se oba lotila knjig, ki jima ju je prinesla sestra Teja. Matic je najprej hotel poiskati tisto zgodbo, ki mu jo je priporočila, a se je na koncu odločil, da bo prebral kar vse. Časa je imel dovolj. Ne da bi vedel, je Nej naredil enako. Sicer je najprej prebral prvo zgodbo, ki je bila kot nalašč zanj, nato pa se je lotil še ostalih.

Štirinajsto poglavje: Nazaj v vsakdan

Ob osmih so se dobili na zajtrku.

Zadišalo je po domači klobasi in domačem kruhu, to je bil dar Matičevih staršev. Teja je fanta presenetila s čajem iz sveže nabranih gorskih zelišč.

Matic in Nej sta se spogledovala, kar je Teja opazila in vprašala: »Ali kaj ni v redu?«

»Ne, ne, samo ne veva, kako bi vam povedala, da je ona knjiga, ki sva jo dobila, čisto zanič,« je Nej rekel najbolj prostodušno, kakor je mogel. »Saj veste, da sem vedno neposreden,« je nadaljeval.

Teja je bila kar malo šokirana, tako neposreden ni bil še nikoli.

»Potegavščina!!« sta oba hkrati oznanila.

Matic je nadaljeval: »V resnici sva hotela reči hvala. Meni se bo lažje pogovoriti z Evo.«

Nej je dodal: »Seveda je čisto drugače, ko doživiš vsa ta vprašanja in iskanja ter prejete odgovore na svoji koži, ampak odprle so se mi nove dimenzije, na katere prej sploh nisem pomislil. Še dolga pot je pred mano, ampak predvsem bi si res rad izprosil luči, da bi prepoznal, kam me kliče Gospod. Mlad sem še, nikamor se mi ne mudi.«

»Fanta, z vama res ni nikoli dolgčas,« je končno prišla do besede Teja.

»Bogu hvala, če kaj pomaga.«

Matic ji je ponudil škatlo s prvo pomočjo: »Da ne pozabim, tu imamo dobre obliže za žulje.«

»To bo res prav prišlo, hvala,« se je razveselila Teja.

Zunaj se je nenadoma pojavil zvok naraščajočega brnenja.

»Helikopter! Slišita?« se je oglasil Nej. Oba z Maticem sta takoj vstala in stekla na travnik pred kočo gledat, kam je namenjen.

»Glej, tamle pri Škrbinah so. Nekdo se je poškodoval, rešujejo,« je videl Matic.

Reševalci so hitro opravili svoje delo, poškodovanega so že dvigali v helikopter, ki je nato odletel proti dolini.

»Kdo ve, kaj se je zgodilo? Zjutraj so skale še rosne, lahko je komu kaj zdrsnilo.«

Vrnili sta se v kočo, da so dokončali zajtrk ter začeli pospravljati.

Vreme je bilo dobro in fanta sta premišljevala, ali bi naredila še krajšo krožno turo, preden se vrnejo v dolino. Teja se je zaradi žulja podaljševanju poti odpovedala.

V tistem je mimo koč prišla kolona ostalih reševalcev. Matic se je z nekaterimi poznal, zato jim je pomahal v pozdrav. Ustavili so se in povedali, da je imel ponesrečeni zlom noge in da bo vse v redu. Vodja reševalcev se je tedaj obrnil na Matica s prošnjo: »Ali se danes vračate v Ljubljano? Bi lahko kdo priskočil na pomoč? Mi smo vsi iz Kranja in okolice. Tu sta žena in hčerka ponesrečenega, ona ne vozi. Bi ju lahko kdo od vas peljal z njunim avtom v Ljubljano?«

Matic, Nej in Teja so se spogledali in se strinjali. Prišli so s samostanskim avtom, zato je bil Matic prost, da priskoči na pomoč.

»Ja, lahko peljem jaz,« se je javil.

Vodja reševalcev ga je peljal do ponesrečenčeve žene, ki je s svojo hčerko stala malo proč. Videti je bila pretresena, a obenem vesela podpore, ki jo je dobivala z vseh strani. Dogovorili so se, da obe ostaneta kar pri koči, da se pripravijo za odhod.

Ekipa reševalcev se je zahvalila za sodelovanje, kmalu so odrinili naprej in jim v hipu izginili izpred oči.

Matic je hitro spoznal, da si gospa s hčerko želi čim prej v dolino, zato se tudi on ni obotavljal.

»Nej, veš, kako je treba zapreti koč. Se vidiva v Ljubljani! Sestra Teja, hvala, v veliko veselje mi je bilo!«

»Matic, tudi meni, srečno pot!«

Gospe je dala roko in ji zaželela vse dobro: »Matic je dober voznik in fant, tudi reševalci ga poznajo, zato mu lahko zaupate.«

»Hvala,« je odgovorila, »to nam bo zelo olajšalo situacijo. Samo en korak, pa se je tako nesrečno obrnilo. Res hvala za vašo pomoč!«

Tako se je gorski izlet iztekkel v nepričakovan klic na pomoč, v nepričakovano priložnost za odpoved lastnim načrtom in darovanje za drugega.

Bili so pripravljeni, da nanj odgovorijo in postanejo dar, uresničeno upanje.

Teja in Nej sta hitro počistila in pozaprla vse, kar so ob prihodu in med bivanjem odprli. Zaklenila sta in odložila ključ na skrivno mesto.

Z veselim in hvaležnim srcem sta se podala na pot v dolino, nazaj v vsakdanjik. Po vsem doživetem sta imela upanja polno srce.

TRETJI DEL

NOSIL BOM RDEČE SRCE

Petnajsto poglavje: Majki in Gajba se odpravita

Majki je ležal v postelji. Bilo je poletje, zunaj je bilo vroče. Čez dan se je razvila tista prava divja sončna toplota, ki požene kri po žilah in spodbuja fantje, da preizkušajo moči na reki, pri podvigih s kolesi ali z motorji, v najboljših dneh pri osvajanju gorskih vrhov v bližnjih Alpah. Nogomet ali košarko so si fantje z ulice navadno prihranili za večere, običajno so sledile še igre s kartami. To je bila najboljša verzija poletja, ki je bila Majkiju pri srcu. »*Bila je,*« si je mislil in potonil v naslednjo uro dremanja. Že nekaj časa ni imel prave volje do življenja. Manjkalo mu je zagona, da bi se posvetil čemurkoli že. Telefon je imel izklopljen, da ga drugi niso dosegli. Postalo mu je že vseeno, ali ga kdo sploh še pokliče ali ne. »*Nekako bom že preživel to poletje, potem grem itak v Ljubljano,*« si je mislil.

Zaslišal se je glas trkanja na vrata. Majki se je oglasil: »Ni me!« Mama na drugi strani mu je odgovorila: »Prinesla sem ti oprano perilo, tudi tiste majice, ki si jih raztrgal na taboru, zašila sem ti jih.« »Hvala,« je zamrmral pri sebi, a se ni dvignil s postelje. Obrnil se je na drugo stran.

Mama je pred zaprtimi vrati zavzdihnila. Sprememba pri najstarejšem sinu jo je vznemirjala. Ni vedela, kaj se mu dogaja, zaprl se je in ni govoril z njo. Videla je, da se izogiba družbi vseh in tega jo je postalo že strah. Zašite majice in ostalo perilo je postavila na stol pred sobo. Vedela je, da ga bo pozneje pospravil. Za zdaj je še lahko nosila nastali zid in negotovost o tem, kaj se dogaja na drugi strani.

Majki si je dal na ušesa slušalke in na spletu poiskal glasbo. Vrtel si je eno in isto – Balaševičeve pesmi. Rodil se je v Sloveniji, v šoli se niso učili ne srbsko ne hrvaško. Besedilo je poslušal na pol in včasih se mu je samo zdelo, da je kaj razumel. A mu je bilo tudi za to vseeno. Zadoščala mu je melodija. Otožna, melanholična, mehka, spevna. Čas se je zanj med poslušanjem ustavil, izklopil se je.

»Majki! Maaaajki!« Skozi slušalke se mu je prebil glas prijatelja. Pokril si je oči. »*Gajba, nikoli se ne ustavi. Kaj hoče?*«

Potegnil je slušalke z ušes in stopil do okna. Odprl ga je in zavpil: »Ni me! Kaj hočeš?«

Gajba, ki mu je bilo v resnici ime Tone, se je z nogami vkopal v tla in še enkrat zavpil: »Majki, pridi dol, nujno je!«

Majki se je nagnil skozi okno in prijatelja od daleč pogledal v oči. Videl je, da se ne bo umaknil, dokler se on ne pojavi spodaj. Pobral je telefon, denarnico in ključe, vzel še čepico in si pri izhodu nataknil sandale. Zaloputnil je vrata in stopil do mladeniča, ki je stal pred hišo, kot da je predsednik države. Videlo se je, da ima v sebi voditeljske gene.

»Majki, kaj ti je, potrebujemo te!«

»Kaj tako vpiješ? Za nič mi ni, nikamor nočem iti.«

Gajba je imel moč nad svojim prijateljem. Prijel ga je za vrat, potegnil njegovo glavo na svoje čelo in rekel: »Majki, obljubili smo, da bomo držali skupaj. Greva!«

Majki mu ni nič odgovoril. Pogledal ga je in pomignil: »*Kam?*«

Gajba je rekel: »Vse ti razložim, greva.«

Sedla sta vsak na svoje kolo in se odpeljala.

Mama je slišala klice in skozi okno videla, da je sin govoril s svojim prijateljem, ki ga že več dni ni videl. Ni vedela, ali je to dober ali slab znak. »Vsaj med ljudi je šel,« se je na koncu poskušala potolažiti.

Majki je živel na podeželju, ki je bilo na pol mestno, do glavnega mesta ni bilo tako daleč. Danes ima že vsaka družina z odraslimi otroki, ki so še doma, več avtomobilov. Življenjski stil v mestu in na deželi se tako še lažje zlivata v podobnega, saj so mladi pogosto v mestu. Pa tudi če ne bi bili, telefon postaja okno v spreminjajoče se mišljenje: »*Povej mi, kaj gledaš, in povem ti, kdo si.*« Vsak si lahko že omisli, kdo ali kaj bi bil. Ljudje na vasi, ki je postala veliko naselje, pa so vseeno še malo drugačni od meščanov. Prostor, ki ga imajo na razpolago za zasebno življenje, je večji, in prostor, ki ga imajo na razpolago za skupno življenje, ima še vedno dovolj velik vpliv, da se navade in vrednote prejšnjih generacij lažje prenašajo na sodobnike. A hitrost sprememb, ki se dogajajo v urbanih središčih, se s hitrim ritmom bliža tudi vasi.

Majki je bil ministrant, tudi skavt. Letos je sklenil, da je bil zadnjič na taboru. Odločil se je, da bo prestopil med tiste, ki vidijo, da so spremembe res potrebne. Tako se je namenil storiti že pred časom, kmalu po tem, ko je srečal Gajbo. Gajba je bil iz verne družine, tako kot on. Njegov praded je bil župan, tudi mlademu Tonetu je bilo vodenje drugih naravno. Gajba

nikoli ni želel biti del črede, kar se tiče idej, kot je rekel sam. »Nihče me ne bo silil, kako naj mislim in kaj smem ter česa ne.« Navduševali sta ga zgodovina in tisto, s čimer se doma niso strinjali – napredna, avantgardna misel 20. stoletja. Ideali, ki so jih v sedanjih časih že pozabili, so bili zanj še kako aktualni.

Majki in Gajba sta se srečala skoraj po naključju. Majki je iskal družbo, kjer bi našel iskro ognja, ki ga v sebi ni imel. Gajba ga je pritegnil. Govoril je z zanosom, verjel je v svoje zamisli, bil je drugačen od ostalih mladih. Vedno se je potegnil zanj, ko je popuščal in se umikal iz skupnih dejavnosti. Tako je bilo tudi danes. Imel je moč, da ga je prestavil iz »stanja nič«, v katerega je večkrat zapadel. Še posebej od takrat, ko je izgubil očeta.

»Kdo ve, kaj ima Gajba za bregom, da me je prišel iskat?« se je spraševal pri sebi, ko je vrtel pedala in se trudil slediti prijatelju pred seboj. Tudi pri vožnji s kolesom je bil ta vedno na čelu, Majki pa mu je sledil. »Verjetno greva v bunker,« si je mislil in hitel, kolikor je mogel.

Šestnajsto poglavje: Tajni sestanek

Gajba ni zavil na kolovoz, kjer bi prišla do gozda in bunkerja, peljal se je naprej po cesti. »Kam greva?« je pomislil Majki. Kmalu sta zavila s ceste na stransko ulico v novo naselje, na koncu ulice sta se pri zadnji hiši ustavila. Gajba je prijatelju pomignil, naj gre za njim na dvorišče.

Na dvorišču, ki se je odprlo v travnik z vrtno uto na koncu, je bila gruča mladih ljudi. Sami fantje, mogoče eno dekle. Majkija je presenetilo, da so bili bolj ali manj vsi v črnem. Gajbo so vsi pozdravili kot starega znanca, Majki ni poznal nikogar.

»Hvala, da ste naju počakali. Zdaj lahko začnemo naš sestanek,« se je oglasil Gajba. »Kot veste, gremo jutri na demonstracije, ki jih organizira naša bratska enota v Italiji. Za pravice odrinjenih v družbi se je treba boriti z vsemi močmi. S seboj je treba vzeti vso zaščitno opremo, ki jo imamo, ker bodo policaji gotovo uporabili solzivec. Zbor je ob 16.00, ob 20.00 se bo tam začelo, priti moramo dovolj zgodaj.«

Majki je imel odprte oči, to, kar je slišal, mu je dvigalo utrip srca in sprostito nekaj adrenalina. Priznal si je, da mu ni bilo najbolj všeč. Nihče mu ni še nič rekel; ker je prišel z Gajbo, je bil njihov.

»Ima kdo kakšno vprašanje?«

Oglasilo se je dekle: »Kdo bo odgovoren za prvo pomoč?«

Ostali so se ji malo zarežali in odgovorili: »Ti, kot vedno!«

Umolknila je in nič več rekla. Gajba ji je pokimal, zadoščalo je.

»S sabo bomo vzeli tudi nekaj kijev in palic, mogoče pridejo prav,« se je oglasil visok fant. Gajba je odgovoril: »Ne, na meji bodo policijske patrulje in lahko nas ustavijo in pregledajo. Kar bomo potrebovali, dobimo tam. Še kaj?« Pogledal je naokrog in videti je bilo, da je vsem vse jasno. Izgledali so, kot da komaj čakajo, da gredo v akcijo.

»Dobro, se vidimo jutri. Zbirna točka je tam, kot vedno. Srečno!«

Majki ni rekel niti besede in tudi zdaj je molčal. Čakal je, da se družba razide. Gajba mu ni namenil niti pogleda. Stopil je k ostalim in se tiho naprej pomenkoval.

Majkiju je postalo zoprno in odločil se je, da se kar odpelje. »*Kam ga je pripeljal?*«

Kmalu ga je dohitel Gajba. »Majki, kam bežiš, počakaj!«

Majki je ustavil. »Kam si me pripeljal? Nič nočem imeti s tem.« Sam sebi se je začudil, kako sta v njem narasli odločnost in jasnost.

Tudi Gajba ga je pogledal bolj previdno. »Majki? Ali nisi rekel, da si za akcijo in za prave spremembe? To je tvoja priložnost. Jutri gremo v boj.«

Majki se je odpeljal. Pridobiti si je želel čas, vsaj nekaj sekund, ker ni točno vedel, kaj mu ni bilo všeč. Gajba ga je dohitel in se zapeljal predenj ter prisilil, da se je ustavil.

»Nič nočem imeti s tem, za nasilje jaz nisem,« je zdaj vedel, kaj mu lahko odgovori.

Gajba mu je odločno zapretel: »Da ne poveš nikomur!«

In sta se razšla. Gajba se je odpeljal nazaj, Majki pa proti domu.

Hitra vožnja mu je prišla prav, srce mu je burno utripalo, tudi v glavi mu je narastel pritisk, čutil je, da ga tišči v sencih. Kar je doživel, ga je presenetilo. »*Na vasi smo, kaj se gre Gajba, od kdaj je v taki družbi? To niso naši fantje z vasi, o tem se nisva prej nikoli menila,*« so se v njem prerivale misli.

Razburjen je bil bolj, kot bi pričakoval od samega sebe. »*Še on me je pustil na cedilu, sran...*« Spomnil se je, da ne preklinja več, skavti so ga dobro strenirali. »*Pismoooo, jao,*« je vseeno našel ventile. Tudi tega so se naučili že v vodu, ko so mnogi njegovi vrstniki po tekočem traku uporabljali *f in j* besede. Govora brez preklinjanja se je najprej navzel pri očetu. On ga je striktno vadal v čisti govorici. Ko je to srečal tudi pri skavtih, je bil nase kar ponosen, ker mu je šlo to skoraj naravno. »*Ko bi bil oče sedaj tu,*« si je globoko zaželel in začutil je, da so se mu orosile oči. Zelo ga je pogrešal. Še bolj je pritisnil na pedala in stisnil zobe. »*Ne bom se predal!*«

Popoldan je še ležal v sobi skoraj mrtev, brez kančka energije in volje do življenja, zdaj pa se je počutil kot borec, 'fajter'¹. Ni vedel, da se v njem skriva taka sila.

---

¹ angl. fighter, borec

Doma je kolo spravil v garažo in stekel po stopnicah proti svoji sobi. Na hodniku je skoraj treščil v mamo. Spogledala sta se in Majki je storil nekaj, kar je še manj pričakoval od sebe. Objel jo je in rekel: »Oprosti. Manjka mi oči, zelo ga pogrešam.« Mama je bila šokirana nad nenadno sinovo bližino in ni vedela, kaj naj mu reče. Stisnila ga je k sebi in pobožala po glavi.

»Jaz tudi. Mogoče si jutri kaj rečeva.«

»Mogoče,« je odvrnil Majki.

V sobi je padel na posteljo in v glavi se mu je skoraj vrtelo. »*Kaj se mi dogaja, kaj se mi dogaja ...*« Vesel je bil, da je končno izrekel te težke besede mami. Hotel je biti močan, a ga je tako stisnilo in držalo v notranjih kleščah, da je postal brezvoljen. Ni si znal pomagati, zdaj je prvič jasno spoznal, kaj ga tišči. Postal je spet majhen otrok. »*Res ga pogrešam ...*« Obležal je na postelji in kmalu ga je zagrnil spanec. Šele zgodaj zjutraj se je šel uredit v kopalnico in spal je do 9. ure.

Nihče ga ni budil prej, šele rahlo trkanje ga je predramilo do konca.

»Miha, še spiš?« Bila je mama.

»Ne, ravnokar sem se zbudil. Pridi naprej!«

»Ne vem, kaj naj ti rečem,« je začel Majki. »Zgubljen sem. Včeraj sem pogruntal, da mi zelo manjka oči. Kaj naj, to se ne bo spremenilo, ni ga več.«

»Preden je umrl, mi je položil na srce, naj te podpiram. Vedel je, da ga boš pogrešal, vedel pa je tudi, da si želiš sam poiskati odgovore na vprašanja in svoje stiske. Vedel je, da ti bo enkrat uspelo, čeprav ne takoj. Zato sem ti danes hotela to še enkrat povedati. Imel te je rad in zaupal je, da se boš postavil na svoje noge in šel naprej v življenje. Tudi jaz te imam rada.«

»Hvala, mami. Čas rabim.«

V resnici ni vedel, kaj naj še drugega reče. Že včerajšnje dogajanje je bilo velik preboj, ni mu bilo jasno, kako bodo šle stvari naprej.

»Pridem dol,« je dal mami znamenje, da sta pogovor za zdaj končala.

Razumela ga je. Vstala je in šla v kuhinjo.

Majki se je zazrl v strop in premišljeval, kaj naj stori. »*Oči, kaj bi ti storil na mojem mestu,*« se mu je izvilo vprašanje. Zaprl je oči in si rekel: »*Dol moram, obljubil sem, nadaljujem potem.*« Spravil se je pokonci in v redno jutranjo rutino. Na sinočnji tajni sestanek je že skoraj pozabil.

Sedemnajsto poglavje: V mestu

Preostali dnevi poletja so se obrnili zelo hitro. Majki je mami doma pomagal pri hišnih delih, šel na kak obisk k bratrancem, kar je pomenilo večdnevne potovalne podvige s kolesom. Poletje je minilo, začela se je težko pričakovana jesen.

»Haloo, heej, izkaznica ti je padla na tla.«

Majki se je obrnil, ker se mu je zazdelo, da je to namenjeno njemu. Res je na tleh ležala njegova osebna izkaznica. »Uf, to bi bilo pa zoprno, da jo izgubim že prvi dan v mestu,« si je mislil. Obrnil se je proti mladeniču, ki ga je opozoril, in rekel: »Hvala, zelo prijazno od tebe.«

»Nismo vsi v mestu barabe, kot nekateri mislijo.«

Majki se je začudil. Potem je pomislil, da je fant, ki je to rekel, malo psihologa. Zakaj bi mu to govoril, saj bi lahko bil tudi Majki meščan.

»Kako pa veš, da nisem od tu?« ga je vprašal.

»Vidi se, pa to ni nič slabega. Moji starši so z dežele.«

Majki mu je ponudil roko in se predstavil: »Majki, no, Miha.«

»Matic, ekonomijo študiram.«

»Jaz grem pa na zgodovino,« mu je odvrnil Majki.

»O, tam pa poznam enega bruca, moj dober prijatelj je.«

In tako se je začelo. Kmalu so se Majki, Matic in Nej začeli družiti. Mestno-podeželska naveza je bila dovolj različna, da ni bilo dolgočasno, in dovolj podobna, da so zdržali napetosti, ki so se sem in tja pojavljale, in ostali skupaj.

Majki in Nej sta postala sošolca, kolega na fakulteti. Tam se je peripetija z izgubljeno izkaznico dokončno potrdila v skupno pot. Sprva je prišlo prav, saj nista poznala drugih sošolcev, sčasoma pa sta ugotovila, da imata dovolj skupnega, in vesela sta bila, da si lahko pomagata.

Študij ni nobenemu delal preglavic. Nista sicer ciljala na najvišje ocene, bila pa sta dovolj delavna in motivirana, da sta kar kmalu začela resno študirati. Po tem sta kar odstopala od nekaterih drugih.

»Majki, v soboto greva z Maticem na prostovoljno akcijo. Bi šel zraven?«
Majki je bil rezerviran, potreboval je več informacij: »Za kaj gre?«

»V središču mesta je samostan, sestre potrebujejo pomoč pri vzdrževanju vrta in ostalih površin. Zdaj pred zimo bi pobrali vse rastline, no, ja, pač, opleli bi vse površine, potem pa še požgali s termičnim uničevalcem plevela.«

Majki je premišljeval. Pletje mu res ni dišalo, uporaba ognja pa je zvenela vsaj malo privlačno.

Nej se je vmešal v njegovo premišljevanje in rekel: »Daj, pridi, ni najbolj zanimivo delo, zanimiva bo pa naša družba.«

Majki se je vdal: »Prav, pridem.« Prvič bo šel z njima na nekaj izvenštudijskega.

Konec koncev je biti na prostem tudi boljša varianta za soboto kot pa premetavanje po postelji in ukvarjanje s cimrom. Nista se še najbolje ujela.

Osemnajsto poglavje: Delovna akcija

»Nej, kako lepo, da se spet vidimo,« je bilo zaslišati glas sestre Teje. Na dvorišču so bili v gruči še Matic, Majki, Timi in dva njegova prijatelja, Janko in Gal. Tudi Teja je bila v delovni opravi, se pravi v hlačah in precej izdelanih čevljih Scarpa. Nej jih je opazil in pripomnil: »Teja, a zaobljuba uboštva pomeni, da se nič ne vrže proč, dokler ne razpade?«

Teja sprva ni razumela, na kaj meri vprašanje, potem pa je le videla, da se fant muza in kaže na njene čevlje. »Kvaliteta je kvaliteta, četudi ima že sivo brado. Sicer so pa ti čevlji še spomin na študentska leta, priznam, težko se ločim od njih. Pa bi tudi se, a za tako delo na vrtu pridejo vseeno še prav.«

Začela se je debata. Matic je bil mnenja, da je primerno, da se ob zmerni ponošenosti čevlji že zamenjajo, to je dobro za gospodarstvo. Majki je menil, da je treba misliti na okolje in stvari ponositi do konca. Nej je trdil, da zdaj ne delajo več kakovostnih čevljev, da je zato potrebno staro ohraniti čim dlje. Janko in Gal sta samo gledala, o čem se sploh pogovarjajo, nato je Timi rekel: »Ali smo danes prišli delat ali se pogovarjat?«

»Timi, ti boš enkrat še direktor,« ga je pohvalil Matic in Teja je vendarle dobila prostor za navodila.

»Hvala, da ste prišli v tako velikem številu. Razporedili bi se v manjše ekipe, imamo tri lokacije. Najprej pobereмо rastline, kolikor se da. Za tem bi šli čez vse površine še s termičnim uničevalcem plevela. Na začetku pomladi bi akcijo ponovili – če se današnja izkaže uspešna, boste vi povedali.«

»Seveda, to bomo pa že zmogli,« se je oglasil Nej v imenu vseh. Majki je bil še vedno malo bolj tih.

Ekipe so sestavili sami. Na velikem dvorišču so ostali najmlajši s Tejo, Matic je šel pred vhod, na vrt sta stopila Majki in Nej. Matic se je tudi javil, da bi bil prvi pri delu s termično napravo.

Ko sta bila Majki in Nej že več kot na polovici svojega dela in sta obdelala že vse zadnje teme s fakultete, je Majki vprašal: »Ali imaš kakšno izkušnjo s smrtjo, ti je že umrl kdo od bližnjih?«

Nej ga je pogledal v oči, zdelo se mu je, da se ponavlja njegova zgodba, in mu rekel: »Ja, babica, ki sem jo imel rad, in prijateljica, bila sva si blizu.«

Majki je nadaljeval: »Meni pa oče, pogrešam ga.«

Nej je za hip pomolčal, dotaknilo se ga je. »Majki ...« Položil mu je roko na ramo in ga potrepil. Nadaljevala sta z delom.

Nej je dejal: »Po smrti sem odkril, kako blizu smo si. Drugače je, seveda, kot ko sta bili živi. A naš odnos se ni prekinil. Včasih mi pri Bogu izprosita tudi kakšen poseben dar.«

Majki je odvrnil: »Ko bi imel jaz tvojo vero ...«

Nej ga je vprašal: »Imaš zakramente?«

»Ja.«

»Bereš Sveto pismo?«

»Hmm, ne.«

»Glej, tu je tvoja priložnost. In prositi moraš. Bog ti prihaja naproti, mogoče ti oče želi pomagati, da se bolj povežeta. Bolj ko boš blizu Bogu, bolj boš blizu tudi očetu.«

Majki je zavzdihnil. »Glej, ne vem, ali bo kaj iz tega. Saj sem hodil k verouku in k skavtom, pa se me ni tako zelo prijelo.«

Nej je vztrajal: »Poskusi. Tudi jaz sem šel skozi nekaj podobnega. Takrat mi je pomagala Teja. Poskusi najprej z malo dozo, vsak dan malo. Preberi najprej Markov evangelij, pa še kakšen psalm za zraven. A vselej najprej prosi, naj se ti Gospod razodene, naj se ti da spoznati. Priporoči se Svetemu Duhu, on dela čudeže v naših srcih.«

Majki je privzdignil obrvi in dejal: »A veš, da govoriš kot en duhovnik.« Neja je pripomba zadela v srce, a tega ni pokazal. »Hmm, saj to ni nič takega, samo nekaj dobrega ti priporočam.«

Majki je odvrnil: »Bom poskusil, res ga pogrešam. Vse bi dal, da se nekaj spremeni, da spet zadiham, zares zadiham.«

Na drugi strani vrta so se odprla vrata in prišel je Matic. Privlekel je termično napravo, ki je bila na majhni prikolici. Previdno jo je prižgal in šumenje vročega zraka pod plamenom je napolnilo prostor. Majki je bil takoj poleg naprave in si jo je z zanimanjem ogledoval. »Potem bom jaz na vrsti, lahko?« se je javil Maticu.

»Velja, mene že malo bolijo roke,« je bil Matic vesel menjave. Majkiju se je na obrazu izrisal nasmeh. Ko je bil oče še živ, je bil kot najstarejši sin vedno z njim pri vsakem delu, ki se ga je oče lotil na vrtu. Ob Maticu, ki je deloval tako voditeljsko, se je počutil nekam domače. Zazdelo se mu je, da se je v njem nekaj premaknilo, v notranjosti mu je postalo svetlo, toplo.

Čez eno uro so se vsi zbrali na dvorišču. Teja je prinesla čaj in dobro pecivo, za vsakega najprej tudi odličen sendvič, pripravljen v samostanski kuhinji.

»Fantje, iskrena hvala za vašo pomoč, naj vam Bog poplača vaš trud!«
»Malenkost, saj smo prišli le zaradi sendviča,« je hotel pametovati Nej.
»Še dobro, da nisi vegetarijanec,« ga je hitro piknil Majki.
»Naslednjic bo mogoče golaž,« se je še vedno oglašal Nej.
»Mogoče pa res, pridite in boste videli!« je tematiko glede jedilnika zaključila Teja. Zapomnila si je, da je hrana za fante pomembna tema.

Preden so se poslovili, je pri drsnih vratih Nej stopil k Teji in ji tiho rekel:
»Prosim, molite za Majkija, Mr 2,1-12. Da bi imel vero.«
Teja je pokimala, vedela je, da bo Nej rekel še komu, da bi skupaj izprosili milostni dar.

»Še enkrat hvala, pozdravite doma, lepo nedeljo jutri!« je Teja pomahala skupinici kolesarjev, ko so odhajali od samostana. »*Gospod, blagoslovi jih in vse njihove domače,*« je dodala pri sebi.

Devetnajsto poglavje: Nedelja

Nej je sedel v cerkvi na stolih blizu vhoda. Tam se je najbolje počutil, ker je bilo dovolj prostora, pomagalo mu je, da je odprl svoje srce in res poslušal, kaj je govorila Božja beseda. V klopeh se ljudje bolj nadrenjajo skupaj in to ga je motilo. Sicer je v cerkvi lažje molil, mogoče ga je Božja navzočnost mehčala. Njegova molitev je bila bolj pripoved o tem, kaj se mu dogaja, vedel je, da ga Bog poslušá. Pogrešal pa je njegov odgovor.

»Včeraj me je zadelo, kar je Majki rekel o duhovniku, da govorim kot duhovnik. Ti veš, da že dolgo nosim to misel v sebi. Veš tudi, da sem jo dal že na stran. Ne najdem odgovora. Ali res misliš name? Zakaj mi je Majki to rekel?«

Šele zdaj si je upal izreči, kar se ga je včeraj dotaknilo.

»Ali Ti, o Bog, res misliš name, bi me želel za duhovnika?«

Počutil se je, kot da je v podobni situaciji kot Majki.

»Glej, Majki tako zelo hrepeni po očetu, jaz pa po tvojem odgovoru. Ali nama ne bi mogel pomagati? Kaj naj še storim, prosim, povej mi, kaj želiš?«

Vse je ostalo tiho. Nej je zavzdihnil in se vrnil k sledenju maši.

Bralec je prebral odpev psalma: *»Siromak je klical in Gospod ga je slišal.«* Nej in ostali v cerkvi so ponovili: *»Siromak je klical in Gospod ga je slišal.«*

Bralec je nadaljeval:

»Blizu je Gospod njim, ki so skrušeni v srcu, in tiste, ki so potrtega duha, rešuje.

Gospod rešuje duše svojih služabnikov, nihče od teh, ki vanj zaupajo, si ne bo nakopal krivde.«

Odgovorili so: *»Siromak je klical in Gospod ga je slišal.«*

Neja je spreletela misel, da mu Gospod pravi, naj zaupa, naj računa na Njegovo pomoč, četudi je tako težko čakati. Začutil je olajšanje.

Od ostalih prebranih beril je še slišal: *»Dober boj sem izbojeval, tek dokončal, vero ohranil«* (2 Tim 4,7). Ta vrstica ga je utrdila v misli: *»Ta trenutek je moja naloga ohraniti vero, izprositi si milost zaupanja in vere, za ostalo bo poskrbel Gospod.«*

Nej je bil hvaležen za luč, ki jo je prejel. V nadaljevanju maše je z odprtim srcem poslušal pridigo in pri darovanju izrecno prosil za prijatelja Majkija: *»Gospod, podari mu vero, meni tudi. Pokaži mu, kako ga imaš rad, podari mu duhovno izkušnjo očetove bližine. Še več, če ti tako hočeš, seveda, podari mu izkušnjo bližine Boga Očeta, saj smo pri njem vsi zares doma.«*

Zvečer ga je tik pred spanjem prestregel pisk telefona. *»Naj pogledam ali ne? Pozabil sem ga izklopiti. Prav, pa bom. Samo, da ni kaj za faks, rad bi mirno spal.«*

SMS je bil od Majkija.

»Nej, ne Mr, pač pa Jn 11,41.« Nej se je čisto zbudil. *»Od kdaj je Majki tak strokovnjak za Sveto pismo? Zdelo se mi je, da ... nič ne ve. Kaj je Jn 11,47?«*

Poiskal je Sveto pismo in prebral: *»Veliki duhovniki in farizeji so sklicali veliki zbor in govorili: 'Kaj naj storimo? Ta človek dela veliko znamenj.'«* Nič mu ni bilo jasno. Še enkrat je pogledal SMS. *»Aha, 41, ne 47.«*

»Odstranili so torej kamen; Jezus pa je povzdignil oči in rekel: 'Oče, zahvaljujem se ti, ker si me uslišal.' To je 41. vrstica,« je zdaj razvozlal, za kaj gre.

Še en pisk.

»Hotel sem brati Sveto pismo, kot si mi rekel, pa sem prebral najprej Markov evangelij, potem me je pa nekaj potegnilo in sem bral še Janezovega. Pri Jn 11,41 sem se ustavil. 'Oče, zahvaljujem se ti, ker si me uslišal.' Obšel me je tak mir. Zdelo se mi je, da bi lahko govoril s svojim očetom, da me lahko sliši, tudi če je mrtev.«

Nej mu je takoj odpisal: *»Živ je, če je umrl v Kristusu, živi.«*

Dolgo ni bilo nazaj ničesar.

Nej je začel moliti: *»Gospod, Ti veš, kaj Majki potrebuje, daj mu svojega Duha, prosim te, moj prijatelj je, prosim.«*

Pisk.

»Še enkrat sem prebral vrstico. Zdaj razumem, da me je uslišal Bog Oče. Moj oči zame živi, lahko sem z njim v stiku, zato je v meni zdaj tak mir.«

Nej je odpisal: »Bogu hvala, to je super!«

Pisk.

»Hvala. Nej, ti bi moral biti duhovnik, dober bi bil. Hvala!«

Neja so zalile solze. »*Gospod, si to Ti? Če je to Tvoja volja, prosim, pomagaj mi jo sprejeti.*«

Še večkrat je ponovil vrstico, ki je spregovorila Majkiju: »*Oče, zahvaljujem se ti, ker si me uslišal.*«

»*Jezus, moje srce naj bo kot tvoje,*« je bila njegova zadnja misel. Pogreznil se je v spanec na blazini, rahlo mokri od solz.

Dvajseto poglavje: MM d. o. o.

Matic je Majkiju pomahal, naj pride čez cesto. Od tiste delovne akcije naprej je Majki rad prosil Matica za kak nasvet.

»Če bi bil oči še živ, bi se obrnil nanj, tako se moram znajti drugače. Upam, da bo Matic vedel, kaj naj s tem.«

Mama mu je zaupala del sredstev, ki jih je privarčeval oče. »Uporabi jih po svoji presoji, tako je želel,« mu je povedala. Majkiju so te besede še vedno odmevale v srcu: *»Tako je želel.«*

»Hej, Matic, živijo, hvala, da si si vzel čas.«

»Seveda, tudi mene zanima tale podvig.«

»Imam nekaj denarja, rad bi ga dobro vložil, da bi bilo nekaj donosa, pa tudi da bi podprl kak dober projekt. Kaj naj?«

»Ni tako enostavno,« mu je takoj povedal Matic. »Si pripravljen denar tudi izgubiti?«

Majkija je stisnilo. »Ne bi ga rad, saj je očetov.«

»Potem je bolje, da ne začneva.«

Majki je skoraj pobledel. Spomnil se je mamine besede: »Tako je želel.«

»Matic, če bom ta denar izgubil, ali bom izgubil tudi očetovo zaupanje?«

Matic je bil postavljen pred zahtevno vprašanje. »Kako naj ti odgovorim, kako naj vem?« Obrnil se je na Svetega Duha: »Daj mi luči, kaj naj mu odgovorim.«

»Majki, če ti je oče zaupal ta denar, čeprav je vedel, da nimaš izkušenj ne znanja in da si še mlad – kaj ti je hotel s tem povedati?«

Zdaj je bila žogica pri očetovemu sinu in Majki je iskal, kaj se skriva za prijateljevim vprašanjem. *»Mogoče je želel, da si pridobim izkušnje, mogoče, da me spodbudi, da prevzamem odgovornost, se naučim kaj tvegati, razmišljati, iskati pravo pot ...«*

»Vse to je lahko res in dobro zate, oblikovalo te bo v moža, nekoč boš mogoče tudi ti oče, poskrbeti boš moral za družino. Z delom svojih rok in z denarjem lahko soustvarjaš družbo, pomagaš do kruha tudi drugim, mogoče najdeš inovativne rešitve.«

»Hej, zgodovinar bom, ne podjetnik,« ga je kar malo ustavil.

»Lahko si in zgodovinar in podjetnik, potrebuješ le pravo idejo, prave sodelavce in nekaj sredstev.« Obenem se je namuznil in rekel: »Skoraj vse že imaš, le ideja ti še manjka!«

Majki je zmajal z glavo in se nasmejal: »Tak je bil tudi oči, vse se mu je zdelo izvedljivo, četudi ni imel še nič v rokah.«

Maticu je bilo toplo pri srcu. Ni pričakoval, da bo lahko nekemu pomagal z očetovskimi nasveti. Globoko se ga je dotaknilo in vedel je, da se bosta o tem z Evo še pogovarjala. »*Hvala ti, Gospod,*« je šepnil v srcu.

»Majki, zdaj si še študent in mogoče bi začel z majhnimi koraki. Predlagam ti, da postaneš neke vrste partner v našem družinskem podjetju. V pripravi imamo izdelek, s katerim bomo na novo poskusili na trgu. Lahko se učiš, kako bo tvoj denar vključen, kako poteka celotni poslovni cikel, dobival boš poročila, lahko boš sodeloval pri odločitvah. Če ti ni dovolj zanimivo, lahko poiščeva kaj drugega.«

»Imaš prav, ne bi rad preveč tvegaj, pa tudi kaj prevelikega si ne bi rad nakopal. Mogoče bo to ravno prav zame. Ne, mislim, da je to več kot dobro zame. Tega bi si lahko le želel.«

Matic se je razveselil: »Veliko se boš naučil, obenem pa ne bo preveč odvisno od tebe. Če potegneva črto, je to zate kar dober iztržek. Tveganja bo tudi nekaj, a tako je v poslovnem svetu, brez ne gre, je del življenja.«

Dodal je še: »Za lansiranje tega izdelka smo ustanovili posebno podjetje. Ne boš verjel, ne da bi vedeli, smo izbrali dobro ime: MM d. o. o.«

Majki je izstrelil: »Matic in Majki d. o. o.?«

Matic je pokimal: »Kajne, dobro se sliši!«

»Ja,« in sta si segla v roki.

Matic se je oglasil: »V resnici MM pomeni 'moderna metodologija', ampak to ni važno.«

»Res ne, za naju bo Matic in Majki d. o. o.!« je dokončal Majki.

Enaindvajseto poglavje: Gajba na cesti

Matic in Nej sta sedela na vrtu, pri nogah jima je ležala Tafi. Študija za izpite sta imela že preveč in treba si je bilo prezračiti možgane. Nej je prišel iz skejt parka, Matic pa je danes kolesaril. Tafi se je rada vrtela okoli njunih nog, včasih je padel tudi kakšen priboljšek.

»Ali si srečal kaj Majkija zadnje čase?« se je zanimal Matic. »Vidiva se pri izpitih, sicer pa vsak študira sam. Ni druge, kot da se vsak sam prebije skozi.«

»V podjetju ga tudi ni bilo, mogoče res tako pridno dela za mizo,« je pojasnil svoje vprašanje Matic.

»Halooo!« Oba sta se ozrla proti ulici in zagledala prav njega. »Majki, že dolgo te ni bilo na spregled, halooo!« mu je Nej vrnil pozdrav.

Majki je bil videti vznemirjen, ne čisto normalen, iz tira.

»Dobro, da sem našel oba. Hmmm. Govoriti moramo.«

»Izvoli,« je rekel Nej, »zato sva tu.«

»Nisem za fore danes,« je bil kratek Majki. Pomolil jima je listek, na katerem je bilo natisnjeno vabilo na prireditev Nosil bom rdečo zvezdo. Nej je videl, kaj piše, in skomignil z rameni. Matic je pogledal na list, ga obrnil in vprašal: »Jaaa, in kaj naj bi to pomenilo za nas?«

»Vem, da se vama zdi brez zveze. Na kratko. Preden sem šel sem v Ljubljano, sem se družil s Tonetom, Gajba mu rečemo. Tip je odličen voditelj, mene je zelo pritegnil. Enkrat me je pa odpeljal na skrivni sestanek. Vsi so bili v črnem, menili so se o zaščiti pred solzivci, o kijih, policiji, kako se obraniš njihovih prijemov ... Mislil je, da se jim bom priključil. Nisem hotel in sem ga zavrnil. Zabičal mi je, da ne smem nikomur povedati. Danes sem ga srečal na cesti. Njegov videz me je kar splašil. Ni več tisti Gajba, kot je bil. Še enkrat me je vprašal, ali bi se jim pridružil. Tudi danes sem mu rekel ne. Nato mi je dal ta list in rekel: 'Tu bo akcija, prišli bodo tudi radikalci z desne, mi smo pripravljeni.' Nič več se ne skriva, sicer mi ne bi tako govoril. Po moje bo ena štala.«

»Okej, do sem razumem, a kaj ima to z nami?« je vprašal Matic.

Majki je utihnil in se vprašal: »Naj izrečem, kar si mislim?« »Ne želim, da bi se mu kaj zgodilo, samo to.«

Kar težko je to povedal, to je bila njegova šibka točka. Povedati drugim, da ga skrbi za nekoga, da ima nekoga ... skoraj rad.

Zdaj se je oglasil Nej: »Če te prav razujem, bi ti rad, da gremo tudi mi tja kot njegova zaščitna enota, je to to?«

»Ne, nočem se pretepati, sploh nočem nasilja. A vseeno ne morem pustiti, da bi se on v to še bolj zapletel. Kaj naj storimo?«

Majki je pri sebi spet slišal isto vprašanje: »Kaj bi storil ti, oči?« Tudi Nej je v sebi poslušal, prosil je Jezusa, naj mu pomaga najti smer, kaj naj storijo. Matic je na glas rekel: »Fanta, potrebujemo luč Svetega Duha. Naj vsak nocoj moli in prosi za razsvetljenje. Jutri zvečer se lahko spet dobimo.«

»A ne bo policija tam, ki bo skrbela za red in mir?« je poskušal biti racionalen Nej.

»Bo, verjetno,« je rekel Majki. »A nekaj mi pravi, da to ne bo dovolj.«

»Nimam nič proti, sprejemem tvoj predlog,« je rekel Nej.

Majki je prikimal.

»Velja, se vidimo spet jutri,« je sklenil Matic.

»Malo moram še študirati, grem, adijo!«

Tudi ostala dva sta se odpravila.

Tafi je ta večer ostala brez pasjih piškotov.

Dvaindvajseto poglavje: Načrt

Naslednji večer so sedeli za mizo na travniku na vrtu. Tafi se je igrala s Timijem, njeno lajanje je kot zvočno ozadje barvalo neprijeten trenutek. Fantje niso imeli nobene prave ideje.

»Molili smo, nadaljujmo v duhu vere,« je spodbudil Matic.

»Molitev ni dovolj, potrebujemo dejanja, neko rešitev,« je odvrnil Majki.

»Saj, saj, to poskušamo,« je rekel Nej. »Od Boga darov ne moremo izsiliti.

Bog je svoboden in taki smo tudi mi, lahko samo prosimo in zaupamo.

Kjer ni bilo vere, tudi Jezus ni mogel ozdravljati.«

»Pismo, ta bi res lahko bil duhovnik,« si je pri sebi mislil Majki.

»Kaj sploh iščemo, kaj sploh rabimo?« je poskusil nadaljevati Nej. »Meni se nekaj svita,« je še pristavil.

»To bo kot neke vrste bojno polje z dvema frontama. Ena fronta bo prireditveni oder, kjer bodo nažigali s svojo glasbo in govori. Tam bo množica, ki jih podpira, veliko pa jih je, ki jih ne. Ti ne bodo prišli. Druga fronta pa bo med Gajbo s črno-rdečimi in tistimi z desne, kdorkoli že so. Ta je bolj nevarna, ker so drug proti drugemu in pripravljani na provokacije ter celo nasilje. Policija jih bo ločila in to bo to.«

»Kaj pa, če policije ne bo? Kaj pa, če se bo kdo pretihotapil in poskusil izzvati Gajbo? Že nekaj časa se stopnjuje medsebojno obkladanje s sovražnimi izjavami. Precej razgreto je, Gajba je tudi bolj napet, kot je bil kdaj prej,« je povedal Majki.

Matic je dobil prvo zamisel. »Kaj če naredimo takole: pojdimo tja in simbolno pokažimo, da ni treba biti eden proti drugemu. Lahko bi imeli kak transparent.«

»Ne bodo ga videli in brali.«

»Veš, kaj,« se je oglasil Majki. »Lahko bi imeli rdeče srce namesto rdeče zvezde. Zvezda ločuje, eni so za, eni pa proti, ker jim pomeni različne stvari. Srce združuje, srce je ljubezen.«

Matic je nagrbančil nos in rekel: »Srce je 'cheap'², vsi ga uporabljajo.«

Nej je skomignil z rameni: »Nič za to, je pa res. Lahko razumljivo je, zelo preprosto.«

---

² angl., izg. 'čip', poceni

Tudi Maticu se je zazdelo, da mogoče pa le ni tako napačno, a je pomislil:
»Kdo bo pa to sploh videl?«
Majki je odgovoril: »Saj ne gremo zaradi vseh ljudi tja, gremo zaradi Gajbe. Mogoče bo on videl.«
Neja je ta odgovor zadel: »Ti ga imaš pa res rad. Prepričal si me.« Zdaj je njemu padla domislica: »Kaj če bi imeli kar bele majice, na katere bi si narisali rdeča srca? Bela je barva, ki združuje v sebi vse.«
»Pa še enostavno je dobiti belo majico,« je potrdil Matic.

»Okej, smo že na pol poti,« je bil vesel Majki.
Nej je odvrnil: »Kaj naj drugega sploh še storimo? Tja bomo šli in nato nas bo lahko Bog uporabil, če bo želel. Zame je to to.«

»Meni se zdi dober načrt,« je rekel Matic.
»Tudi meni,« se je oglasil Majki. »Preprost je in izvedljiv. Nekaj sem moral storiti, hvala vama!«

Niti slišali niso, da je Tafi vmes nehala lajati. Ležala je v kotu vrta in mljaskala. Timi ji je prinesel kost, ki se je držalo še nekaj mesa.

Triindvajseto poglavje: Dan D

Trg je bil poln ljudi, ki so prišli na prireditev. Oder je bil razsvetljen, ozvočenje pripravljeno. Veliko ljudi je nosilo majice z rdečo zvezdo, velika zvezda je bila tudi na odru.

Majki, Matic in Nej so stali ob cesti. Opazovali so mimoidoče in gledali, ali bodo kje videli Gajbo in njegove privrženice. Radikalci, ki naj bi jih izzivali in s katerimi se je obetal spopad ali vsaj nekaj podobnega, se še niso pojavili. Policija je bila razporejena po vsem prostoru, v sosednji ulici je bila tudi konjenica. Na poti na trg so fantje videli specialne enote, ki so bile v pripravljenosti, če bi jih potrebovali.

Nej je rekel drugima dvema: »Policije je več kot dovolj, tukaj je vse pod nadzorom.« Majki je odvrnil: »Upam, da bo tako tudi ostalo.«

Matic jima je predlagal, da se premaknejo na stopnišče nasproti trga, da bodo imeli boljši razgled. Stali so v belih majicah z rdečim srcem na prsih. Za njihovo izdelavo je poskrbel Matic. Kupil je barvo za blago in na tri majice lastnoročno izrisal srca ter jih pobarval. Ko se je barva posušila, jih je še polikal.

Vsak je po svoje ostajal v molitvi. Nej je ponavljal: »Gospod Jezus, zaupam vate.« Matic je klical Svetega Duha. Majki je vsake toliko ponovil Marijine besede: »Karkoli vam poreče, storite.«

Medtem se je začel program. Izmenjevali so se pevci in zbori, bilo je tudi nekaj govornikov. Vse je potekalo dokaj mirno, zdelo se jim je, da so prišli zaman. Izzivalni govori so bili vendarle samo govori.

Vsake toliko so opazili kakšen vprašujoč pogled. Bili so drugačni od ostalih, njihove bele majice z rdečimi srci so izstopale, a nihče jih ni nič vprašal.

»Na WC moram,« se je oglasil Majki. »Pridem nazaj!«

Moral je na rob trga, kjer so stala kemična stranišča. Prebijal se je med množico, dokler ni prišel do kabin. Vrsta je bila kratka. Videl je mlajšega moškega v zeleni majici in pisano rjavih hlačah, ki je stopil pred njim v

kabino. Kar nekaj časa ga ni bilo ven. »*Gotovo bo smrdelo, ko bom šel noter,*« si je mislil Majki, »*pa kaj morem.*« Končno so se vrata odprla. Izstopil je človek v črnem. Majki je bil vesel, da je le dočakal stranišče, in hitro smuknil noter. Hitel je, kolikor je mogel, a vendar je vmes razvozlaval tisto, kar ga je zmotilo: noter je šel človek v zeleni majici in rjavih hlačah, ven pa je prišel oblečen v črno. »*Tip se je preoblačil, zato je toliko časa trajalo,*« se mu je posvetilo. Ko je končal, je še malo bolj pogledal okoli sebe in na tleh našel listek. Pobral ga je – na njem je med drugim pisalo: *Kličejo ga Gajba*; dodani so bili njegovi osebni podatki ter opis. Majkiju je postalo še bolj sumljivo in notranji glas mu je govoril, naj se podviza.

Skočil je ven in namesto k tovarišema svoj korak usmeril proti robu trga. Gledal je na vse strani, da bi prepoznal onega človeka. V resnici ga je opazil! Ni bil daleč stran, zapomnil si je rutko, ki si jo je privezal okoli vratu. »*Gotovo si jo bo pozneje potisnil na obraz,*« je premišljeval pri sebi.

Bil je v precepu, kaj naj naredi. Naj gre do policije in jim pove, da je ta človek sumljiv? Mu bodo verjeli? Mogoče se tudi sam moti. Odločil se je, da mu bo sledil.

Matic in Nej sta opazila, da Majki ni prišel nazaj, pač pa je šel naprej po trgu. Zdelo se jima je čudno. Odločila sta se, da gresta za njim.

Majki je začel na vseh straneh iskati, ali bo kje zagledal Gajbo. Ni ga opazil, zagledal pa je več v črno oblečenih mladih, nekateri so imeli v rokah črno-rdeče zastave. Odločil se je, da se jim približa. Tedaj ga je od zdaj nekdo lopnil po rami.

»Si se le odločil, da se nam pridružiš?« je zaslišal znani glas.

»Gajba, tebe iščem!«

Med iskanjem je izpred oči izgubil preoblečenca. Ujezil se je nase, kako je bil lahko tako nespameten.

»Gajba, mislim, da te nekdo želi napasti. Pazi se, v stranišču sem našel listek s tvojim imenom in nekdo se je preoblekel v vaše barve,« mu je hitel razlagati.

»Ah, ne skrbi, nič nam ne morejo, vse ostaja le pri besedah.«

Majki mu je skoraj verjel, a notranji občutek, ki ga je vodil, ni popustil. Okoli sebe ni nehal iskati, ali bo zagledal tistega človeka.

Tedaj je zagledal obraz, pokrit z rutko. »*Tu, zraven mene in zraven Gajbe je!*« Zavpil je: »Gajba, pazi se!«

V tistem trenutku se je množica ljudi, v kateri sta bila, začela skoraj hkrati premikati v vse smeri. »Pazi, nož ima, nož!« je Majki zaslišal klice. Zasukal se je, da bi videl, kdo in kje je tisti, na kogar so se nanašali, a v tistem trenutku je začutil le bolečino in pritisk, ki sta mu šla skozi ramo, čez prsi in po nogi navzdol. Bil je pritisnjen med Gajbo in preoblečenca. »*On je imel nož!*« je bila zadnja misel, ki mu je šla skozi glavo, nato je vse ugasnilo.

Matic in Nej sta od daleč videla, da je Majki izginil v skupini ljudi, kjer jih je bilo nekaj oblečenih v črno. »To so Gajbini ljudje!« je rekel Nej. Zaslišala sta vpitje in prerivanje ter vrvenje ljudi, ki so začeli bežati v vse smeri. Z druge strani sta videla policiste, ki so se v teku bližali gneči, in srce jima je začelo močnejše biti. »Majki, Majki je tam!« Videla sta, da jih nekaj leži na tleh, in še sama sta se zagnala tja. Komaj sta se prerinila blizu, ju je policija že prestregla. »Zaprto je, stop, ne da se naprej.« »Najin prijatelj je tam!« »Počakajta, zaprto je, ne moreta naprej!«

Opazila sta reševalce, ki so tekli do ležečih na tleh. Nabralo se je še več policije, ki je obkolila prizorišče dogajanja in naredila živi zid. Fanta sta zavpila: »Majki, Majki!« Nobenega odgovora ni bilo.

Prireditev je tekla naprej, a za Matica in Neja je bila vsa pozornost v iskanju prijatelja. »O Jezus, o Jezus,« je bila edina molitev, ki jo je zmogel Nej.

Odločila sta se, da bosta šla rajši nazaj do reševalnega vozila. Če se je kaj zgodilo Majkiju, ga bosta prestregla tam.

Imela sta prav. Po desetih minutah čakanja so pripeljali prav njega. Njegova bela majica je bila prepojena s krvjo, obvezano je imel tudi nogo. Privezan je bil na vozičku, spremljala sta ga zdravnik in še drugi reševalec. Matic je zaklical: »Kam greste, njegova prijatelja sva!«

»Na urgenco!«

»*Logično,*« je pomislil Matic. Obrnil se je k Neju: »Greva tja!«

»Da bi vsaj vprašala, kako resno je,« se je tolkel po glavi Nej.

Matic ga je tolažil: »Daj, saj si videl, kako je bilo, itak ti ne smejo nič povedati.«

V sprejemni pisarni na urgenci so ju lepo sprejeli. Povedala sta, da iščeta informacije o Mihi Novaku, poškodovanemu na prireditvi v centru mesta. Na vprašanje, kdo sta, sta skoraj odgovorila: »Brata,« a nista. »Prijatelja, skupaj smo bili tam.«

»Ne smemo vama dati informacij. Mogoče zdravnik naredi izjemo. Lahko vidva obvestita njegove svojce?«

»Nimava mamine telefonske, mogoče jo najdeva.«

Matic se je lotil poizvedovanja po internetu, Nej pa se je spomnil, da bi lahko poklical njegove skavtske voditelje. Kontakt je našel na spletu. Nekaj klicev in na zvezi sta imela Majkijevo mamo.

Z njo je govoril Matic. Tresel se mu je glas, saj se je bal najhujšega. Pred očmi je imel krvavo majico.

Mama je bila pretresena, a trdna: »Pridem, počakajta me, prosim, tam.«

Čez tri četrt ure so skupaj sedeli na hodniku. Majkija je bilo treba operirati, nož ga je poškodoval toliko, da je bilo treba šivati in preveriti, kako je s poškodbo. Imel je srečo, da je zgrešil glavne žile. Zlizal se bo.

Mama si je oddahnila. »Po moževi smrti bi težko sprejela še drugi odhod. Umrl je zaradi poškodbe v napadu iz zasede. Več dni so se zdravniki borili zanj, kazalo je, da se mu bo izšlo. Govorila sva celo že po telefonu, poznejša novica o smrti me je šokirala.«

Matic se je opogumil in jo vprašal: »Majki nama ni nikoli govoril o očetu, le da ga pogreša. Sam nisem hotel drezati vanj. Je bil vojak, po tem, kar pravite?«

»Ja, na mirovni misiji je bil. Napad je bil splet nesrečnih okoliščin.

Načrtovan je bil za upornike, vanj pa je padla njegova patrolja mirovnih sil.«

Neju je postalo jasno, zakaj Majki ni maral nasilja. Vzelo mu je očeta.

»Zato je Majki, oprostite, Miha, tako zelo proti nasilju, zdaj razumem.«

Na hodniku se je pojavil zdravnik. Mama je stopila do njega in pomignila, naj ji fanta sledita. »Družina smo,« je rekla. Zdravnik je vedel, za kaj v resnici gre, in je pokimal: »Razumem, razumem. Vse bo v redu, dobro jo je odnesel. Ima mlad organizem in računamo, da ne bo imel posledic, ostala mu bo samo kakšna brazgotina.«

Oddahnili so si.

»Ostal bo v bolnišnici še nekaj dni, v sprejemni pisarni vam bodo dali ostale informacije. Počakajte še deset minut. Lahko noč!«

»Najlepša hvala, lahko noč,« se je zahvalila mama.

»Hvala tudi vama. Ostanemo na zvezi. Odpočijta si!«

Matic in Nej sta se odločila, da gresta domov peš. Toliko adrenalina in vznemirljivih doživetij je bilo, da sta potrebovala sprostitev. Tudi govorila nista veliko, samo hodila, hodila.

Ko sta prišla domov, sta poiskala samo posteljo.

»*Jezus, hvala,*« je bila zadnja Nejeva misel.

Štiriindvajseto poglavje: SMS

»Kakšna je kaj hrana v bolnišnici?« je zanimalo Neja.

»Odlična, prav presenečen sem,« je povedal Majki. »Škoda, da grem jutri že domov.«

»Domov greš? Jupi, to je res dobra novica!«

»Krasno, Majki, tudi mene veseli,« se je pridružil Matic. »Kdo bi si mislil, da se bo tako razpletlo,« je nadaljeval. »Zelo resno je to izgledalo. Ali si pomislil, da bi te lahko stalo življenja?«

»Veliko sem premišljeval, ko sem zdaj ležal tu v bolnišnici. Kaj se je v resnici zgodilo, zakaj je šlo tako ... Mislim, da je imel tu vmes Bog svoje prste. Vse se je tako poklopilo. Gajba bi lahko zelo nasrkal, mogoče bi on izgubil življenje.«

»Ja,« je dodal Nej, »mogoče si mu rešil življenje. Sta že kaj govorila?«

»Ne, ni se mi še oglasil, sem ga ni bilo.«

»Čudno, prvi je, ki naj bi te obiskal,« je menil Matic.

»Ne vem,« je odvrnil Majki. »Kar je bistvenega, se je zgodilo – nič se ni zgodilo, to je to.«

»To si pa dobro povedal,« se je zasmel Nej. »Upam, da ti posledice narkoze ne bodo ostale za zmeraj.«

Vsi so se zasmeli, saj so vedeli, da to ni res, ampak lahko bi tudi bilo.

»Fanta, tako dober trenutek je, da bi vama rad še jaz nekaj povedal,« je nadaljeval Nej. Počakal je, da je videl, ali ga res poslušata. Nato je spregovoril: »Jeseni bom poskusil z vstopom v bogoslovje. Veliko sem molil, na duhovnih vajah sem bil, saj vesta, pri razločevanju mi je pomagala še Teja. Tvoja požrtvovalnost za prijatelja je bila pika na i, zgled, ki me je potegnil – poskusil bom!«

»Pismo, Nej, saj sem ti rekel, da bi bil dober duhovnik! Res si pogumen, bravo,« je bil presenetljivo navdušen Majki.

Matic pa je globoko zajel sapo. »Vem, da si že dolgo nosil to dilemo. A zdaj, ko si se odločil, me je pa stisnilo. Rad sem tvoj prijatelj, nočem te izgubiti.«

»No, no, saj ne bom umrl, pač, enkrat bom, zdaj grem pa samo v bogoslovje,« je obrnil na humor Nej. »Kar je bilo rojeno v ljubezni, ostane za zmeraj. Kaj pa ti, a ne boš enkrat prosil za roko svoje Eve?«

Matic je malo stisnil zobe, nato pa odvrnil: »Če sem iskren, sva se ravno te dni odločila, da se zaročiva. Zaenkrat veva le, da bi bil obred pri sestrah v kapeli, drugega še nič, zato vama še nisem rekel. Zdaj si me pa izzval, evo, povedal sem.«

»Saj me bo kap,« se je oglasil Majki, »nehajta, na bolniški sem še.«
Spet so se zasmeli, nato pa se poskusili vsi trije objeti.

»Mr 2,12, Mr 2,12,« je začel vzklikati Nej. »Kaj takega še nikoli nismo videli!«

Odprla so se vrata in v bolniško sobo je pogledala medicinska sestra. »Ali je z vami vse v redu? Prosim, preglasni ste!«

»Oprostite,« se je oglasil Majki, »domov grem in praznujemo!«

Tedaj je zapiskal telefon.

»Čigav je?«

»Moj,« se je oglasil Majki. »Daj mi ga, prosim.«

Pogledal je, kdo mu je pisal, in rekel: »Ne bosta verjela, Gajba je.«

»Daj, preberi!«

»Majki, tri stvari ti moram povedati. 1. Hvala, rešil si me, ne bom te pozabil. 2. Lahko dobim tudi jaz eno tako majico z rdečim srcem? 3. Prijavil sem se za poklicnega gasilca. Največje spremembe so, ko nekemu pomagaš v stiski. LP, Tone«

Nej je imel odprta usta.

Matic je gledal v Majkija.

Majki je prebiral in prebiral: »*Sem prav razumel?*«

Nazadnje so mu prišle iz ust te besede: »Oče, zahvaljujem se ti, ker si me uslišal. Jn 11,41.«

Nej se je obrnil k Majkiju in ga pogledal v oči. »Veš kaj, mislim, da te je na trgu vodil tvoj oči. Tvoja mama nama je povedala, da je bil vojak in kako je umrl. Vodil te je, to je bila tvoja mirovna misija za Gajbo. Oči ti je res blizu in je živ v tebi, odkril si navezo z njim.«

Majkiju so se ob teh besedah navlažile oči.

»Hvala ti, tega ne bom nikoli pozabil.«

Epilog

Krščansko življenje kot življenje učenca Jezusa Kristusa je zaznamovano z raziskovanjem, odkrivanjem, kdo sem, kakšen je svet, kdo je Bog, kakšen pomen imajo ljudje okoli mene. Pri tem imajo odnosi, v katere vstopamo, zelo veliko vlogo. Korak za korakom odkrivamo, da se nam prav preko njih začenja razodevati globlja resnica o tem, kar iščemo, kar si želimo imeti in kar želimo biti – ljubljani.

Nej je prehodil pot od najstništva v Kristusu do praga, ko je prestopil v odraslo dobo v Njem.

Odkril je način, kako biti z Bogom na ti. Naučil se je, kako s pomočjo Božje besede v Svetem pismu, branja svojega življenja in odkrivanja sledi Božjega delovanja v njem ter zakramentov (predvsem maše, spovedi) ostajati v evangeliju, to je v Jezusu Kristusu.

Odnos z Bogom na ti, drža molitve, ki je odprtost Duhu sredi vsakdanjega življenja, sta ga pripeljala do odkritja resnice o sebi in svojih najglobljih željah. Obdarjen je bil s prijatelji, sam pa je pomagal tudi drugim stopati v osebni odnos s Kristusom. Bolj ko so živeli v osebni odnosu z Bogom na ti, bolj so Nej in njegovi prijatelji drug drugemu ter ljudem, ki so jim prihajali na pot, mimogrede delili nekaj od življenja v Bogu. Krščansko življenje v Duhu se širi preprosto, s pomočjo prijateljskih vezi in odnosov. Tam je prostor, da si povemo, kaj nam pomaga zares živeti in kako najti resnično tolažbo v trenutkih stiske in preizkušenj.

Življenje v moči Duha je Neja oblikovalo v mladeniča, ki si upa živeti v resnici in zastaviti svoje življenje za druge, ker je v sebi prepoznal klic Tistega, ki ga je ljubil že prej. Podobno se je zgodilo Maticu in Majkiju.

Hoditi v veri in moči Duha pomeni odkrivati čudeže Božjega delovanja tudi danes. Jezus sam nam zagotavlja: »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta!« (Mt 28,20), in še: »Če me ljubite, se boste držali mojih zapovedi; jaz pa bom prosil Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj: Duha Resnice, ki ga svet ne more prejeti, ker ga ne vidi in ne pozna. Vi ga poznate, ker ostaja pri vas in bo v vas. Ne bom vas zapustil sirot, prišel bom k vam.« (Jn 14,16-18) Ostajajmo v Njem, živimo po Duhu!

Teja priporoča v branje:

Cevc, Marjeta Pija. 2022. *Iz ž(Ž)ivljenja urbane redovnice*. Ljubljana: Uršulinski zavod za vzgojo, izobraževanje, versko dejavnost in kulturo.

Grosjean, Perre-Hervé. 2019. *Prava Ljubezen*. Celje: Celjska Mohorjeva družba.

Matjaž, Maksimilijan. 2022. *Iz Besede: biblični slovarček*. Ljubljana: Družina.

Mauser, Karel. 1965. *Kaplan Klemen*. Celovec: Družba sv. Mohorja.

Špidlik, Tomáš. 1997. *Poznaš Kristusa? Sodobnost njegove osebe*.

Ljubljana: Župnijski urad Ljubljana-Dravljje.

2010. *Sveto pismo. Nova zaveza in psalmi: jeruzalemska izdaja*. Ljubljana: Družina, Teološka fakulteta.

O avtorici

Marjeta Pija Cevc se je rodila leta 1970 v Ljubljani. Prva otroška leta je preživela na Kodeljevem, kasneje na podeželju ob Kamniški Bistrici in v bližini Kamniško-Savinjskih Alp. Po izobrazbi je gozdarka in teologinja. K uršulinkam je vstopila 2002. Od takrat naprej živi pustolovščino življenja po Duhu v redovni skupnosti.